The New York Times Bestseller

AIMÉE CARTER



Son hamlede ölür ya da kazanırsın...

ŞAH

Telegram: @cinciva

EPHESUS

AIMÉE CARTER



ŞAH

EPHESUS

Telegram: @cinciva

ŞAH

Orijinal Adı: Queen
Yazarı: Aimée Carter

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli
Editör: Şafak Tahmaz
Çeviri: Melda Dinçel
Son Okuma: Ayşenur Nazlı
Kapak Uyarlama: Selim Büyükgüner

Basım yılı: 2017

ISBN: 978-605-9232-75-3

Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2015, Aimée Carter
Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Telif Hakları Ajansı Tic. Ltd. Şti.aracılığıyla,
© Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep&Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Bio Ofset Matbaacılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.
www.bioofset.com / info@bioofset.com
Tel: 0212 244 0 244

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.
Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL
Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94
www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Maltepe Mah. Fazıl Paşa Cad. No:8 Kat:4
Topkapı - Zeytinburnu - İSTANBUL
Tel: 0 212 415 00 00
www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

Telegram: @cinciva

ŞAH

AIMÉE CARTER

Çeviri
Melda Dinçel

EPHESUS®

Telegram: @cinciva



KONUŞMA

Toplanan kalabalığa baktım. Yüreğim ağzıma gelmişti. Başkayer'in vatandaşları sürekli hareket halindeydiler; kırmızı ve turuncu tulumları, gri renkli kış görseline renk katıyordu. Sabırsızlanmaya başladıklarını hissedebiliyordum.

Yalnız değillerdi.

Karaceketliler'in birkaç günde yaptığı sahnede, kendi köşemden "Knox, herkes bekliyor," diye seslendim. Sahneyi, Başkayer Savaşı'nda tahrip olan binalardan

Telegram: @cinciva

çıkartabildikleri şeylerle yapmışlardı. İki hafta sonra bile enkazdan ceset çıkartıyorlardı.

Karaceketliler İsyanı'nın liderlerinden biri ve benim eski sahte nişanlım olan Knox Creed, merdivenlerin aşağısından yukarı baktı. Alnını kırıştırmıştı ve yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı. "Farkındayım, teşekkür ederim," dedi. "Akışı hızlandıramayacak kadar çok işim var."

Ona ve yakınlarda dolaşan Karaceketliler'in arasına katılmak için merdivenlerden atladım. Benim 'pek de itaatkâr olmayan davranışlarımdan' hoşlanmadığını hiç saklamıyordu ve savaş bittikten sonra kurallara uyma konusunda elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen, ilişkimiz hâlâ sallantıdaydı. İsyan nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, arkadaşlığımızın tamamen düzeleceğinden pek emin değildim. Ancak şu anda düşünmemiz gereken daha önemli konular vardı: Onun liderlik etmesi gereken bir isyan, benim yapmam gereken bir konuşma. Kameraların hazırlığı biter bitmez tabii...

"Benjy sabah yapılan deneme yayının sorunsuz olduğunu söyledi," dedim. "Şimdi bir sorun mu var?"

"Her zaman bir sorun vardır," dedi Knox. Arkasını dönüp bilek manşetine doğru konuştu ve "Neden bekliyoruz?" diye sordu.

Telegram: @cinciva

O, kulaklığından gelen cevabı dinlerken, sabırla bekledim. Küfür gibi bir şeyler mırıldandı. Artık surat asma sırası bana geçmişti. "Daha ne kadar sürecek?"

"Şebekenin güvenlik duvarını aşma konusunda sorun yaşıyorlar," dedi. "Kriptolar ve şifrelerle ilgili bir sorun."

Başka bir deyişle, benim yardım edemeyeceğim bir konu ya da Knox'un... "Konuşmayı kaydetsek ve onlar bir çözüm bulduğunda yayınlasak olmaz mı? Böylesi daha kolay değil mi?"

"Eğer öyle yapmamız gerekirse, öyle yaparız. Ancak şimdi onlara birkaç dakika daha verelim." Sanki yanında durduğumu yeni görmüş ve bunu yeni anlıyormuş gibi, beni baştan aşağıya süzdü. "Banyo yaptın mı?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Şaka mı yapıyorsun? Saçımı ve makyajımı yapmaları bir saat sürdü!"

"Bir saat boyunca sana boş boş bakmış olmalılar!" Bir şey, bir değişiklik yapmak ister gibi parmaklarını saçlarımın arasında dolaştırdı. Ne yapmak istediğini anlamamıştım. "Artık Lila'ya benzemiyorsun."

Lila Hart... Karaceketliler'in liderlerinden biri ve aynı zamanda Başbakan Daxton Hart'ın yeğeni. Dört ay önce, on yedi yaşına bastığım günde kaçırılmış ve onun yerini almak üzere ameliyatla ona benzetilmiştim.

Telegram: @cinciva

Knox'un gerçek nişanlısı oydu. Ben sadece onun rolünü üstlenmiştim.

Fakat toz ve duman dağıldıktan sonra, tüm dünya iki tane Lila Hart olduğunu öğrenmişti. Lila, Daxton için çalışıyordu. Daxton'ın elinde onun için önemli olan bir şey olmalıydı çünkü benim tanıdığım Lila Hart, pek cesur olmasa da babasını öldüren ve annesini asi bir kaçağa dönüştüren hükümete açık açık destek vermezdi. Hem de bu şekilde. Kendi başına ya da bir başkasının başına silah dayanmadıysa tabii.

Lila'nın birden taraf değiştirmesi konusunda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Bu süreçte ben, Knox ve Karaceketliler'in tarafında yer alıyordum. Knox'un elinde, beni burada tutmak için kullanabileceği birçok şey vardı ama hiçbirinin önemi yoktu. Knox burada olmamı istemiyordu. Ben istediğim için Başkayer'de kalıyordum. Sayısız Amerikalının karşısında bir konuşma yapmak üzereydim çünkü doğru olan buydu. Ve gitmem için beni sayısız kez tehdit etmiş olsa da hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecekti.

Sert bir tavırla, "Tıpkı Lila gibi görünüyorum ve bu lanetli yerdeki herkes bunu biliyor," dedim. "Sen aramızdaki farklılıkları daha iyi görmeye başladın, hepsi bu. Kaldığım grup evinde tek yumurta ikizi olan iki çocuk vardı ve başlarda kimse aralarındaki farkı göremiyordu. Fakat onları yakından tanımaya başladığımızda, hangisinin..."

Telegram: @cinciva

"Kendini yorma. İkizlerin nasıl ayırt edilebileceğini biliyorum."

Kaşlarını iyice çattı ve onu bu kadar üzecek ne söylediğimi merak ettim. Fakat birden asılan suratı normale döndü. Kulağına bir şey söylenmiş olmalıydı çünkü saçımla oynamayı bırakıp kulaklığını tuttu. "Pekâlâ. Kitty, hazırlar. Konuşmandaki ana noktaları unutma ve bir kere olsun, onlara bağlı bir konuşma yap. Olur mu?"

Saçlarımı sallayarak omuzlarıma kadar uzanan sarı buklelerin istedikleri yerlere düşmelerine izin verdim. "Olanları benim açımdan anlatabilir miyim yoksa senin açından mı anlatmalıyım?"

"Gerçekleri söylemeni istiyorum," dedi. "Sadece gerçekleri. Artık yalanlarla ve yanlış yönlendirmelerle devam edemeyiz. Özellikle de Lila ve Daxton, insanları bunlarla zehirlerken..."

Hafif bir gülümsemeyle birlikte dudaklarımın kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Ciddi misin? Olduğu gibi mi?"

Koyu gözlerini benimkilere dikti ve göz bebeklerini çevreleyen gri halkaları görebileceğim kadar yakınıma girdi. "Noktasına, virgülüne kadar."

Ne aklından geçenler ne de bana karşı kullanmaya çalıştığı şey umurumda değildi. Aylardır ilk defa bana

Telegram: @cinciva

kendim olmam için bir şans tanıyordu ve onu geri çevirmeyecektim.

Derme çatma podyumun üzerindeki yerime bir spot ışığı tutuluyordu. Merdivenlerden çıktım ve botlarımı tahta döşemelere sürterek yürüdüm. Yüzlerce surat, sabırsızca bana bakıyordu ve ben ne kadar odaklanırsam, kalabalığın içinde o kadar memnuniyetsizlik görüyordum. Başkayer'in insanları, yalnızca savaştan sağ salim çıkanlar değil, hayatlarının çoğunu tutsak olarak geçirenlerin de aralarında bulunduğu bu kalabalık, birçoğumuza göre daha zor affediyordu. Burada tutsak olarak geçirdiğim birkaç gün boyunca, sayabileceğimden çok kez dövülmüş ve tehdit edilmiştim. Hepsi saldırgan, acımasız insanlardı ve her şeyden önce kendi derilerini koruma konusunda oldukça hassaslardı.

Ancak işler değişmişti. Hükümet, Başkayer'in önemli tedarik hatlarını kesmiş ve savaş boyunca depoların çoğunu harap etmişti. Zaman geçtikçe Knox ve Karaceketliler'in herkesin ihtiyaçlarını karşılamak üzere kullanacakları kaynakları azalmıştı. İnsanlar yavaş yavaş ama kesin olarak acıkmaya başlamışlardı ve eğer ben bunu yapmazsam, insanları dinlemeleri için onları ikna edemezsem, yakın zamanda aç kalacaktık. Ve bunu herkes biliyordu.

Boğazımı temizledim. Sahneye iliştirilmiş olan mikrofon, çıkan sesi algıladı ve sesin meydanda

Telegram: @cinciva

yankılanmasına neden oldu. İki hafta önce, bu meydanın ortasında bir kafes duruyordu ve her akşam, itaat etmeyen vatandaşlar, ikinci şans için burada ölümüne dövüştürülüyorlardı. Şimdi ise ondan geriye yamuk ve erimiş bir demir parçası kalmıştı.

Başkayer'de hayat kolay değildi ve bu durum kısa süre içinde düzelmeyecekti. Fakat tahrip olmuş kafes, her şeyin eskiye göre daha iyi olduğunu hatırlatıyordu.

Yandan gördüğüm kadarıyla Knox kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde bana bakıyordu. Ne söylemeye çalıştığını anlamak için sözlerini duymama gerek yoktu. Yayın kanalını sonsuza kadar açık tutamazlardı. Eğer Amerika'da yaşayan milyonların beni dinlemesini istiyorsam, hemen konuşmaya başlamalıydım.

İçimden geriye saydım ve başımı kaldırdım. Bu benimle alakalı değildi. Bu isyanla, özgürlükle, insanlar için doğru şeyi yapmakla alakalıydı ve ben, yalnızca bir sözcüydüm. Başka bir şey değil.

"İyi günler," dedim ve ilk kez eylülde titizlikle öğrendiğim konuşma tarzı yerine kendi sesimi ve kendi aksanımı kullandım. "Eminim ki şimdiye kadar anlamışsınızdır, benim adım Lila Hart değil."

Kalabalıktan bir uğultu yükseldi ve Knox omuzlarını yavaşça yukarı kaldırıp yavaşça aşağıya indirerek derin bir nefes aldı. Dudaklarını birbirine yapıştırmıştı

Telegram: @cinciva

ve aramızda dört metre olmasına rağmen gözlerindeki korkuyu ve beklentiyi görebiliyordum. İkimiz de bu yolculuğun bedelinin farkındaydık.

"Benim adım Kitty Doe. On yedi yıl önce burada, Başkayer'in Bölüm X'inde dünyaya geldim," dedim. "Biyolojik annem Hannah Mercer ve biyolojik babam Başbakan Daxton Hart'tı."

Bu gerçeği yalnızca iki hafta önce, Hannah, yani annem başbakanla olan ilişkisini itiraf ettiğinde öğrenmiştim. Kelimeler boğazımda düğümlendi. Kendi kendime defalarca tekrar etmiş olmama rağmen, hâlâ gerçek olduğunu hissetmiyordum.

"Ben şanslıydım," diye devam ettim. "Babam gücünü kullanarak, beni Başkayer'in dışında başkent Washington'da Ekstraların ve öksüzlerin yaşadığı bir grup evinde yaşamamı sağlamış. Bildiğim kadarıyla Başkayer'den çıkabilen tek kişi benim."

Herhangi bir insan, ister küçük ister büyük, bir suç işlediği anda, hayat boyu Başkayer'e kapatılıyordu. Daxton'ın soğukkanlı kaltak annesi Augusta Hart bana bunu nüfus kontrolü olarak açıklamıştı. Aslında bu, hükümetin insanların üzerindeki gücünü göstermek için kullandığı başka bir yöntemdi.

"Otuz dokuz çocukla birlikte grup evinde büyüdüm," dedim. "Normal bir hayat sürdüğümü düşünüyordum. Okula gittim. Diğer çocuklarla oynadım.

Telegram: @cinciva

Korumalardan kaçtık, marketlere saklandık ve on yedi yaşımıza geldiğimizde sınava girip yetişkin olduğumuzda hayatlarımızın nasıl olacağını hayal ettik. Ancak kimsenin bize söylemediği bir şey vardı; hayalini kurduğumuz özgürlük, seçim hakkımızın olması ve hayatımızın nasıl ilerleyeceğine karar verme şansımız, aldatmacadan başka bir şey değildi.

Buna inanacak kadar saftık ama her şey için geç kalıncaya dek soru sormayı öğrenememiştik," diye ekledim. "Tek bir sınavın sonucuna göre rütbe alıyoruz. Toplumun kalanıyla karşılaştırılıyor ve yerleştiriliyoruz. İster düşük rütbeli II, ister yüksek rütbeli VI olsun, fark etmiyor. Hayatlarımız ellerimizde şekillenmiyor. Her şeyi rütbemiz belirliyor. İşimiz... Evimiz... Komşularımız... Nerede yaşadığımız, tüm gün boyunca ne yaptığımız, payımıza düşen besin ve bakım hakkımız... Ne kadar yaşayacağımızı bile rütbemiz saptıyor. Bazılarınız kolay işlerle görevlendirilecek kadar şanslıydınız, başa çıkılamaz bir ağırlıkla boğuşmak zorunda kalmadınız. Diğerleri ise o kadar şanslı değildi. Ben şanslılardan biri değildim."

Arkamı döndüm ve saçımı yana doğru çekip ensemdeki VII dövmesini ve üzerine kazınmış X harfini gösterdim. Önümü dönmeden önce birkaç saniye bekleyerek kameranın ensemi çekmesine izin verdim. "Şu anda gördüğünüz bir VII ama altındaki kabartılar size gerçek rütbemi söyleyebilir: III rütbesini. Evimden ve

Telegram: @cinciva

ailem olarak gördüğüm insanlardan çok uzakta kanalizasyon temizleme görevine verilmiştim. İyi ve dürüst bir görevdi," diye ekledim. "Ancak hayal ettiğim şey bu değildi. Hepimizin tamamen anlayabileceği bu düzenin çarklarından biriydim ve sevdiklerimden ayrılma fikrine dayanamadığım için kaçmayı ve bir genelevde saklanmayı tercih ettim."

Ben konuşurken Benjy de sahne kenarında duran Knox'un yanına geçmişti. Turuncu saçları güneş ışığının altında alev gibi parlıyordu ve çilli yüzünde oldukça rahat ve bana cesaret aşılayan bir ifade vardı. Ona hafifçe gülümsedim. Burada kalarak tüm hayatımı ve geleceğimi riske atma sebebim oydu ama o sadece benimdi, bana özeldi. Başkayer'deki herkes bizi birlikte yürürken, atış talimi yaparken ya da savaşta yaralananları tedavi ederken görüyordu ama tüm dünyaya ondan bahsetmeyecektim. O benim zayıf noktamdı ve onu bana karşı kullanma fırsatını kimseye veremezdim.

İnsanlar gitgide hareketlenmeye ve birbirleriyle bakışmaya başladığında, "Eğer söyleyeceklerimi sabırla dinlerseniz, bunların hepsinin bir nedeni olduğunu anlayacaksınız," dedim. Başbakanın gayrimeşru çocuğu olduğumu açıklamam pek ilgi çekmemişti ve artık konudan tamamen uzaklaşıyordum. Ancak Karaceketliler benden tüm hikâyeyi anlatmamı istemişlerdi. Hart ailesinin tek kurbanı ben değildim ama

Telegram: @cinciva

insanların gerçekte kim olduğumu fark etmeden önemsediği tek kişi bendim.

"Genelevde, Daxton Hart beni satın aldı. Ancak bildiğiniz şeyi yapmak yerine bana VII rütbesini teklif etti." Ülkemizdeki en yüksek rütbe buydu ve ancak doğuştan sahip olunabiliyordu. "O zamanlar gerçek bir Hart olduğumu bilmiyordum ama zaten kimse VII rütbesini geri çevirmezdi. Kimse... VII rütbesi lüks, yeteri kadar yemek ve iyi olduğunu düşündüğüm bir hayat demekti. Basit bir seçimdi ve tabii ki evet dedim." Kırmızı tulumlu incecik kadına baktım. Onu tanımıyordum ama birine bakmam gerekiyordu. "Genelevden çıkarken en yakın arkadaşım bizi birlikte gördü. Daxton Hart, onu koridorda öldürdü ve ben çığlıklar içinde çırpınırken vücuduma bayıltıcı bir ilaç zerk etti. Uyandığımda iki hafta geçmişti ve maskelenmiştim. Ameliyatla Lila Hart'ın bir kopyasına dönüştürülmüştüm."

Kalabalığın içinde mırıldanmalar oldu ve baktığım kadın gözlerini bana çevirdi. Yeniden dikkatini çekmiştim. Ne güzel...

"Bana iki seçenek sundular. Ya Lila gibi davranacak ya da ölecektim. Bu gerçek bir seçim değildi aslında. Elinde silahla tepende dikilmiş ve tetiği çekmeye hazır bir şekilde bekleyen biri olduğunda hiç de gerçek bir seçim sayılmazdı. Ve ben de hayatımın böyle

Telegram: @cinciva

geçeceğini düşündüm: Bir gün biri beni vurana dek o kurşunların arasında yaşayıp gidecektim.

Ancak Lila'nın yerine geçmeyi kabul ettiğimde, önüme yepyeni bir dünya serildi. Hart ailesinin günlük hayatlarının çarpık lüks anlayışına değil, Karaceketliler adındaki devrimci bir grupla birlikte bir şeyleri değiştirme fırsatına eriştim. Lila olma eğitimim başlar başlamaz, Lila'nın annesi Celia ve Lila'nın nişanlısı Knox, bana Karaceketliler hakkında da eğitim vermeye başladılar.

Vatandaşlarımızın her gün yüzleştiği haksızlıklardan bahsetmelerine gerek yoktu. Korumalar'ın günlük kotalarını doldurabilmek ya da kötü bir gün geçirdikleri ve sinirlerini bizden çıkartabilecek güce sahip oldukları için masum insanları öldürmelerinden veya tutuklamalarından da. Bunu zaten biliyordum. Çocukluğumdan beri Korumalar'dan kaçıyordum. Ancak Celia ve Knox, bana rütbesi II olanlara çürümeye başlayan yemeklerin, çatısı akan evlerin verildiğini ve üstlerinden hiçbir saygı ya da destek görmediklerini söylediler. II ve III rütbelilerin doğan ikinci çocuklarının Başkayer'e gönderildiğini ve bir hapishanenin içinde büyüyüp dışarıyı asla görmediklerini söylediler. Tüm hayatımızın tek tip zekâ türüne göre hazırlanmış bir kabiliyet testiyle şekillendirildiğini, dahası V ve VI rütbelilerin çocuklarının bazı ayrıcalıklara sahip olduğunu söylediler. Özel öğretmenler, içeriden

Telegram: @cinciva

sızdırılan bilgiler... Aslında Bakanlar Birliği'nin on iki üyesi de VI rütbesini kendi başarılarıyla değil dâhil oldukları aileleri sayesinde aldılar. Sınava hiç girmediler ve vârisleri de girmeyecekler.

Lila olmadan önce, hükümetin bize söylediği yalanlara inanıyordum. Hayatımızın kontrolünün bizde olduğu ve eğer sınavda başarılı olursak bizimle ilgileneceklerine dair yalanlara... Bizlere, nereye ait olduğumuzu söyleyecekleri ve hepimizin toplumda bir yeri olduğuna dair yalanlara... Hepimizin önemli olduğunu ve hepimize ihtiyaç olduğunu söylediklerinde onlara inandım. Bana uygun gördükleri hayatı kabul etmemiş olabilirdim ama yine de onlara *inanıyordum.*

Lila'nın yerini almaya hazır olduğum söylendiği gün ilk dersimi de almış oldum. Daxton Hart, beni av gezisi için ormanlık bir araziye götürdü. Ancak geyik veya bıldırcın avlamıyorduk," diye ekledim. "Başkayer'e gelmiştik ve *insan* avlıyorduk."

Bunun sindirilmesi için onlara biraz zaman tanıdım. Kalabalık ağzı açık bir halde ve bembeyaz kesilmiş yüzlerle bana bakıyordu. Burada tutsak olarak geçirdiğim ilk birkaç günde, Başkayer'in vatandaşlarının arkadaşlarının habersizce alınmasının ve bir daha görünmemesinin nedenini bilmediklerini anlamıştım. Ama artık biliyorlardı. Artık herkes VI ve VII rütbelilerin spor için ve onları durduracak kimse olmadığından insan avladığının farkındaydı.

Telegram: @cinciva

"Tüm VI ve VII rütbeliler bu av gezilerine katılıyor, Lila olarak benim de susmam ve buna katlanmam gerekiyordu. Ben de öyle yaptım. Masum insanların ölümünü izlemek midemi bulandırsa bile araya girip benden bekleneni yaparsam diğerlerine yardım etme şansımın kaybolacağını bildiğim için böyle yaptım.

Amerika'nın özgür bir meritokrasi* ülkesi olması gerekiyor. Yeteneklerimize ve zekâmıza göre hak ettiğimiz yere gelmemiz gerekiyordu. Ancak bizim aksimize, toplumun küçük bir bölümü öyle bir lüksün içine doğuyor ki hayatlarında bir gün bile çalışmalarına gerek kalmıyor. Hart ailesi de buna dâhil.

Fakat VI ya da VII rütbesine sahip olmak için ayrıcalıklarla dolu bir yaşamın içine doğmanız gerekmiyor. Mesela ben, maskelendikten sonra VII rütbesini aldım. Ve bu konuda yalnız değildim." Sahnenin kenarına o kadar sıkı tutunmuştum ki kıymık parçalarının avucuma battığını hissettim. "Bir sene önce başka bir vatandaş Hart olarak maskelendi. Victor Mercer adında bir adam. Yalnız o, Lila gibi arka planda duran ve bir piyondan başka bir rol üstlenemeyecek kadar zayıf birinin yerine geçmemişti. Victor Mercer, Amerika Birleşik Devletleri'nin tek Başbakanı Daxton Hart olarak maskelenmişti."

* Kişilerin yeteneklerine ve bireysel üstünlüğüne göre atama sistemine dayalı yönetim şekli

Telegram: @cinciva

Kalabalıktakiler, yüksek sesle derin bir nefes aldılar ve konuşulanları daha iyi duyabilmek, beni daha iyi bir yerden izleyebilmek için birbirlerini ittirmeye başladılar. Victor Mercer, erkek kardeşiyle birlikte yıllardır Başkayer'i yöneten, üst rütbeli bir memurdu ve eski tutsakların, onun kendine has sadist davranışlarını hatırlayacağına hiç şüphe yoktu. Bazıları bağırarak benden kanıt istedi ama ben sesimi yükselterek başımı salladım.

"Ensesini bizzat elleyerek V rütbesini hissettim. Ancak maskelendiğine dair kanıtları yok etme konusunda şahane bir iş çıkartmış. Yine de bir kısmı duruyor. Ve zamanı geldiğinde Karaceketliler bunları yayınlayarak, kendini Daxton Hart olarak tanıtan, hayatlarımızı yöneten ve ülkenin tüm gücünü elinde tutan adamın gerçekte bir sahtekâr olduğunu açığa çıkartacak."

Kalabalığın öfkeli haykırışlarına karşın son kelimelerimi mikrofona doğru bağırarak söylemek zorunda kalmıştım. Göz ucuyla Knox'un beni onaylar şekilde başını salladığını gördüm ama yine de gülümsemiyordu. Bana bu da yeterdi. Sonunda bir şeyde aynı fikirdeydik; isyanın zafere ulaşmasına yardımcı olacak şey gerçeği, yalnızca gerçeği anlatmaktı.

"Bu ülke insanlara aittir, yönetenlere değil," diye bağırdım gürültünün arasında. "Çoğunluk biziz; onlar yasaları kendilerine göre şekillendirirken, politikalarından

Telegram: @cinciva

ve kararlarından etkilenen biziz. Düşük rütbelileri spor olsun diye öldürüyorlar. II ve III rütbesine sahip kişiler açlıktan ölürken, onlar lüks içinde yaşıyorlar. Ve *biz* onları durduracak güce sahibiz. Ancak Hart ailesi ile Bakanlar Birliği'nin yönetimde olduğu yetmiş yıl içerisinde bu haksızlığa karşı tek bir ayaklanma bile olmamış. Ama bunu biz yapabiliriz. Hep birlikte bu canavarlara, hükümeti yöneten sahtekârlara karşı durmak bizim *sorumluluğumuzda*. Burası *bizim* ülkemiz ve Daxton Hart olduğunu söyleyen adam, ülkemizi tamamen yok etmeden önce onu geri almalıyız."

Sonunda kalabalıktan keyif çığlıkları duyulmaya başladı ve derin bir nefes verdim. Ellerim titriyor, kalbim çarpıyordu ama ayaklarım yerden kesilmiş gibi hissediyordum. Konuşmam bitmemişti ama bundan sonrasını söylemek pek kolay olmayacaktı. Knox'un yanına defalarca gidip gelmiştim ve bu konuyu günlerce tartışmıştık. Fakat tüm gerçekleri söylemek her şeyi olduğu gibi aktarmak anlamına geliyordu ve bu da gerçek Lila Hart'a seslenmek demekti.

"Daxton, size söylediğim her kelimenin yalan olduğunu anlatmaya çalışacaktır," dedim. "Kanıt görmek isteyecektir. Sempati kazanmak için bunun bir oyun olduğunu söyleyecektir. Karaceketliler'in isyanını yöneten liderlerin kuklası olduğum konusunda ısrar edecektir. Ancak gerçek kukla Lila Hart'tır. Başkayer Savaşı'ndan beri yaptığı konuşmaları izledim.

Telegram: @cinciva

Barış çığlıklarını duydum. Ve biz, Karaceketliler, bu savaşta daha fazla kan dökülmemesi için elimizden geleni yapacağız. Ancak barış yapmak ve geri çekilmek, özgürlüğümüz için, kendi özgürlüğünü savunamayanlar adına ayaklandığımız için hükümetin bizi idam etmesine izin vermek demek olacaktır. Maalesef buna izin veremeyiz. Özgürlük olmadan barış tutsaklıktır. Baskıdır. Bizi korkutmaya çalışabilirler. Ailelerimizi ve kendi canlarımızı tehdit edebilirler ama nihayetinde nasıl yaşayacağımıza karar veremeyeceksek, zaten kendi hayatımız diye bir şey *olmayacaktır.*

"Lila'yı suçlamıyorum," diye ekledim. "Eğer mümkün olsaydı, burada olacağını ve bu konuşmayı benden daha etkili bir biçimde yapacağını biliyorum. Ve şimdi ona sesleniyorum," Kameraya baktım. "Yalnız değilsin. Victor'un sana karşı kullandığı ve emirlerine uyman için elinde tuttuğu bir şey var. Onların senin kelimelerin olmadığını biliyoruz, söylediklerine inanmadığını da. Sana yardım etmek için her şeyi yapacağız. Tıpkı insanlara yardım etmek için yaptığımız gibi. Sen bizden birisin ve seni unutmayacağız."

Bu sözlerimin sindirilmesi için de biraz bekledim. Lila, Başkayer'in vatandaşları için bir şey ifade etmiyor olabilirdi ama ülkenin geri kalanı için önemliydi. Onun bir kukla olduğunu öğrenmeleri gerekiyordu. Bu Daxton'ın karşı ataklarını tamamen kesmeyebilirdi ama bir şüphe tohumu oluşturmaya yardımcı olabilirdi.

Telegram: @cinciva

Biraz sonra, "Ancak bu Lila'yla ilgili değil," dedim. "Benimle ilgili değil ve hatta Daxton Hart rolü oynayan Victor Mercer'le de ilgili değil. Bu *sizinle* ilgili. Şu anda yayını izleyen her birinizle. Bu *sizin* geleceğiniz, *sizin* aileniz, *sizin* sağlığınız ve mutluluğunuz ve umutlarınızla ilgili. Hayatımızı arkadaş taklidi yapan bir diktatörün boyunduruğu altında geçirdik. Onu alt etmenin ve Amerikalıların yüz sene önce yaşadığı özgürlüğü geri kazanmanın bir yolu yoktu. Ancak Karaceketliler bunu mümkün kılan bir kapıyı araladılar. Gerçek bir değişimin yolunu açtılar ve bu fırsatı değerlendirip gerçek kılmak bizim elimizde. *Bizim* gerçekliğimize, bir hayale değil, *yaşayabileceğimiz* bir hayata dönüştürmek bize bağlı. Kendi yolumuzu seçmemiz için bir şans bu. Ensemizdeki rakamlardan fazlası *olabilmemiz* için...

"Karaceketliler orduya dâhil oldu ve ana cephaneliklerinin kontrolünü ele geçirdiler. Devletin içine sızdılar ve bizler doğmadan önce elimizden alınan kişisel haklarımızı geri verebilmek için yorulmadan çalıştılar. İşi tamamlamaksa bize kaldı. Korumalara, Hart ailesine ve Bakanlar Birliği'ne karşı birlikte ayaklanmalıyız. Onlara, kontrolün onların değil bizim elimizde olduğunu, bu ülkenin *bize* ait olduğunu hatırlatmalı ve bize, ailelerimize ve arkadaşlarımıza yaptıklarından sonra hükmetme ayrıcalıklarını ellerinden almalıyız. Çünkü bu bir ayrıcalıktır," dedim öfkeyle. "Bir

Telegram: @cinciva

hak *değil. Kendi* rızamızla onlara verdiğimiz bir ayrıcalık. Ve artık bu ayrıcalığı geri almanın vakti geldi. Birlik *olacağız* ve özgür *kalacağız.*"

Eski tutsakların çığlıkları kulakları sağır ediyordu. Yüzlerine baktığımda, birkaç dakikalığına da olsa açlıklarını ve umutsuzluklarını unuttuklarını görebiliyordum. Söylediğim şeylere inanmışlardı. Umuda inanmışlardı ve sadece bu bile yaşadığım her şeye değerdi.

Knox sahnede yanıma geldi ama seyircilere bir şey söylemek yerine elini omzuma koyup beni sahneden uzaklaştırdı. "Güzel," dedi. "Lila bundan iyisini yapamazdı."

Karaceketliler için ilk desteği sıradan memnuniyetsizliklerden bahsederek kazandığı düşünülürse bu, büyük bir övgüydü. "Sence dinleyecekler mi?" diye sordum.

Aşağıda bekleyen Benjy'nin yanına doğru merdivenlerden inerken dudaklarını sıktı. Kalabalığın çığlıkları kulaklarımda çınlıyordu. "Dinleseler iyi olur. Bunu tek başımıza yapamayız."

Eğer Başkayer'in dışındaki insanların desteğini de alamazsak, zaten ölmüştük...

Telegram: @cinciva

Telegram: @cinciva



KAYNAK VE İHTİYAÇ

Karaceketliler'in en yüksek rütbelileri, Jonathan ve Hannah Mercer'in kullanması için Başkayer'in içine yapılan Mercer Malikânesi'nde toplandı. Burası artık bizim karargâhımızdı ve isyanın liderlerinin çoğu, sahte çiçeklerin süslediği kristal vazolar ve doğa tablolarının yanında hantal ve yaralı askerler olarak uyumsuz görünüyorlardı. Havalı, altın varaklı bir koltukta otururken, benim Daxton Hart tablosunun altında hissettiğim kadar rahatsız duruyorlardı.

Telegram: @cinciva

Bazı askerlerin bakışlarından anladığım kadarıyla tablonun buradaki ömrü uzun olmayacaktı.

Knox'un ofisindeki işlerini bitirmesini beklerken Benjy parmaklarını benimkilere doladı. Konuşmamdan sonra bir grup askerle toplantıya girmişti ve şimdiye kadar konuşma fırsatımız olmamıştı. Diğerleri sessizce konuşmaya devam ederken Benjy'nin elini sıktım. "Çok korkutucuydu."

Bana doğru sokuldu ve dudaklarını kulağıma dokundurdu. "Knox'un sonunda Daxton'dan bahsetmene izin verdiğine inanamıyorum."

Tüylerim diken diken olmuştu. "Bir şey yapmama *izin* vermedi. Bunu birlikte planladık ve kameralar önüne çıkan da bendim."

Benjy duraksadı. Elimi bırakmasını bekliyordum ama o, geri çekilmeden önce yanağımdan öperek beni şaşırttı. "Öyle demek istemedim."

Dişlerimi sıkmamak için kendimi tuttum. Uzun ve stresli bir sabah olmuştu ve istediğim son şey sıkıntımı ondan çıkartmak olurdu. "Biliyorum, özür dilerim."

"Dileme."

Benjy, Knox'la durmadan tartışmamızın nedenini bu odadaki herkesten iyi biliyordu. Knox, Lila olarak maskelendiğimden beri bana yardım ediyor olsa da bazı anlarda işin içinden canlı çıkıp çıkmadığım umurunda değilmiş gibi hayatımla oynuyordu. Ve ben de

Telegram: @cinciva

onu suçlamayı seviyordum ama kendi güvenliğimi pek dikkate almıyordum. Ancak aldığım risklerin de sonuçlarını biliyor ve ona göre davranıyordum. Knox risk aldığında ise asla kendi canını tehlikeye atmazdı. Her zaman benimkini kendisininkine yeğlerdi. Ve çoğunlukla bana ne yaptığını söylemeye tenezzül bile etmiyordu.

Pek çok kez Benjy'yi de yaşananların tam ortasına atıyordu. Onu öldürmüş gibi yapmaktan, Başkayer'e göndermekten de çekinmiyordu. Her ne kadar bunları Benjy'nin iyiliği için yaptığı konusunda ısrar etse de, onu asistanı olarak işe aldığı anda ateş hattına soktuğu için ona inanmakta güçlük çekiyordum. Ne de olsa bu oyunun piyonu bendim, Benjy değil. İsyanın dışında dünyada hiçbir yeri olmayan III bendim. Benjy, bir vatandaşın elde edebileceği en yüksek rütbeyi almıştı ve bir geleceği vardı. Gerçek bir geleceği... Kimsenin, özellikle de Knox'un, bunu elinden almasına izin veremezdim.

Lila Hart olmak zorunda kaldığım günden beri yaşanan her şeye karşı katı bir tavır sergilemiş olsam da, Knox'a güvenmekten başka bir seçeneğim de yoktu. Onun doğru şeyi yaptığına inanmak durumundaydım ve yöntemlerini bazen desteklemesem de, daha doğrusu çoğu zaman dâhil olduğum planlarını benimle paylaşmaktan kaçınsa da hayatımı mecbur kalmadığı takdirde tehlikeye atmayacağını düşünmeye

Telegram: @cinciva

başlamıştım. Ve eğer benim ölümüm, savaşı kazanmak ve kaybetmek arasındaki farkı belirleyecekse köprüden kendi rızamla geçerdim. Daxton Hart'ı yok etmek ve insanların özgürlüğe, eşitliğe ve gerçek fırsatlara ulaşmasını sağlamak için her şeyi yapabileceğimi iyi biliyordu.

Ve bunu kullandı. Bense ne kadar söylenirsem söyleneyim, ona izin verdim.

İkimiz de kendimizi haklı görecek kadar inatçı ve kararlıydık. Bu tavrımız aynı tarafta olduğumuzda işimize yarıyordu ama ayrı durduğumuz anlarda güçlerimizi birbirimize karşı kullanıyorduk. Ve bu durum henüz ikimiz için de iyi sonuçlar doğurmamıştı.

Benjy ve ben, Knox'un gelişini parmaklarımız birbirine dolanmış bir şekilde sessizce bekledik. Öncesinden daha kötü görünüyordu, gözlerinin altında karanlık birer çukur oluşmuştu ve saçları, defalarca ellenmiş gibi tel tel ayrılmıştı. Şöminenin önünde durdu. Benjy ve ben bir yanında duruyorduk, sert görünüşlü teğmen Strand ise diğer tarafındaydı. Karaceketliler'in, Başkayer'e saldırdıkları gün beni ve Hannah'yı tutuklayan Strand'dan hiç hoşlanmamıştım ama Knox ona güveniyordu ve ben de istemeyerek de olsa ona katlanıyordum. Sonuçta o da işini yapıyordu.

Knox, "Artık tüm ülke Daxton'ın gerçek kimliğini bildiğine göre, karşı atağa hazırlanmalıyız," diye giriş

Telegram: @cinciva

yaptı. "İki ihtimal var. Destek kazanabiliriz ki Kitty'nin konuşmasından sonra bundan eminim. Ama hükümetin de destekçileri var. V ve VI rütbelerini kaybederek kendilerini II ve III rütbelilerle aynı seviyede görmeyi istemeyen güçlü destekçiler... Biz de buna karşı çalışıyoruz. Ülkedeki en parlak ve ayrıcalıklı insanlar eşitlikten yana değiller. Oldukça az sayıda olmalarına rağmen yaptığımız her atağa karşılık verecek güce ve zekâya sahipler."

Benjy elimi bırakarak, "Bu yüzden onlardan daha zeki olmalıyız," dedi. "Attığımız her adımda, onların vereceği karşılığı düşünmeli ve onlar ne yaptığımızı anlamadan kendimize bir çıkar yol çizmeliyiz. Her zaman onlardan üç adım ileride olmalıyız."

"Şimdiden iki adım gerideyiz," dedi Strand. "Ana kaynaklarımızın birkaçını kestiler. Elimizde kalanlar oldukça seyrek ve çoğu zaman teslimat yapmaya girişmek bile riskli. Başkenti karıştıracak kadar kurşunumuz olabilir ama yemek ve tıbbi malzememiz olmadan bunu gerçekleştirecek sayıda kalamayız."

Yüzünden aşağıya uzanan yarasıyla oldukça sert görünüşlü olan bir kadın, "Başkayer'in vatandaşları birkaç güne ayaklanır," dedi. Onu başkentteki Karaceketliler sığınağından hatırlıyordum. "Eğer onları beslemenin bir yolunu bulamazsak savaş başlamadan ölmüş olacağız."

Telegram: @cinciva

Haklıydı. Başkayer'de kalmayı ve Karaceketliler için savaşmayı seçen binlerce eski tutsak vardı. Emirlere hazır bir ordumuz vardı ama vadettiğimiz şeyleri veremediğimiz anda bize sırtını dönebilecek bir orduydu bu: Mercerler ve Hartların yaşadığından daha iyi bir hayat. Şimdiye kadar bunu gerçekleştirememiştik.

"Kaynakları buraya getirmenin bir yolu var mı?" diye sordum. Birkaç çift göz bana döndü ve kollarımı önümde birleştirdim. Askeri deneyimim yoktu ya da Benjy gibi strateji üretemiyordum. Ama aptalca sorular sorma konusunda şahaneydim.

"Mesela?" dedi Strand tahammülsüzlüğünü belli ederek. Duygularımız karşılıklıydı.

"Başkayer'in etrafı göllerle çevrili değil mi? Beklemedikleri bir yerden içeri giremez miyiz?" dedim.

Benjy birden, "Bu da bir fikir," dedi ve bana bakıp gülümsedi. Grup evindeyken ödevlerimi yapmasına yardım etmek istediğimde takındığı gülümsemeydi bu ve hiçbir beğeni içimi bu gülümseme kadar ısıtamazdı. "Burada güçlü bir savunmaya sahibiz ve bütün saldırıların güneyden, yani karadan geleceğini biliyoruz. Ama eyaletin kalanını saran göllerden bir şey getirebilecek kadar gemimiz var. Kimseye lüks içinde bir hayat sunmaya yetmez ama en azından temel ihtiyaçlarımızı karşılarız."

Telegram: @cinciva

"Bunu bekliyorlar," dedi Strand. "Bu yüzden denemedik."

"O zaman dikkatlerini dağıtırız. Bizi çaresiz gösterecek başka bir tedarik hattı çıkartırız. Dikkatlerini sudan uzaklaştırırız." Benjy, Knox'a baktı. "Kaybedecek neyimiz var?"

"Hayatlar var," dedi Strand. "İnsanların hayatları."

"Eğer bir şey yapmazsak insanlar zaten ölmeye başlayacak," dedim. "Gönüllüleri çağırırız. İstemeyen kimse gitmek zorunda kalmaz. Fakat *hepimiz* bu uğurda ölmeye hazırlandık yoksa hiçbirimiz şu anda burada olmazdık. Ve ben açlıktan ölmeyi düşünmüyorum."

Tüm gözler Knox'a döndü. Halıya bakıyordu. Endişeli bir tavırla kollarını önünde bağlamıştı ve alt dudağını dişlerinin arasına almıştı. Yirmili yaşlarındaydı ama onu tanıdığım son birkaç ay içinde sanki on yıl yaşlanmıştı.

Bakışlarını yerden kaldırmadan, "Eğer hiçbir şey yapmazsak, her şey aynı kalır," dedi. "Askerlerimizi beslemek için yapmamız gerekeni yapacağız. Benjy, yeni tedarik hattı oluşturmadan ve şaşırtmacadan sen sorumlusun. Strand, sen de ona yardım edeceksin." Birkaç isim daha söyledi ve onları gönüllü bulmak ve kalan kaynaklarımızı belirlemekle görevlendirdi. Sustuğunda toplantı bitti. Herkesin yapması gereken bir işi vardı.

Telegram: @cinciva

Ben hariç.

Benjy bana döndü. Gözleri parlıyordu. Başkayer'e gelmeden önce onu bu kadar kararlı görmemiştim. Ne kadar kavga edersek edelim, Knox'un hırsını Benjy'den çıkartmamasına memnundum. "Fikir üretmek için ben ve Strand'a katılmak ister misin?"

Yarı ciddi, yarı alaylı, "Eğer Başkayer'deki herkesi doyurmak ben ve Strand'ın birlikte çalışmasına bağlıysa herkes ölecek demektir," dedim. "İşin bittiğinde buralarda olacağım."

Benjy duraksadı ve mutfağın girişinde ayağını sabırsızca yere vuran Strand'a baktı. "Emin misin?"

"Eminim. Beni vurmaya falan kalkışmadan git."

Benjy çabucak beni öptü ve hızla Strand'ın yanına gitti. Knox'la salonda yalnız kalmıştık. Her ne kadar yardımcı olmak istesem de Benjy'nin görevine burnumu sokmamın bir faydası olmazdı. Fikir üretme süresinin tamamını bana bir şey açıklamaya çalışarak geçirebilir ya da Strand beni ezmeye çalıştığında bana destek olmak için yersiz bir enerji harcayabilirdi. Artık Hartların bizi yönlendirmediği bir hayata sahip olma şansımız olduğu için onu oyalamayacaktım. Şimdiye kadar yeterince oyalamıştım zaten.

"Eee..." Knox'a döndüm. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Telegram: @cinciva

Knox, terk edilmiş koltuklardan birine doğru yürüdü ve kendini koltuğa bıraktı. Başını ellerinin arasına aldı. Son birkaç haftadır yavaş yavaş çöküyordu ve bunu izlemek zor olsa dahi, herkesin önünde kendini tutmaya çalışmasını görmek daha da kötüydü. Neden benim önümde gardını indirdiğini bilmiyordum ama zihnimin bir köşesinde bunu bir iltifat olarak görüyordum. Ya da onun hakkında ne düşündüğümü önemsemiyordu artık.

"Tüm ulusun karşısında neden Lila'yı affettiğini söylediğini açıklamanı istiyorum," diye mırıldandı.

Gözlerimi kırptım. "Söylediğim onca şey arasında buna mı kızdın?"

"Sayısız kadın ve erkeğin ölümüne neden olacak."

"Sen de öyle. Onu tehdit ediyor, Knox. Lila'nın bir *seçeneği* yok..."

"Tabii ki var." Sonunda gözlerini kısarak bana baktı. Gözlerinin altındaki morluk normalden daha koyuydu. "Hepimizin bir seçeneği var, Kitty. Hepimizin var ve o kararını verdi. Daxton'ın ona karşı tuttuğu şeyle yüzleşmek yerine Başkayer'in içindeki herkesin ölmesini tercih etti."

"Peki ya bizim ya da Celia'nın ölümü arasında bir seçim yapması gerekiyorsa? Ya da Greyson'ın?" dedim. "Bunu reddedeceğini söyleme bana."

Telegram: @cinciva

Çenesi kasıldı. "Kolay olmazdı ama..."

"Doğru. Eğer sana oyunu kazandıracaksa bir ya da iki piyon feda etmekten çekinmezsin." Ona baktım. "İnsanlar onu seviyor. Ne yaparsa yapsın onu bir savaş suçlusu ilan edemezsin. Söylediklerini alt etmenin en iyi yolu benim yaptığım gibi onu takdir etmektir. Aslında bizim tarafımızda olduğunu ama ona şantaj yapıldığını anlatmaktır. Böylece ağzından çıkan her şey geçersiz kalacaktır."

"Tabii bize inanmayı seçerlerse. Olayı tersine de çevirebilirler."

"Bizim güvenilir bir hikâyemiz var," dedim sert bir ses tonuyla. "Onlarınsa yok."

Odaya sessizlik hâkim oldu. Knox gözlerini bana dikti ve hiç hareket etmeyen bakışlarının karşısında, yüzümü milyonlara ulaştıran yayını çeken kameranın karşısında olduğumdan daha çok gerildim. En sonunda, "Algının nasıl çalıştığını biliyor musun?" dedi.

"Aptal değilim ben," dedim ve sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Beklediğim gibi, Knox kaşlarını kaldırdı ve keyifsizce sırıttı.

"Kime sorduğuna göre değişir ve söylemek istediğim şey tam da bu. Bizim için gerçek belli. Lila'ya şantaj yapılıyor. Söylediği şeylerin birine bile inanmıyor. Ama diğerleri, özellikle de toplumdaki yerlerinden memnun olan ve alt rütbelere karşı işlenen suçları

Telegram: @cinciva

görmezden gelen savaş karşıtları, görmek istediklerini görüyorlar. Kendi inançlarını doğrulayan şeylere inanıyorlar. Daxton bunu biliyor. VI olmayabilir ama halkı nasıl kullanacağını biliyor. Bunu da büyük ihtimalle Augusta'dan öğrendi ya da Augusta'nın onu seçmesindeki ana neden bu yeteneğe sahip olmasıydı. Ve biz de bunu nasıl yapacağımızı biliyoruz ama ilk hamleyi o yaptı. Bir yalanı ortaya çıkartmak, insanlara en başında doğruyu söylemekten daha zordur."

"O halde hikâyemizi anlatmaya devam edeceğiz," dedim. "İnsanları oyalamayacağız ya da duymak istedikleri şeyleri söylemeyeceğiz. Onlara sadece gerçeği anlatacağız ve mecbur kalırsak bunu defalarca tekrarlayacağız. Daxton, önünde sonunda ağzından bir şey kaçıracaktır ya da Lila kaçmanın bir yolunu bulacaktır. Ona karşı elinde tuttuğu her ne ise..."

"Yine de sayısız insanın ölümünün sorumlusu Lila olacak."

"Sen de öyle," Kollarımı sıkıca birleştirdim. "Bundan sonra olacaklardan hepimiz sorumluyuz. Bu yüzden işlerin istediğimiz gibi gittiğinden emin olmalıyız. Lila düşmanımız değil. Hiç olmadı. Ve eğer ona böyle davranmaya karar verdiysen savaş başladığından beri desteğini kazandığımız insanları kaybedeceğiz. Ve sonunda tüm isyan kaybetmiş olacak. Savaşı kazanmak için bir piyonu feda edersin, unuttun

Telegram: @cinciva

mu?" diye çıkıştım. "Piyon her zaman bir insan değildir. Bazen aptal gururundur."

Knox, çenesini sıkmış, parmaklarını koltuğun koluna saplamış bir şekilde bana baktı. Bir anlığına üzerime atlayacağını düşündüm ama böyle bir fikre kapılmışsa bile kendini kontrol etmeyi başardı. Yerine, titrek bir sesle, "Eğer hepimizi öldürtmeye çalışan birini korumak istiyorsan, onun başarılı olmamasını sağlamalısın. Onun sözleri ve hareketlerinin sonucunda olanların sorumlusu artık sensin, anlaşıldı mı?"

"Bunu da listeye ekle," dedim. "Yapabilirken Victor'u öldürmedim, sorumlusu benim. Karaceketliler'e maskelendiğini söyledim, sorumlusu benim. Lila da listeye eklenen başka bir konu."

"Ne yaptığını bilmediğin için milyonlarca insan ölecek," dedi. "Şahane bir liste bu."

"Ne isterdim biliyor musun?" diye bağırdım. "Beş dakikalığına bana bir sorunmuşum gibi davranmayı kesmeni. Ben, işe yaramazın teki değilim, tamam mı! Benim yardımım olmasaydı Başkayer'i asla ele geçiremezdiniz."

"Orası tartışılır," dedi sakince.

"Kesinlikle tartışılır. Her iki şekilde de senin söylediklerin bizi bu noktaya getirdi. Tedarik hatlarımız kapalı, binlerce insan kargaşa çıkartmak ve onları

Telegram: @cinciva

besleyemediğin için seni boynundan asıp canlı canlı derini yüzmek üzere. Bense sana birkaç gün kazandırdım."

"Ne istiyorsun peki, madalya mı?" diye sordu. "Eğer benim peşime düşerlerse senin peşine de düşerler."

"Belki. Ama artık bunun gerçekleşmemesini sağlamak için birkaç günümüz var, değil mi?" Kapıya doğru yürüdüm. "Konuşmalarını kendin yapabilseydin yapardın. İkimiz de yapamayacağını biliyoruz ve ben de bunun için buradayım. Bu isyanı dile getirmek için... Beğensen de beğenmesen de bana ihtiyacın var, Knox ve bunu ne kadar erken kabul edersen ikimiz için de o kadar kolay olacak."

Birden ayağa fırladı ve savaş meydanında gördüğümden daha hızlı adımlarla bana doğru yürüdü. Kolumu tuttu ve yukarıdan bana dik dik baktı. Teni, sıcaklığıyla tenimi yaktı. Bana isteyerek en son ne zaman dokunduğunu hatırlayamıyordum. Sanki benim varlığımı inkâr etmeye çalışıyordu. Bu yüzden yanından çekilmedim. Kabullenilmek güzel bir duyguydu.

"Piyondan fazlası olmak istiyorsun, öyle mi?" diye sordu. "O halde bir işe yara. İnsanlara verdiğim sözleri nasıl yerine getireceğini düşün. Eğer hâlâ onlardan biri olsaydın, bu taraftakilerin ne yapmasını isterdin? Senin ideal dünyan nasıl bir yer?"

Telegram: @cinciva

Ona baktım. "Eğer insanlara özgürlüklerini nasıl vereceğini bilmiyorsan neden bu işe bulaştık ki?"

"Çünkü senin gibi insanlar biliyor," dedi. "Eğer izin verirsen bu savaşı kazanabiliriz. Benim görevim bu. Sen de benimle kavga etmeyi kesersen çözüm üretme görevine başlayabilirsin."

"O halde bana beceriksizmişim gibi davranmayı kes ve bir şans ver," diye çıkıştım.

"Beceriksiz gibi davranmayı kesersen elbette sana bir şans tanırım."

Kolumu elinden kurtarırken bir küfür mırıldandım ve hızla odadan çıkıp ön kapıya, dondurucu kış havasına yöneldim. Knox'la dünyayı aynı pencereden gördüğümüz günler bitmişti. Aynı takımda olmayıp aynı düşüncelere sahip olmanın önemini daha önce anlayamamıştım. Knox'un takımında olmak istiyordum. Knox'un takımında olmayı şu anda dünyadaki her şeyden çok istiyordum ama beni reddetmişti.

Belki Knox da bana karşı aynı şeyleri hissediyordu. Başkayer'in çamurlu sokaklarında yürürken, turuncu ve kırmızı tulumlu insanların yanından geçerken bu düşünceyi kabul etmeyen yüreğim burkuldu. Tamamen haksız değildim ve Knox, tüm iyi özelliklerine rağmen anlayışlı ya da bağışlayıcı biri değildi. Ancak onun açısından baktığımda, yalnızca sorun çıkarttığımı görebiliyordum. Lila ukala biri olsa da her zaman

Telegram: @cinciva

Knox'un ve Celia'nın söylediklerini yapmıştı. Bu iş birliğinin karşılığında neredeyse hayatını kaybediyordu. Knox'u sorgulayansa bendim. Daha iyi bir fikrim olduğu için bana söylediklerini kabul etmeyen de öyle. Fikirlerimin neden kabul edilemez olduğunu da hiçbir zaman söylememişti.

Söylediklerini genellikle önemsemez, içimden geleni yapardım. Birbirimizi tanıdığımız bunca ay içinde, defalarca isteklerinin aksini yapmıştım. Çoğu zaman kötü bir sonuçla karşılaşmamıştık ama genellikle bu süre zarfında yol açtığım sorunları düzeltmek zorunda kalmıştı. İlişkimiz böyle yürüyordu: Ben sorun çıkartıyordum, o sorunları düzeltiyordu.

Eskiden yatakhane olarak kullanılan yıkık bir binanın önünde durdum. Dürüst olmak gerekirse, benim yarattığım sorunlar Karaceketliler'in şimdiye kadar kaydettiği mesafeyi baltalamıştı. İtaatkâr davranmamış olabilirdim ama Knox, her zaman kapıları açmak ve asla elde edemeyeceğimiz fırsatları bulmak için en doğru yolu seçmişti. Her ne kadar bu yüzden ona hâlâ kırgın olsam da itaatsizliğim yüzünden beni Başkayer'e göndermesiyle, buraya gelip dikkat çekmeden isyan için bilgi toplamasının önünü açmıştı.

Halihazırda bir takım olduğumuzu anladım. Darmadağın ve düzensiz hareket eden bir takımdık ama en azından takımdık. Ve tam da bu nedenle Başkayer'i terk edemezdim. Eğer Knox'un istediği gibi ormandaki

Telegram: @cinciva

bir dağ evinde kalan Hannah'nın yanına gitseydim, işler kötüye gittiğinde Knox'un suçlayacak kimsesi olmayacaktı. Ve kötü planlarının sorumluluğunu üstlenmek yerine başkasını suçlamak Knox'un egosunu tatmin etme biçimiydi. Dahası bu devrimi tek başına yapabileceğine inanmasaydı, uzun zaman önce her şeyi başkasına devredip kenara çekilirdi.

Başımı salladım. Bu saçmaydı. Eğer benim kendimi zorlamamı istiyorsa kendimi zorlayacaktım. Nasıl bir devlet kurulabileceğine dair bir fikrim yoktu ya da insanlara verdiğim sözlerin ne kadar güçlü olduğuna dair bir şey de bilmiyordum. Fakat elimden gelenin en iyisini yapacaktım.

Tek yapabileceğim zaten buydu.

"Hey, sen. Hart."

Arkamı dönmek üzereydim ki biri beni itti ve kararmış bir odun kümesinin arasına düştüm. Ayağa kalkarken "Aslında adım Kitty Doe," dedim ve pantolonumdaki kömürleri temizledim. Arkamı döndüğümde bir kadın ve üç erkeğin beni köşeye sıkıştırdığını fark ettim. *Mükemmel.* Ellerimi sıktım ama bunun bana pek bir faydası olmayacaktı.

"Adının ne olduğu önemli değil. Hâlâ onlar gibi bir Hart'sın." Kısa boylu ve sakalları birbirine karışmış bir adam tam ortalarında duruyordu. Gülümsemek için gerilen dudakları, dişlerinin yerindeki boşluğu belli

Telegram: @cinciva

ediyordu. Dişleri düşmüş olmalıydı. Burada alışılmamış bir şey değildi bu. Hükümetin diş hizmeti gibi önemsiz şeyler için para harcamasına gerek yoktu. Özellikle de Başkayer'in vatandaşları zaten kısa zaman içinde ölebilecekken.

"Ben bir Ekstra'yım," dedim. "Buraya gelene kadar ebeveynlerimin kim olduğunu..."

"Sence bu bizim umurumuzda mı?" Adam gözlerini kısarak bana doğru yaklaştı. "Eskiden kim olduğun önemli değil. Şimdi kim olduğun önemli. Sen bir Hart'sın."

İkinci adam parmaklarını kıtlattı ve içimden inledim. Bu gerçek olamazdı.

"Karaceketliler sizin tarafınızda," dedim. "*Ben* sizin tarafınızdayım."

"O halde neden biz domuz gibi çamurların içinde yuvarlanırken siz o güzel ve rahat malikânede yaşıyorsunuz?"

"Ne zaman gitmek istersen gidebilirsin," dedim.

"Evet, bu güzel bir fikir," dedi kadın. "Üzerimizdeki kıyafetlerle bu kış soğuğunda öylece çıkıp gidelim yani, öyle mi?"

Dişlerimi sıktım. Haklıydı. Hayatını tehlikeye atmadan yaşamın yükünü hafifletebilmek varken bildiğin hayattan uzaklaşmak bir hayli zordu. "Elimden

Telegram: @cinciva

geleni yapıyorum. Hepimiz elimizden geleni yapıyoruz," dedim.

"Seni biraz teşvik etmemize ne dersin?" dedi ilk adam ve beni saçımdan yakalayıp dizlerimin üstüne çökmeme sebep oldu. Çığlık attım ve ağır bir bot mideme indi.

"Onu hemen bırakın," dedi derin ve tanıdık bir ses. Eski tutsak tereddüt etti.

"Gel de kurtar o zaman."

Yeni bir tekmeye karşı karın kaslarımı sıkarak kendimi hazırladım ama tekme gelmedi. Onun yerine silahtan çıkan bir klik sesi duydum ve bana saldıran kişi olduğu yerde kaldı.

"Peki," diye inledi ve beni bıraktı. "İşe yaramaz kaltak."

Saçlarım yüzümün önüne düşüp yüzümü perdelediğinde hırıltıyla nefes alıp verdim. Eğer cevap verebilecek halim olsaydı verirdim ama hepsi tek kelime etmeden botları donmuş yerin üzerinde gıcırdayarak yanımdan sıvıştılar. Belki de en iyisi bu olmuştu. Ne de olsa kimsenin benim yüzümden ölmesini istemiyordum.

"Hiçbir zaman onlardan biri olmayacaksın. Bunu biliyorsun." Önümde eldivenli bir el belirdi. Eli tutarak koruyucumun beni kaldırmasına izin verdim.

Telegram: @cinciva

"Bir Hart'ın biyolojik babam olması benim suçum değil," diye mırıldandım ve yüzümü buruşturarak kaburgalarıma dokundum. Alt düzey bir nöbetçi olarak seçilebilecek kadar şanslı olan eski tutsaklardan biri olan Rivers çeneme dokundu ve yüzümü inceledi. Mavi gözleri benimkilerle aynı tondaydı. Ben de ona baktım. Geçen bir ay boyunca, birkaç çürüğün dünyanın sonunu getirmeyeceği kadar çok dövülmüştüm ama konuşma şekilleri ve söyledikleri midemde büyük bir boşluk oluşturmuştu. Tek inandıkları bu muydu yani?

"Daxton Hart'la bağının olması senin suçun değil ama burada olmak yerine yukarıda kalman senin suçun," dedi ve endişeyle omzunun üstünden baktı. "Haydi, onlar arkadaşlarını toplayıp geri dönmeden önce seni doktora götürelim."

"Doktora ihtiyacım yok," diye mırıldandım. "Yapmam gereken bir şey var."

"Yani kendini dövdürmek sana yetmedi mi?" diye sordu Rivers.

"Haftalardır aynı şey oluyor. Yardım etmek istiyorum."

"Sabah yardım ettin zaten."

Beni tepeye doğru götürmek yerine, ana caddelerden uzak, binaların arkasında kalan labirent gibi dar geçitlere soktu.

"O yardım etmek değildi. Sadece... konuşmaktı."

Telegram: @cinciva

"Karaceketliler'in savaştan beri yaptığından daha çok yardımcı oldu," dedi Rivers. Kıkırdadım.

"Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin."

Başka biri olsaydı hemen arkamı döner ve daha güvenli olan ana caddeye yönelirdim. Ancak Rivers beni defalarca korumuştu ve beni öldürecek olsaydı, bunu uzun zaman önce yapardı. Ayrıca, bunu sesli dile getirmemiş olsak da ikimiz de bu eşsiz göz rengine sahip olmamızın rastlantı olduğundan şüphe ediyorduk. Eğer Daxton Hart, Başkayer'deki bir tutsaktan çocuk sahibi olduysa, başkalarıyla da ilişki yaşamış olabilirdi. Eğer muhtemel üvey kardeşime güvenemeyeceksem kimseye güvenemezdim. Ve durumum henüz o kadar da kötüleşmemişti.

Karanlık geçitlerde birkaç yalnız vatandaşın yanından geçtik. Hepsi de yanımıza yaklaşmadan ya da yardım teklifinde bulunmadan öylece baktılar. Rivers'ın haklı olduğu ortadaydı. Onlardan biri değildim ve asla olamayacaktım.

Fakat bir Hart da değildim. Karaceketliler'in üyesi de sayılmazdım. Buraya ait değildim ama malikâneye de ait değildim. Ve hangi rütbeyi kazandığım ya da kimin yüzünü taşıdığım fark etmezken nereye ait olduğumu bilmediğimin farkına varmak, Daxton'ın bana söyleyeceği her şeyden çok daha korkutucuydu.

Telegram: @cinciva



KIRILMA

Başkayer'in merkezindeki geçitlerde dolanıp durduk. Ta ki Rivers bir kapıyı açıp beni içeriye buyur edinceye kadar. Kapı daha önce hiç görmediğim bir binaya açılıyordu. Bayat kimyasal koku burnumu yaktı.

"Burasının ne olduğunu bilmek istiyor muyum sence?" dedim, Rivers beni eski havlularla dolu karanlık bir ardiyeye sokarken kaşlarımı çatarak.

"Bilmesen daha iyi. En azından akşam uyuyabilirsin," dedi ve paslı bir demir rafı çekiştirdi. Yüksek

Telegram: @cinciva

sesli bir gıcırtının ardından raf, bir çift askı gibi ikiye ayrıldı ve arkasındaki kapı ortaya çıktı. "Bunu burada tutsakken yaptığım bir iş sırasında buldum. Burası bir tünel ağının girişi."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Mercer Malikânesi'nin altındaki Başkayer Savaşı sırasında birçok vatandaşın hayatını kurtaran tünelin tek olduğunu sanıyordum. Tutsakların, nöbetçilerin durduramayacağı bir ayaklanma çıkartması ihtimaline karşı Mercerlerin son çaresi olduğunu düşünüyordum. Kocası beni görür görmez öldürmeyi planladığı zaman Hannah bana tüneli göstermiş ve onun ulaşamayacağı uzaklıkta güvenli bir yere çıktığını belirtmişti. Başka tünellerin de olabileceğini hiç düşünmemiştim. Mercer Malikânesi korunuyordu. Kimse yanlışlıkla bodrumdaki tünellerin kapısına ulaşamazdı. Fakat bu tünel tam karşımda duruyor, herkesin bulabileceği bir yerde bana bakıyordu. Rivers'ın bulduğu yerde...

Hayretler içinde "Uzunluğu ne kadar?" diye sordum. Birden demir topuklu botların kaburgalarımla buluştuğu yer eskisi kadar acımamaya başladı.

Rivers başını uzattı. Sarı saçları gözlerinin önüne düştü. "Emin değilim. Bazı tünellerin ucunun diğer bölümlere açıldığını biliyorum. Tek bildiğim tüm Başkayer'i dolaştığı."

Telegram: @cinciva

Karanlığın içine tereddütlü bir adım attım ve Rivers feneri açıp dar geçidi aydınlattı. Yerler sayısız ayak darbesiyle sertleşmişti ama tavandan sarkan çamur parçaları, tünelin her an çökebileceğini hissettiriyordu. "Knox'a söyledin mi?"

"Evet. Strand'ı gezdirdim bile. Pek ilgilenmediler." Rivers dirseğimden tutarak beni içeri çekti ve kapıyla rafı kapattı. Tünel aşağıya doğru gidiyor, yerin altına uzanıyordu.

"Neden? Eğer tünellerden biri Başkayer'in dışına açılıyorsa burası tedarik hatları sorununu çözebilir," dedim. "Knox bile o kadar dar görüşlü değildir."

Rivers, "Bilemiyorum. Soru sormak benim görevim değil," dedi ve bir ayrıma yaklaşırken bana manalı bir bakış attı.

Duraksadım. "Benim görevim olduğunu mu düşünüyorsun?"

Rivers omuz silkti ve sol tarafı tercih etti.

"Belki kullanmamak için iyi nedenleri vardır ama söylediğin gibi tedarik hattı sorunlarını çözebilir. Ayrıca sizin aranızla neler oluyor?"

"Kimle? Strand'le mi?"

Homurdandı. "Sen ve Strand arasında neler olduğunu gayet iyi biliyorum. İkiniz de birbirinizden

Telegram: @cinciva

öylesine nefret ediyorsunuz ki aynı odada durduğunuzda duvarların buz kesmemesi bir mucize."

Suratımı büzüştürdüm. "O kadar belli mi?"

"Daha güzel saklanan makineli tüfekler bile gördüm. Sen ve Knox'tan bahsediyorum, aptal şey. Neler oluyor?"

"Hiçbir şey," dedim. Belki de çok hızlı bir cevap olmuştu. Rivers kaşlarını kaldırdı, şaşırmıştım. "Yani hiçbir şey işte. Olan biten bir şey yok. O benim sahte nişanlım ve şimdi de Karaceketliler'in lideri. Beni, savaşa katılmak yerine saklanan annemin yerine göndermek istiyor. Fakat bir cümleyi başarıyla kurabilecek bir sözcüsü olmazsa destek kaybedeceğini de biliyor. Ve işte buradayım."

"Evet, bunları biliyordum, teşekkür ederim. Sormak istediğim bizden sakladığınız şey ne?"

Ona bir bakış attım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

İğneleyici bir cevap bekliyordum ama Rivers sadece beni inceledi. Loş ışıkta bile gözlerinin maviliğini görebiliyordum. O da benimkini görüyor olmalıydı. "Senin için delirdiğini biliyorsun, değil mi?" dedi.

"Eğer onu delirttiğimi kastediyorsan, evet biliyorum," dedim dikkatlice.

Telegram: @cinciva

"O da var," dedi gülümseyerek. "Ama ikimiz de neden bahsettiğimi biliyoruz."

Ben hariç... Knox'a baktığımda tek gördüğüm, bana bir baş belasıymışım gibi davranmasıydı. Sözde arkadaşlığımız Augusta'nın ölümünden beri yavaş yavaş zayıflamaya başlamıştı ve artık tartışmadan tek kelime edemez hale gelmiştik. Bu benim için delirdiği anlamına gelmiyordu. Birbirimizi çileden çıkarttığımız anlamına geliyordu.

"Ben Benjy'yleyim," dedim kararlılıkla. "Onu seviyorum."

"Knox'un seni istemesine engel değil."

"Knox öyle biri değil," diye çıkıştım ve ne dediğimi fark eder etmez ağzımı elimle kapattım. Ancak artık çok geçti. Rivers sırıttı.

"Öyle mi? Onun hakkında söylediklerinden öyle anlaşılmıyor."

Dişlerimi sıktım. Rivers kendinden bu kadar eminken ve benim kendimi savunmamın yolu yokken onu alt edemeyecektim. Knox'un gerçekte ne hissettiğini bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu. Benjy'ye karşı sadakatim asla bitmeyecekti. En yakın arkadaşıma, benden hoşlandığı belli bile olmayan biriyle ihanet edebileceğim iması tüylerimi diken diken etmişti.

Telegram: @cinciva

"Komik olduğunu sanıyorsun ama değilsin. Bu seni eğlendirmek için düzenlenen bir performans değil. Bu benim hayatım. Yanımda kimse yokken Benjy vardı. O, benim ailem ve sadece günlük bir takıntı için aileni bir kenara atamazsın. Gerçek aşk böyle bir şey değil. Gerçek aşk kavga ederken bile destekleyici olmaktır. Gerçek aşk doğrular canını yakarken dahi dürüst olmaktır. Gerçek aşk bütün mutsuz anlarda, sonsuz gibi görünen zamanlarda yan yana olmaktır. Gerçek aşk silahlar başını nişan aldığı zaman, o kafeste birlikte olmak ve hayatta kalmanın tek yolunun onun ölmesi olduğunu bilerek onsuz bir hayat süremeyeceğin için sıkı sıkı sarılmaktır." Derin bir nefes alıp gözlerimi kırptım. Vücudumun adlandıramadığım bir bölümü acıyordu. "Eğer savaşı kazanmasına yardım edecekse Knox beni öldürürdü. Ben onun için piyondan başka bir şey değildim. Fakat Benjy benim için canını verirdi."

Rivers, birkaç saniye sessiz kaldı ve ardından kolunu omzuma attı. "Belki de sen haklısın. Belki senin bakmadığın zamanlarda gördüklerim benim hayalim ürünümdür. Ama doğrusu ne olursa olsun, sen onun için bir piyondan çok daha fazlasın. Hatta tahtadaki en önemli taştan bile önemlisin. Knox için sensiz bir oyun olamaz."

"O halde oyun bittiğinde çok üzülecektir." Vücudumun yan tarafına bir ağrı saplandı ve yüzümü

Telegram: @cinciva

buruşturdum. "Ben, Benjy'yleyim. Benjy'yi seviyorum. Bunu hiçbir şey değiştirmeyecek."

"Buna şüphem yok," dedi Rivers. En azından mahcup olmuş bir ses tonuyla konuşmuştu. "Sadece şunu unutma ki aşk tek tür değildir."

İnledim ve kolumu sallarken canımın acımasına rağmen kolunu ittim. "Bu da ne demek şimdi?"

"Sen ne anladıysan," dedi ve teslim olur gibi ellerini kaldırdı. "Haydi, bu ayrım bizi Mercer Malikânesi'ne en yakın noktaya çıkartacak."

Midemin derinliklerindeki öfkeli ve homurtulu canavarın geri çekilmesini umarak derin bir nefes aldım. Rivers hayatımı kontrol etmiyordu. Bir fikrinin olması, hayatıma müdahale edebileceği anlamına gelmezdi. Kimi seveceğim bana bağlıydı ve kararımı da çok uzun bir süre önce vermiştim.

Tünelde dolaşırken yolları aklımda tutmaya çalıştım. "Büyüdüğüm yer olan Heights'taki kanalizasyonları ezberlemeye benzemiyor ama eğer yanılmıyorsam tünelin sonu..."

"Giysi deposu," dedi Rivers ve duvarı iterek açtı. Bu duvar da menteşelerle tutturulmuştu ama girişin aksine burası botlarla dolu raflarla çevriliydi. Çoğu eski ve paramparçaydı. İyi durumda olanlar bile toplum içinde giyilmeyecek durumdaydı. II rütbelilerin bile giyemeyeceği durumda...

Telegram: @cinciva

Bu bana tutsakların Karaceketliler tarafından özgür bırakılmalarına rağmen hâlâ aynı noktada olduklarını bir kez daha hatırlatmıştı. Fakat şimdi bunu değiştirecek bir yol bulmuş olabilirdik.

"Tüm tünel ağının haritasını çıkartmak istiyorum," dedim. "Ve bana yardım etmeni..."

Rivers başından beri bunu söylememi bekliyor gibi memnun bir şekilde, "Seve seve," dedi. Fakat bu, Knox'un beni kendi hedeflerine ulaşmak için göz göre göre kullanmasından farklıydı ve beni hiç rahatsız etmemişti. En azından Rivers, bunu benim fikrimmiş gibi düşündürtmek için önceden plan yapmıştı.

Tutsaklar için kıyafetlerin yapıldığı ve depolandığı binanın içinde karanlık bir koridora çıktık. Burası Mercer Malikânesi'ne yakınlığı nedeniyle Bölüm X'deki iyi binalardan biriydi. Hâlâ çalışmaya devam eden birkaç eski tutsağın yanından geçtiğimizde ve uzaktan gelen dikim makinelerinin boğuk sesini duyduğumda şaşırdım.

Çıkışa geldiğimizde "Bunu yapmalarına gerek kalmadığını bilmiyorlar mı?" dedim.

"Tüm gün oturup düşüncelere dalamayız. Çalışan bir topluluk olarak devam etmeliyiz," dedi Rivers. "Merak etme, burada olmak istedikleri için buradalar. Kimse başlarına silah dayadığı için değil."

Telegram: @cinciva

"Başlarına birinin silah dayamasından kaçınmak için buradalar," diye açıkladım. "Başkayer'in dışında onlar için güvenli bir yer."

Rivers kendinden emin bir tavırla "Bu değişecek," dedi. Onunla aynı duyguya sahip olmak için her şeyimi verebilirdim. "Tünellerin haritasını çıkartmaya yarın, sen dinlendikten sonra başlayacağız."

"Akşam yemeğinden sonra başlayacağız," diye düzelttim. "Ağrı kesici içtikten sonra."

Mercer Malikânesi'ne gidene kadar yol boyunca tartıştık ve sonunda Rivers, yalnızca önceden bildiği tünellerin modelini çizme şartıyla o akşam buluşmayı gönülsüzce de olsa kabul etti. Aklımdaki keşif fikri bu değildi ama en azından bir şey yapacaktık.

Doktorun beni muayene etmesine izin vermedim. Bunun yerine Benjy'yle paylaştığımız odada uzanmak istedim. Başkayer Savaşı sürerken üç gün boyunca o odadan dışarı çıkamamıştık ama orayı bir hapishane olarak görmüyordum. En azından artık... Aksine Knox ve Karaceketliler dışarıda fırtınalar estirirken orası bir sığınaktı; susturulacağımı ya da görmezden gelineceğimi düşünmeden, başkasıyla karıştırılmadan kendim olabileceğim tek yerdi. Gerçi artık tüm ülke kim olduğumu bildiğine göre bu ihtimaller de hissedilir bir şekilde azalacaktı.

Telegram: @cinciva

Radyoyu açtım ve dingin ezgileri dinlerken kendimi rahatlatmaya ve bir süreliğine dünyanın geri kalanını unutmaya çalıştım. Fakat gözlerimi kapatır kapatmaz, biri kapıyı çaldı.

"Önemli bir şeydir umarım," diye bağırdım ve yüzümü kapıya çevirdim. Benjy içeri girdi ve gülümsedi.

"Olanları duydum," dedi. "Rivers doktora gitmek istemediğini söyledi."

"İyiyim," diye mırıldandım. "Sadece nefes alırken canım yanıyor işte."

"O kadarcık mı?" Ellerini birbirine sürterek ısıttı. "Eğer seni muayene etmelerine izin vermiyorsan bırak da kırığın var mı diye ben bir bakayım. Ciğerin patlayabilir ve ölebilirsin. O zaman biz ne oluruz?"

"Sana bir şey olmaz," dedim. "Knox yapayalnız kalmış olur. Bir süre ne olduğunu da anlamaz zaten."

Benjy gülümsedi ama yüzündeki ifade, içten olmayan bir sırıtışa benziyordu. "Knox'un, kendisi için endişelendiğini duyunca memnun olacağına eminim ama ben de sensiz iyi olamam. Bir bakayım."

Konuyu Knox'a getirdiğime pişman olmuştum ama artık bunun için yapabileceğim bir şey yoktu. İstemeyerek tişörtümü kaldırdım ve vücudumun yan tarafında oluşmaya başlayan koyu mor çürüğü görmesine izin verdim ve Benjy kaburgalarımı incelemeye başladı.

Telegram: @cinciva

"Bundan sonra aşağıya inmemelisin," dedi.

Suratımı astım. "Eğer onlarla konuşmaktan korkuyorsak bütün bunları yapmamızın nedeni ne? Haklılar, bunu biliyorsun. Biz buradayız, en iyi yemekleri yiyor ve tedavimizi oluyoruz..."

"Onlarla aynı şeyi yiyoruz," dedi. "Ve onlar da istedikleri zaman doktor ve hemşirelere ulaşabiliyorlar."

"Yine de biz bu evde yaşarken onlar yatakhanedeler," dedim. "Bu önemli bir fark gibi görünmeyebilir ama onlara göre üstünlüğümüzü gözlerine sokuyor gibiyiz."

"Toplantılarımızı gerçekleştirmek ve plan yapmak için bir yere ihtiyacımız var."

"Bunun için yemek odasını kullanabiliriz," diye karşılık verdim. "Mercerler senelerce malikânede yaşamış. Diğerlerinin hayatında hiçbir şey değişmemişken burada kalmamızın bize de bir faydası dokunmuyor."

Benjy, "Ne yapmamızı önerirsin? Herkesi buraya almamızı mı?" diye sordu. Parmakları en hassas noktaya dokundu ve tısladım. "Nasıl bir eşitlik sistemi istersek isteyelim, her zaman liderler olacaktır. Ve bu liderler her zaman ayrıcalıklara sahip olacaktır."

"O zaman Hartlardan ne farkımız var?" diye sordum. "Bizi daha iyi kılan şey ne?"

Telegram: @cinciva

"Bu ayrıcalıkları suistimal etmeyeceğiz. Sadece alıp karşılığında hiçbir şey vermezlik yapmayacağız." Tişörtümü aşağıya indirdi ve pikeyi hafifçe üzerime çekti. "Onların rahatını sağlamak ve hepsini mutlu etmek için elimizden geleni yapıyoruz. Yatakhaneler o kadar da kötü değil. Hepsinin ısıtıcısı var. Onlara temiz çarşaf ve kıyafetler veriyoruz. Her şeyi bir anda değiştiremeyiz, Kitty. Özellikle de henüz yalnızca başımızı suyun üstüne çıkartabilmişken. Ama onların şu anda yaptığı fedakârlıklar, savaşı kazandığımızda hak ettikleri yeri bulmuş olacak. Onlar da bunu biliyor. Sadece bunu şu anda düşünmek biraz zor geliyor."

"Birçok şeyi düşünmek zor," diye mırıldandım. Yatağa, yanıma oturdu ve parmaklarını saçlarımın arasına soktu.

"Ne gibi?"

Ona ters bir bakış attım. "Beni küçümsüyorsun."

"Hayır, çok ciddiyim," dedi. "Konuş benimle, Kitty. Yardım etmeme izin ver."

Onun elinden bir şey gelmezdi. Yine de hayatımızın en berbat anlarında benim kurtarıcım olmuştu. Derin bir nefes alarak "Sanırım gerçekte nasıl göründüğümü unuttum," dedim.

Eli olduğu yerde durdu. "Ben unutmadım."

Telegram: @cinciva

"Nasıl? Aylardır böyle, Lila gibi görünüyorum," dedim. "Nasıl bana her baktığında hâlâ Kitty Doe'yu görebiliyorsun?"

Benjy döndü ve yüz yüze geldik. Çeneme dokundu. "Nasıl göründüğünle alakalı değil bu. Hiç olmadı. İçinde ne olduğuyla alakalı ve o hiç değişmedi."

Nazik olmaya çalışıyordu. Her zamanki gibi *nazikti.* Fakat çoğunlukla dikkat etmediğimi düşündüğü zamanlarda bana nasıl baktığını görebiliyordum. Benjy, başka biri olarak, Knox, Greyson ya da Strand olarak maskelenseydi neler olabileceğini düşünmeye çalıştım ve bir yanım, ne kadar çabalarsam çabalayayım, onları birbirinden ayırt edemeyeceğimi söylüyordu. Benim için o değişmiş olacaktı. Belki Benjy bu işte benden daha iyiydi; belki hâlâ içimdeki gerçek beni görebiliyordu. Ama ben artık aynı kişi değildim. Geçen dört ay bende geri dönülemez bir değişime neden olmuştu ve bazen bunun farkında olup olmadığını merak ediyordum. Ya da tıpkı benim yaptığım gibi hiçbir şey olmamışçasına davranıp davranmadığını...

"Evet ama..." Boğazımda düğümlenen çaresizliği kelimelere nasıl dökeceğimi bilemediğim için durakladım. "Sadece o değil. Artık nereye ait olduğumu da bilmiyorum. Ben bir Hart'ım. Eski tutsaklardan biriyim. Karaceketliler'e dâhilim. Fakat gerçekte bunlardan hiçbirine ait değilim. Ayrıca göründüğüm gibi biri

Telegram: @cinciva

de değilim. O konuşmadan başka bir şey değilim. Ve o bile Knox için yeterince iyi değildi."

Benjy saçımı okşamaya devam etti ve uçlarını kıvırdı. "Knox'u boşver. Şu anda üzerinde öyle büyük bir baskı var ki hiçbir şey onu mutlu etmeye yetmez. Bu yüzden kendini mutlu edecek şeylere odaklanmalısın."

Surat astım. Mutluluk benim için o kadar yabancı bir kavram haline gelmişti ki artık nasıl bir his olduğunu bile hatırlamıyordum. "Nasıl mutlu olabileceğimi bilmiyorum."

"Tabii ki biliyorsun." Gülümsedi ama hemen normale döndü. "Bu sonsuza kadar sürmeyecek, Kitty. Ve biz kazandığımızda, yeni dünyada senin de bir yerin olacak. Orada, kendilerini hiçbir yere ait hissetmeyen insanlar için bir yer olacak."

Ona inanmak istiyordum ama savaş bittikten sonra dünyada benim için iyi bir yer kalmayacaktı. Artık ben olamayacaktım. Her zaman Lila'nın dublörü olarak kalacaktım. Ve diğerleri, benden daha zeki olanlar, istedikleri hayatı nasıl kuracaklarını anladıklarında benim elim boş kalacaktı.

Bu gidişle bugünkü gibi kendini kaybetmiş ve şaşkın olduğum zaman kim olacağımı başkaları belirleyecekti. Ve bu düşünceden, Daxton Hart olarak tanınan adamdan nefret ettiğim kadar çok nefret ediyordum.

Telegram: @cinciva

Radyo yayını takıldı ve müzik sesinin yerini cızırtı aldı. Sessizce küfrederek radyoyu kapatmak için doğruldum.

"Bekle, kapatma," dedi Benjy. Yüzümü buruşturdum. Ancak ona ne zamandan beri cızırtı dinlemekten hoşlandığım soramadan bir konuşma sesi duyuldu. Benimkine benzeyen bir ses.

"Akşamınızı böldüğüm için özür dilerim," dedi Lila Hart. Sesi pek de üzgün gibi çıkmıyordu. "Kısa keseceğim. Bugün sabah saatlerinde, güvenliğim için kamuya açık etkinliklerde görevlendirilmek üzere işe alınan Kitty Doe isimli bir kız, dayım Başbakan Daxton Hart'a karşı bazı iddialarda bulundu. O kızın ağzından çıkan bütün kelimelerin küstahça, yüzsüzlükle ve haince söylenmiş birer yalan olduğunu özgür irademle dile getiriyorum. Başbakanımız benim biyolojik dayımdır ve Amerika Birleşik Devletleri bunu kanıtlamak için tüm tedbirleri alacak ve size Karaceketliler'in söylemlerindeki yalanları derinliğiyle açığa çıkartacaktır."

Mide bulantısıyla Benjy'ye baktım. Şaşkınlıkla başını salladı. "Bunun olacağını biliyorduk," diye mırıldandı. "Nasıl karşılık vereceklerini düşünmüştük."

"Ama..." Ağzım kurudu. Ne kadar aptalca olsa da Lila'ya yardım eli uzatmanın bir şeyleri değiştireceğini düşünmüştüm. Fakat işleri düşündüğüm gibi

Telegram: @cinciva

gelişmemişti. Hâlâ Daxton'ın parmaklarının ucundaydı ve belli ki ölene kadar da öyle kalacaktı.

Lila'nın tüm iddialarını tekrarlayıp hepsinin birer yalan olduğunu söylemesini daha fazla dinleyemedim. Hikâyemde kaç sözde yalan yakalamış olursa olsun, konuyu sürekli Daxton'ın gerçek kimliğine getiriyordu. Tırnaklarımı avuçlarıma geçirip kanatmak üzereyken Benjy sırıttı.

"Duydun mu?" diye sordu ve başımı salladım. "Hanımefendi epey protestocu çıktı."

Mutsuz bir ifadeyle, "Ne demek istediğini anlamadım," dedim. "Radyoyu kapatabilir miyiz?"

Benjy radyoyu kapattı ve odaya huzur verici bir sessizlik hâkim oldu. Yine de tamamen sessiz sayılmazdı çünkü Lila'nın sesi ve boğuk kelimeleri malikânenin bir yerlerinden bize kadar ulaşıyordu. Ancak bu kulağımın dibinde konuşmasından çok daha iyiydi.

"Şunu demek istiyorum ki hakkını savunmakla kendini savunmak arasında çok ince bir çizgi vardır ve bu çizgiyi aşarsan bir şeyler sakladığını belli edersin," dedi Benjy. "Aklı olan herkes, Lila'nın çizgiyi epey aştığını anlayabilir."

Bir süre sessiz kaldım. "Sence bunu bilerek mi yapıyor?"

Telegram: @cinciva

"Belki. Eğer konuşması yazılı değilse," dedi. "Eğer öyleyse de birisi endişelenmiş olmalı. Ve o kişi de Daxton olmalı."

Yani Lila savaşmaya çalışıyor olabilirdi. Kendimi zorlayarak oturdum. Kaburgalarımın buna karşı çıkışıyla gözlerimi kırpıştırdım. "Knox'la konuşmalıyım."

Benjy omzuma uzanarak, "Hayır, dinlenmelisin," dedi. "Kemiğin kırılmamış olabilir ama bu yaralandığın gerçeğini değiştirmiyor."

Elini ittim. "Benjy, seni seviyorum. Fakat Knox, Lila'yı affettiğim için bana çok kızgındı ve şimdi bunu geri almak için bütün ihtimalleri kullanacaktır. Lila da biraz önce gümüş tepside ona istediğini sunmuş oldu." Ayaklarımı dikkatlice aşağıya sarkıttım ve ayağa kalktım. Tünelden malikâneye geri yürümek zor olmamıştı ama şimdi vücudum dinlendiği ve adrenalin etkisini yitirdiği için her yanlış hareketimde içimi bir acı kaplıyordu. "Diğer Karaceketliler ona arka çıkarken söylediklerime kulak asmayacaktır, bu yüzden kanıtların nasıl çürütüleceğinin kararını vermek için bir toplantı düzenlemeden önce onunla konuşmalıyım."

"Seni desteklemek için ben yanında olacağım," diye açıkladı.

"Ve on iki Karaceketli de onu desteklemek için orada olacak," dedim.

Telegram: @cinciva

Benjy ikna olmuşa benzemiyordu ama bana karşı çıkmak yerine ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "En azından merdivenlerden inmene yardım edeyim."

Ona uzun ve şüpheli bir bakış attım fakat sonunda kabul ettim. Birlikte koridordan geçip merdivenlerden indik. Bana sıkı sıkıya sarılmıştı. Benjy'nin yanımda olması için ne yaptığımı bilmiyordum ama o hiçbir şeye değişmeyeceğim az sayıdaki varlıktan biriydi.

Knox'la konuşmama dâhil olmaya çalışacağından emindim ama girişe geldiğimizde geri çekilerek beni şaşırttı. "Yemeğe yardım edeceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa bana seslen."

"Teşekkürler," dedim ve mutfağa giderken arkasından baktım. O gözden kaybolup beni H harfi işlemeli mermer zeminli alanda yalnız bıraktığında, bir zamanlar Hannah'nın kocası Jonathan Mercer'e ait olan çalışma odasına doğru ilerledim. Hannah'nın kocasını öldüreli iki hafta geçmiş olmasına rağmen ikili beyaz kapılara doğru ilerlerken içimi hâlâ bir ürperti kaplıyordu.

Selam vermek için ağzımı açarak kapıları ittim. Ben tek kelime edemeden Knox'un sesi bir kampçı gibi odanın içinde yankılandı. "Hayır."

"Benim..." dedim ama sözcükler bir fısıltıyı andırıyordu. Knox benimle konuşmuyordu. Masasının

Telegram: @cinciva

üzerine doğru eğilmişti ve ekranın üzerinde Celia Hart'ın yüzünü gördüm. Gerçek Lila'nın annesi...

Knox dönüp bana ters bir bakış attı ama beni odadan göndermek yerine içeri girmemi işaret etti. Tartışmaya beni de dâhil etmişti.

İçeri girdim ve kapıları kapatıp Celia'nın beni göremeyeceği bir köşeye geçtim. Celia, yüzü tüm ekranı kaplayacak kadar kameraya yakın duruyordu. Koyu renkli uzun saçları ve Hart ailesine özgü gözleriyle her zamanki gibi çok alımlıydı. Ancak aklı başında kimsenin ona meydan okumak istemeyeceği kadar sert bir ifadesi de vardı.

Knox hariç...

"Onaylayıp onaylamaman umurumda değil, Creed. Ben de senin gibi Karaceketliler'in kurucusuyum ve başkent ekibi benim emir komutamda. Bu tartışmaya açık bir konu değil."

Knox yumruğunu sıkarak "Eğer Somerset'i yağmalarsan uğruna çalıştığımız her şey heba olur. Yine düşman oluruz, anlıyor musun?" dedi.

Ağzım şaşkınlıktan ötürü bir karış açıldı. Somerset, Hart ailesinin yaşadığı yerdi ve başkentin kalbinde, benim büyüdüğüm gecekondu mahallesinin çok uzağında yer alıyordu. Karaceketliler'in önünde sonunda güçlerini sağlamlaştırmak için Somerset'in kontrolünü ele geçireceklerini tahmin ediyordum etmesine ama

Telegram: @cinciva

henüz bir işgale hazır değildik. Karaceketliler ordusunun büyük bir çoğunluğu Başkayer'e hapsolmuş, yavaş yavaş açlıktan ölüyordu. Celia'nın emrinde birkaç yüz kişi olabilirdi ama Somerset hiç şüphesiz nöbetçilerle ve Korumalarla kaynıyordu. Bu bir *intihardı*.

"Malikâneyi yağmalamak umurumda değil," dedi Celia. "Asıl istediğim o düzenbazın başını vücudundan ayırmak."

"Eğer Daxton'ı öldürürsen..."

"*O, Daxton* değil." Sesi sanki Knox'un yanında duruyormuş gibi berrak bir tınıyla yankılanmıştı. "Söyle, ne kadar zamandır biliyorsun, Creed?"

Knox kaskatı kesildi. "Lila yaz sonuna doğru bana söyledi. Daxton onu öldürmeye çalıştığında anlamış."

Uzun bir süre sessizlik oldu, kalbim hızla çarptı. En sonunda Celia "Neredeyse altı aydır biliyorsun ve bana tek kelime söylemedin, öyle mi?" diye sordu. Ses tonu tekinsiz bir yumuşaklıktaydı. "Kızımı öldürmeye çalıştı. Beni öldürmeye çalıştı. Bunca zamandır tek yapmam gereken halka onun kim olduğunu açıklamaktı ve..."

"Bunun sonucunda ne olacaktı peki?" diye sordu Knox. "En iyi ihtimalle Daxton..."

"Ona Daxton demeyi kes!"

Telegram: @cinciva

Knox derin bir nefes aldı. "En iyi ihtimalle Victor Mercer, şu anda yaptığı şeyi devam ettiriyor olurdu; iddiayı reddedip yalanlamak için aileni kullanırdı. Augusta onu desteklerdi ve sonunda akıl hastası gibi görünen de sen olurdun."

"İsmimi kullanmadan basına sızdırabilirdim."

"Ülkedeki hiçbir gazete bu haberi basmazdı. Ne de olsa hepsi hükümetin kontrolü altında. En iyi ihtimalle Victor, Hart ailesinin en güvenilir ve en sevilen üyelerine kendisine destek olmaları için baskı uygulardı. En kötü ihtimalle de henüz hazır değilken savaşa girmiş olurduk. Victor sırrını korumak için tüm gücüyle saldırır ve Karaceketliler tarih kitaplarındaki dipnotlardan biri olurdu. Henüz hazırlanmadan gerçeği sana söylemiş olsaydım, uğruna çabaladığımız her şeyin mahvolacağını biliyordum. Ve bu yüzden tek kelime etmedim."

Celia, Knox'a baktı; mavi gözleri şaşkınlıkla ya da belki utançla açılmıştı. Hatta mutsuzluk da olabilirdi. Öfke, ihanet veya hepsinin adlandıramadığım bir karışımıyla. Konuşmaya başladığında öfkeden kudurmamak için tüm gücünü kendini kontrol etmeye adamışçasına sesi titriyordu. "Bu ne cüret!"

"Asıl *sen* ne cüretle uğruna çalıştığımız her şeyi mahvetmeye çalışırsın?" dedi Knox. "Öfkeyle ve intikam isteğiyle kör olmuşsun. Mantıklı düşünemiyorsun.

Telegram: @cinciva

Bütün bunlar, Victor'un sana yaptıklarını ona ödetmek ya da intikam almak için değil. Bunlar ülkemiz ve başarılı olmamızı bekleyen yarım *milyar* insan için. Eğer Victor'u şimdi öldürürsen onu bir şehide dönüştürürsün ve kimse gerçekte kim olduğunu bilemez. Kimsenin *umurunda* bile olmaz çünkü onlar için o Daxton Hart. İstediğin bu mu? O canavarın tarihe ağabeyin olarak geçmesini mi istiyorsun?"

"Ağzının içine bir tabanca sok ve tetiği çek," diye hırladı Celia ve bir an sonra ekran karardı.

Telegram: @cinciva



TUTUŞMA

Knox omuzlarını düşürmüş, başını önüne eğmiş, derin derin nefes alarak odanın ortasında duruyordu. Öfkesini kontrol etmeye mi çalışıyordu, kendini sakinleştirme çabasında mıydı, yoksa ikisi birden miydi, anlam veremedim.

"O..." dedim. Knox bana bakmak için döndü. Koyu renk gözlerinde beni suçlayan bir hal vardı. Önümde birleştirdiğim kollarımı açtım ve iki yanıma indirdim. Sık sık atışıp kavga etsek de hâlâ aynı taraftaydık.

Telegram: @cinciva

"Tam bir baş belası gibi davrandın, biliyorsun değil mi? Ona karşı öyle serttin ki."

"Önemli değil." Gergin bir ses tonuyla kelimeleri yutarak konuşmuştu. Koltuğa doğru yürüdü ve kendini bıraktı. "Yine de Somerset'i yağmalayıp Daxton'ı öldürecek."

Onu daha fazla üzmekten kaçınarak yavaşça "Onu suçlayamayız," dedim. "Ailesinden kalan tek kişi Lila. Belki onu kurtarıp Daxton'ı öldürmekten vazgeçecektir."

Knox başını salladı. Parmaklarını saçlarına dolamıştı. "Eğer eline böyle bir şans geçerse mutlaka değerlendirir. Mantıklı düşünemiyor."

"Belki Daxton orada olmaz."

"Tüm gün bu belki oyununu oynayamayız, Kitty. Nihayetinde her şey bitene kadar hiçbir şey bilemeyeceğiz."

Bir süre sessiz kaldım, gözlerim siyah ekrana takıldı. Yapabileceğimiz bir şey olmalıydı. "Sampson'la konuşmayı denedin mi? O buna bir son verebilir."

"Celia, bunu bekliyordur. Sampson, onu durdurması gerektiğini bilir zaten. Bu taktiği geliştirmemde bana yardım eden de oydu."

"O halde başarılı olacaktır."

Knox derin bir iç çekti. "Belki. Sen ne istiyorsun, Kitty?"

Telegram: @cinciva

"Ben..." Göz altı çukurlarını incelerken yan tarafıma bir ağrı saplandı. Şimdi iyi bir zaman olmayabilirdi ama bunu konuşmak için iyi bir zaman hiç gelmeyecekti. "Lila'nın konuşmasını dinledin mi?"

"Evet. O halde sen de dinledin."

Başımı salladım. "Çoğunu. O sözleri baskı altında söylediğini biliyorsun."

"Önemli değil. Sonuçta söylüyor."

"Ama Benjy bir şey fark etti." Koltuğa doğru bir adım attım. Koyu gözlerini hareket ettirmeden beni izledi. "Daxton'ın Victor olmadığı konusunda diretiyor. Bunu defalarca tekrarladı. Benjy, Lila'nın çok zorladığını, yarım akıllıların bile onun bu halini anlayacağını söyledi."

"Sadece duymak isteyenler anlar," dedi Knox. "Algı... hatırladın mı?"

Kaşlarımı çattım. "Yine de bu konuyu ona yükleme."

"Zaten onu affettiğini söyledin," dedi. "Seni kötülemeyeceğim. Özellikle de halk sana inanırken. Ancak bundan sonra benim söylediklerimi yapacak ve benim söylediklerimi tekrarlayacaksın, anlaşıldı mı?"

İçimi bir huzur kapladı ve omuz silktim. "Şimdilik evet diyebilirim ama bunun bir yalan olacağını ikimiz de biliyoruz. Fakat eğer öncesinden düşünmüş

Telegram: @cinciva

olursam söyleyeceklerimi sana anlatacağıma söz veriyorum. Eğer doğaçlama olacaksa..."

"Olabildiğince az doğaçlamaya çalış," dedi Knox.

"Elimden geleni yaparım." Kapıya baktım. "Yemek neredeyse hazır. Toplantı yapacak mıyız?"

Knox iç çekti ve doğruldu. Saçları diken diken olmuştu. "Onu durdurmak için buradan bir şey yapamayız. Karaceketliler'in endişeye kapılmasındansa her şeyi oluruna bırakalım derim. İhtiyacımız olan son şey isyancıların yarısının Celia'yla, yarısının da benimle aynı fikri paylaşması olur."

"O halde... hayır mı?"

"Hayır," diye onayladı. Son iki haftadır Karaceketliler'in masaya yatırıp enine boyuna tartışmadığı tek bir konu bile kalmamıştı. Knox'un onlardan bu denli büyük bir şey saklaması inanılmazdı.

"Eğer Celia ve başkentteki Karaceketliler harekete geçerse, önceden haberin olduğunu öğrenen herkes sinirlenecektir."

"Öğrenmelerine izin vermek gibi bir niyetim yok," dedi Knox ve bakışlarını bana çevirdi. "Sana güvenebilir miyim?"

Başımı salladım. "Gidip bizim için yemek alacağım."

"Bizim için mi?" diye sordu.

Telegram: @cinciva

"Ne olacağını öğrenene kadar buradayım," dedim. Knox karşı çıkacak gibi oldu ama onu susturdum. "Sakın tüm geceyi bu odada geçirip işgalle ilgili bir haber yakalamaya çalışmayacakmış gibi yapma. Ben de seninle takip edeceğim."

Yüzünü ovuşturdu. "Bu olacakları değiştiremez. Eğer Somerset düşerse, yıkılışını izlemekten başka bir şey yapamayız. Ve bu olursa..."

"Mahvoluruz. Biliyorum." Kapıyı açtım. "Tavuk mu, ton balığı mı?"

"Tavuk," dedi. Ben kapıdan çıktığımda seslendi: "Kitty?"

"Evet?"

"Teşekkür ederim."

İlk defa yumuşak bir ses tonuyla konuşmuştu ve ona küçük ama samimi bir gülücük attım. "Rica ederim."

Mutfakta Benjy diğer iki Karaceketli'nin malikânede kalan herkese yetecek kadar tabak hazırlamasına yardım ediyordu. Beni görebileceği yere geçmeden önce, yüzünde yara izi olan kadınla konuşmasını izledim. Benjy'nin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve canlı ses tonu tabakların tangırtısına karışıyordu. Bir anlığına grup evinde yemek öncesi ya da sonrasında Nina'ya yardım ettiğimiz sayısız akşamlara döndüm. Mercer Malikânesi'nin soğuk mermerlerinin yerini

Telegram: @cinciva

ahşap ve tuğla ile şömineden yayılan sıcaklık aldı. Yalnızca bir günlüğüne bile olsa oraya dönebilmek ve Benjy'nin bana benmişim gibi bakabilmesi için her şeyimi verirdim. Belki bunu ben uyduruyordum ama izlediğimden haberi yokken onu başkasıyla gördüğümde, birlikteyken benimle konuşmasında eksik bir şeyler olduğunu anlamıştım. İkimizi de kahkahalara boğan şakalardaki rahatlık ve son konuşmamız olup olmadığı hakkında endişelenmeden birbirimizle dalga geçebilmemiz... Adını koyamasam da bir eksiklik vardı işte. Belki de ben eski ben olmadığım için kendini tam hissedemeyen oydu.

Maskelendikten sonra Somerset'te birlikte pek vakit geçirememiştik. Üstelik yan yana olduğumuz her anı birinin bizi yakalayacağından endişe ederek tüketmiştik. Başkayer'de savaştan önce ayrı yerlerdeydik ve günlerce onun öldüğünü sanmıştım. Knox, Benjy'nin aslında hayatta olduğunu açıkladığı zaman içimi kuşatan keder birden sonsuz mutluluk ve huzura dönüşmüştü. O zamandan beri birlikte olduğumuz haftalar son derece rahat geçmiş ve bir daha sahip olamayacağımı düşündüğüm ev tadıyla tamamlanmıştı. Ancak belki de bu bir yanılsamaydı. Belki evde değildik, bir daha asla eve dönemeyecektik. Benjy, ev fikrine en yakın olarak görebileceğim tek şeydi ama onu kepçenin içindeki sosu tabağa boşaltırken izlerken, onu zora sokup sokmadığımı ister istemez merak ettim.

Telegram: @cinciva

Beni gördü ve yüzündeki ifade değişti. Bir zamanlar beni gördüğünde heyecanlanırdı. Şimdi de heyecanlanıyor sayılırdı. Ancak araya başka bir his giriyordu ve bunun için onu suçlayamazdım. Beni sevdiğini bilsem de hayatının en kötü anlarında hep ben vardım ve buna nereye kadar dayanabileceğini bilmiyordum. Benim yüzümden ölümle burun buruna geldiği anların sayısını unutmuştum ve her seferinde kendimi hiçbir şey için affettiremeyeceğimin bilinciyle üzerime hayat boyu sürecek yeni bir suçluluk duygusu çöküyordu. Daha önce de bunu yaşamıştık; onun gerilemesine sebep olan bendim. O, sınavından VI rütbeyle ayrılacakken ben III olmuştum. Hiçbir zaman onun kadar başarılı olamayacaktım ve sırtımı ona yasladıkça hayatını zorlaştırıyordum. Bana her bakışında gülümsemesi biraz daha solgunlaşacaktı.

"Kitty, aç mısın?" Elindeki tabağı çabucak bitirip diğerine geçti. "Tavuk, değil mi?"

"İki tane. Biri Knox için," dedim ve yardım etmek için yanına gittim. Porsiyonlar olabildiğince büyüktü ama eski tutsaklar da aynı şeyi yiyorlardı. Bugünden sonra şikâyet edecek bir şeyim kalmamıştı. "Strand'la neler yaptınız?"

"Neredeyse hemen başlayabileceğimiz birkaç fikir geliştirdik. Kolay olmayacak ama denemeye değer, değil mi?" Sırıttı. "Rivers bana tünellerden bahsetti. Eğer

Telegram: @cinciva

tüneller onun düşündüğü kadar uzağa gidiyorsa, işimizi oldukça kolaylaştıracaktır."

"Evet, umarım haklıdır," dedim. Tünelleri keşfe çıkmadığı için bir şey söylemek güçtü ama nöbetçiler gözlerini tutsakların üzerinden çekmezken nasıl keşfe çıkacak kadar gözden kaybolabilirdi ki?

"Bu gece harita çıkartmaya başlayacağınızı söyledi, size katılabilir miyim?" diye sordu. Gözlerimi kırpıştırdım. Celia'nın Somerset'e saldıracağı haberiyle, bunu tamamen unutmuştum.

"Aslında benim yerime geçmek ister misin? Ben..." Duraksadım. "Geceyi Knox'la geçireceğim."

Söylediğimin kulağa nasıl geldiğinin farkındaydım; haliyle irkildim. Benjy tabağa bir parça tavuk koyacakken olduğu yerde durdu. "Ya... Bu gece baş başa kalırız diye düşünmüştüm oysa."

Suçluluk duygusu resmen mideme oturdu. Benjy'ye Celia'nın görüşmesini anlatmadan neden Knox'la kalmak istediğime dair gerçeği söyleyemezdim ama ona bir açıklama yapmak zorundaydım. Olabildiğince sakin bir şekilde, "Lila hakkında olan bitenle alakalı onunla konuşmam gerekiyor," dedim. "Eğer kısa bir süre içinde karşı atak yapmazsak, bu sabah kazandıklarımızı da kaybedeceğiz."

Benjy beni inceledi. Kuşkulandığını hissedebiliyordum. Ona sorgulayıcı bir bakış attım. "Ne?"

Telegram: @cinciva

"Yok bir şey," dedi ve tabaklarımızı hazırladı. "Eğer işiniz erken biterse yanıma gel."

"Gelirim," diye söz verdim, tabakları aldım ve zoraki bir gülümsemeyle çalışma odasına doğru yola koyuldum. Attığım her adımda kendimi daha kötü hissediyordum. Ondan bir şeyler saklamaktan nefret ediyordum ama hayatıma Lila olarak devam ettiğim müddetçe bunu da alışkanlık haline getirmiştim.

Bakışlarının derimi yaktığını hissederek yürümeye devam ederken kendi kendime bir söz verdim. Savaş bittikten sonra Benjy'yle aramızda hiçbir sır kalmayacaktı. Bu, gerçeği tüm çirkinliğiyle anlatmak anlamına gelse dahi en azından birbirimize karşı dürüst olacaktık.

Knox'la koltuğa oturduk. O dimdik oturmayı tercih ederken ben ayaklarımı uzattım. Çalışma odasındaki bütün ekranlar farklı bir haber kanalını gösteriyordu ve birlikte, gerçekleşmeyen terör saldırılarını çeken ve var olmayan görüntüleri yayınlayan programları izledik. Daxton'ın oyununa göre halkı bizim mücadelemiz hakkında bitmek bilmeyen yalanlarla kandırmaları gerekiyordu. Şehirler arası iletişim neredeyse kesilmişken, haber kanallarının iddialarını yalanlayabilecek çok az kişi vardı. Ya da onlara inanmayacak...

Ekmeğin son parçasını yerken, "Bunu izlemeye nasıl tahammül edebiliyorsun?" dedim. "Hepsi yalan.

Telegram: @cinciva

Söyledikleri her şey Daxton ve Bakanların propagandası."

"Kendime, hükümetin işlediği suçlar arasında halka yalan söylemenin en hafifi olduğunu hatırlatıyorum. Bunu, maksadı ne kadar iyi olursa olsun ya da halkı ne kadar düşünürse düşünsün her hükümet yapıyor." Bana baktı. "Yanımızda olan dünyanın küçük bir bölümüne karşı biz de yapıyoruz."

Homurdandım. "Ben bunu kast..."

"Neyi kastettiğini biliyorum, Kitty. Ve cevabımı verdim." Hâlâ gergin bir pozisyonla geriye yaslandı. "Sunucunun ağzından çıkan her şeyin bir propaganda olduğunu kabul edersen, satır aralarını duyman kolaylaşır. Ve ben de onu dinliyorum. Bize söylemedikleri şeyleri..."

Birkaç dakika sessiz kalıp Hart ailesinin bu zor zamanları, aileden biri olarak gördükleri birinden gelen acımasız ve can yakan suçlamaları birbirlerine kenetlenerek atlattıklarından bahseden adamı izledim. Hikâyeyi bildiğim için gerçekleri duymak daha kolaydı ve başka bir konudan bahsetmeleri için bekledim.

"Karaceketliler'i nasıl kurdunuz peki?" diye sordum. "Celia'yı Lila'dan dolayı tanıdığını biliyorum ama üçünüz bir akşam yemeğinde devrim başlatmaya mı karar verdiniz? Her şey nasıl başladı?"

Telegram: @cinciva

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandı Knox. "Celia hiçbir zaman politik ideolojisi hakkında açık davranmadı. Ben onu sorguladım ve gerisi kendiliğinden geldi."

Yapbozun bir parçası yerine oturur oturmaz, "Bir dakika, Lila'yla ilişkiniz de bir anlaşma mıydı?" diye sordum. Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Lila ve Knox birbiriyle anlaşamıyordu. "Dikkat çekmeden birlikte vakit geçirebilmek için miydi?"

"Evet," dedi Knox kısık bir sesle. "Eğer senin için de sorun değilse, şu anda bu konuyu konuşacak durumda değilim."

Benim için sorundu. Rol yapmaya zorlandığımız her günün her dakikasında biriktirdiğim bir milyon sorum vardı. Ancak şu anda Knox'un sinirleri oldukça gergindi ve beni dışarı atması için kendisine herhangi bir neden sunmak istemiyordum.

Gecenin devamında saatler geçerken sessizliğimi korudum. Bazen Knox bir konuyla ilgili yorum yapıyordu ve ben de karşılık veriyordum. Fakat fazla bir şey söylemiyordu. Gece yarısı gelip geçtiğinde yapılan yorumlar azaldı ve umutla, "Belki Sampson onu vazgeçirmiştir," dedim.

Knox'ın çenesi gerildi. Yumruk yaptığı elini tuttum ve o zaman biraz olsun rahatladı. "Eğer gün

Telegram: @cinciva

doğumuna doğru bir şeyler duymamış olursak, o zaman inanırım."

Saat ikiye yaklaşırken uyuyakaldım. İsteyerek uyumamıştım. Knox'a sabaha kadar oturacağıma söz vermiştim ve bunu çok istiyordum. Ancak kaburgalarım ağrıyordu, koltuk sıcaktı ve uyuşuk konuşmalara karşı koymak zordu. Başımı koltuğun koluna dayadım ve sadece gözlerimi kapatacağıma dair kendi kendime söz verdim. Saniyeler içinde uyuyakalmıştım.

Beni uyandıran siren sesleri oldu; doğruldum. Başım dönüyordu. "Neler..."

Yanımda duran Knox'un yüzünde ruhsuz bir ifade vardı ama parmaklarını bacaklarına batırmıştı. Sirenler Başkayer'den gelmiyordu. Televizyondan duyuluyordu.

Bütün haber kanallarında aynı sahnenin farklı bir açısı gösteriliyordu: Somerset'in giriş kapısı... Acil durum araçlarından yayılan ışıklar tuğla duvara çarpıyor ve kameralardan biri binaya tırmanan Koruma ekibine yakın çekim yapıyordu.

Kalbim duracak gibi oldu. "Somerset'e gerçekten saldırdılar. Daxton..."

"Bilmiyorum," dedi Knox. "Eğer Celia'nın eline bir şans geçtiyse, yapmıştır. Garanti veriyorum."

Telegram: @cinciva

Tamamen uyanmış olarak öne doğru uzandım ve ekranlardaki görüntüleri izledim. Başkentte de henüz geceydi ama ışıklar Somerset'i gündüz gibi aydınlatıyordu. Uzaktan silah sesleri duyuldu ve hemen gözlerimi kapatıp kurşunların nereye yol aldığını düşünmemeye çalıştım. Diğer Karaceketliler'i fazla tanımıyor olabilirdim ama yine de aynı taraftaydık.

Kapı çalındı ve olduğum yerde sıçradım. Strand önce kafasını içeri uzattı ve Knox'la bana baktıktan sonra ekranlara göz attı. "İzliyor musunuz?"

Knox başını salladı. "Sabaha karşı toplantı yapalım. Sonucun ne olacağını o saate kadar öğrenmiş oluruz."

Strand gittikten otuz saniye sonra ekranlardan birinde yüzünün çoğunluğu kalın bir eşarpla kapanmış olan bir muhabir belirdi. Bu kadının pek umurunda değildi ve heyecanla mikrofona konuşmaya başladı: "Elimize Başbakan Daxton Hart'ın bedeninin Hartların evinin önünde görüldüğüne dair bir haber ulaştı. Görüntüler..."

Birden Somerset göründü. Normalde güzel bir görüntüsü vardı ve her ne kadar kötü koşullar altında eve götürülsem de girişe açılan yüksek camlar, gösterişli balkonlar ve güneş ışığında gökkuşağı parıltısı yaratan beyaz dekorasyon her seferinde beni büyülemeyi başarmıştı. Ancak bu sefer yutkunmak zorunda kalmıştım.

Telegram: @cinciva

Daxton'ın bedeni boynuna sarılı bir zincirle giriş kapısının üstünden sarkıtılmıştı. Bir av bıçağı göğsüne saplanmıştı ve bedenin üzerine kırmızı bir X işareti çizilmişti. Boya olduğunu düşündüm.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım ve ellerimi ağzıma götürdüm. Knox sessizliğini koruyordu ama gözlerimin ucuyla cansız ifadesinin öfkeli bir bakışla değiştiğini gördüm.

"Buraya kadar," dedi sertçe. "Her şey bitti. Savaşı kaybettik."

Telegram: @cinciva



AMERİKAN RÜYASI

Kamera Daxton'ın cesedini normal bir insanın katlanabileceğinden çok daha uzun bir süre boyunca gösterdi. Yüzünü, gerçekte ona ait olup olmadığını anlayacak kadar inceledikten sonra başımı çevirdim. Bütün detaylar ona aitti. Boş bir ifadeyle geceye bakan koyu renkli gözleri bile...

Knox yüzünü ellerinin arasına aldı ve neredeyse bir saat hiç hareket etmeden öylece durdu. Ona ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Söze dökülecek hiçbir şey yoktu ve hiçbir şey bu durumu düzeltemeyecekti.

Telegram: @cinciva

O sabah Daxton'ın gerçek kimliğini açığa çıkarttığım için özür dileyemezdim ama her şeyin başlangıcı da o olmuştu. Celia bunu benim hatam yüzünden yapmıştı. Daxton benim hatam yüzünden ölmüştü. Onun için üzülmedim ama adil mücadele şansımızı yitirişimize üzüldüm. Haber kanalları şimdiden başbakanın hayatına dair önemli anları göstermeye başlamıştı bile. Çoğu da Victor Mercer'in maskelenmesinden öncesine aitti ki bu oldukça komikti çünkü gerçek Daxton Hart yaklaşık bir sene önce ölmüştü. Sanırım geç olması güç olmasından iyiydi.

Hiçbiri Daxton'ın hayatı boyunca işlediği suçlardan bahsetmedi. Konuşmamda üzerinde durduğum gerçekler hakkında tek bir kelime dahi geçmedi. Knox'un tahmin ettiği gibi Daxton, ailesini ve ülkesini, dürüst ve iyi kalpli Amerikan vatandaşlarını teröre karıştıran acımasız bir yeraltı grubundan korurken ölen bir kahraman, bir şehit olarak gösteriliyordu. Bu sabah kazanmış olduğumuz tüm destek kendiliğinden erimişti ve şimdiden sendelemeye başlamıştık.

Knox sonunda ayağa kalktığında kaba bir ses tonuyla "Diğerlerine söylemeliyiz," dedi. Gün aydınlanmak üzereydi ve pencereden baktığımda ufkun üzerinde pembe bir leke görebiliyordum. "Onları hazırlamalıyız..."

Durdu ama cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Ya hayatlarının kalanını kaçak vatan hainleri olarak

Telegram: @cinciva

geçirmeye hazırlanacaklardı ya da idam edilmeye... *Bizim* hazırlanmamız gerekiyordu.

Benjy... Knox... Ben... Artık sadece eyaletin düşmanları değildik. Tüm ülkenin düşmanlarıydık. Ve hiçbir konuşma bunu değiştiremezdi.

Ayağa kalktım. "Benjy'yi bulmalıyım."

Ne yapacağımıza karar vermek zorundaydık. Hem de hızlı bir şekilde. Benjy gündüz gözüyle bile saklanabilirdi ama tüm ülke benim yüzümü tanıyordu. Hayatımın geri kalanını yeraltında geçirmek zorunda kalabilirdim.

Kapıya varmak üzereydim ki tüm kanallardan aynı anda bir cızırtı duyuldu. Bir gece önce radyolardan duyduğum sesin aynısıydı. Ancak bu sefer ardından duyulan ses Lila'ya ait değildi.

"Bir kez daha beni öldürmeye çalıştığınızı ve bir kez daha başarısız olduğunuzu görüyorum."

Kalbim ağzımda, arkamı döndüm. Tanımadığım bir odadaki bir masanın arkasında Daxton Hart oturuyordu. "Neler..."

Knox ayağa fırladı ve beni susturdu. Gözlerini ekrana kilitledi.

"Kalbe saplanmış bir bıçak ve boyuna dolanan bir zincir... Fazla göze batacak bir görüntü değil, sevgili kız kardeşim ama sanırım iş görür." Daxton kameraya

Telegram: @cinciva

doğru sırıttı. Hareketli gözlerinde mutlu bir ifade vardı. Sanki bu onun için bir oyundu ve bizi haklamıştı. "Tek sorun şu ki, o ben değildim."

Son sözlerinin ardından kendine gelmiş gibiydi. Kollarını önünde birleştirdi, büyük bir derdi olan biri gibi kaşlarını çattı. Fakat ben, yüzünde belirmek isteyen gülümsemeyi görecek kadar iyi tanıyordum onu.

"Sen ve terörist grubun beni öldürmediniz, Celia. Ben sizin silahlarınızdan ve tehditlerinizden uzak bir yerde saklanırken, cesurca Somerset'te benim dublörüm olarak kalmayı kabul eden iki çocuk babası bir adamı öldürdünüz." Kameraya doğru baktı. Gözlerindeki parıltı değişmemişti. "Oğlum Greyson ve yeğenim Lila yanımda ve güvendeler. Savaş boyunca da hep yanımda kalacaklar. Siz Amerika Birleşik Devletleri vatandaşlarına söz veriyorum ki Karaceketliler denilenler yargı karşısına çıkartılana kadar pes etmeyeceğim. Birleşik Devletler ordusu tüm gücüyle size saldırıya geçecek ve insanlarımız bir grup katil vatan hainini korumayacak. Ve sana söz veriyorum kız kardeşim, bunun sonunda..." Gözünün içindeki kırmızı damarları görebileceğim kadar yakınlaştı. "Zincirlere dolanan sen olacaksın."

Yayın kesildi ve bütün şaşkın muhabirler ve sunucular bir şeyler söylemek için bir araya geldiler. Knox söylenecekleri dinlemek yerine ekranları kapattı ve

Telegram: @cinciva

sessizlikle geçen uzun birkaç saniye sonunda zafer çığlıkları atmaya başladı.

"O *salak*. O egoist *aptal*." Knox sevinçle haykırdı ve masaya öyle sert bir yumruk attı ki kâğıt tutacağı yere yuvarlandı. "Savaşı kazanmıştı. Kurdeleye sarılı bir şekilde kapısına kadar teslim almıştı. Tek yapması gereken sessiz kalıp pis işleri generallerin yürütmesine izin vermekti. Ve *hepimizi* ele geçirecekti."

"Şimdi kazanmadı mı peki?" dedim şaşkınlıkla. Knox bana döndü ve en son ne zaman olduğunu hatırlayamadığım kadar uzun bir süre sonra ilk defa gülümsüyordu.

"Celia'nın kazanmış gibi görünmesine bile dayanamadı." Knox havaya bir yumruk salladı. "Şimdi tüm ülke Daxton'ın dublörlerinin olduğunu biliyor. Önce onun gerçekten kim olduğunu söylediği kişi olup olmadığını sorgulamaya başlayacaklar. Eğer kendisi de bir dublör değilse, kapıdan sallanan beden gerçek Daxton'a ait bile olabilir."

"Ama gerçek Daxton o. Ya da Victor," dedim sessizce. Kimse o sadist bakışı taklit edemezdi.

"Biliyorum," dedi Knox. "Ama onlar bilmeyecek. Sorgulamaya başlayacaklar ve çok sürmeden senin doğruyu söyleyip söylemediğini merak etmeye başlamış olacaklar. Kendi savunmasını mahvetti. Sempati, şehitlik, miras... Hepsi aptal gururu ve herkese hâlâ

Telegram: @cinciva

kontrolün onda olduğunu gösterme ihtiyacı yüzünden gitti." Parıldayan gözlerle başını salladı. "Bir şansımız var, Kitty. Gerçekten bir şansımız var."

"Şanstan fazlasına sahibiz," dedim ciddiyetle. "Bunu kazanacağız."

Knox'la yan yana gürültülü salona giriş yaptık ve herkes birden sustu. Karaceketliler'in birkaçı öfkeli bir ifadeyle volta atıyordu, diğerleri hayal kırıklığı içinde bir kenara çökmüştü. Kimse, Benjy bile, mutlu görünmüyordu.

Odanın önüne doğru geçerken "Neden gülümsüyorsunuz?" diye sordu Strand. Knox, Daxton'ın tablosu altında durdu ve ben de ilk defa bir zorunluluk ya da yük hissetmeden yanına geçtim. Hiçbir şey yapmamıştım ama yapmış olsam bile Knox bunu umursamayacak kadar mutluydu.

"Çünkü savaşı kaybetme noktasından kazanmak için gerçek bir şans yakaladığımız noktaya geldik," dedi Knox. Açıklama yapmaya başladığında Benjy kaşlarını çatarak yanıma geldi.

Elimi tutarak "Neredeydin?" diye fısıldadı.

"Knox'la birlikte haberleri izliyordum," diye yanıtladım.

"Bütün gece mi?"

Telegram: @cinciva

Başımı salladım. "Onunla başka ne yapıyor olabilirim sence?"

Benjy bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra mantığını dinlemiş olacak ki konuşmadı. Elimi tutan elini gevşetti ama tamamen bırakmadı.

Knox diğer Karaceketliler'e "Celia'nın planı ters gitmiş olsa da, bize ülkenin desteğini almamız için benzersiz bir fırsat sunmuş oldu," dedi. "Bu şansı kullanmalı ve iddialarımızın doğru olduğunu kanıtlamalıyız."

"Nasıl? Daxton'ı bağlayıp gerçeği kabul etmesi için zorlayacak mıyız?" diye sordu Strand. Ancak ben bu sorunun cevabını biliyordum.

"Dosya."

Odadaki herkes bana baktı. Boğazımı temizledim. Daha önce defalarca saçma şeyler söylediğim olmuştu ama bu sefer doğru şeyi söylediğimden emindim.

"Daxton'ın aslında Victor Mercer olduğuna dair kanıtlarla dolu olan bir dosya var," dedim. "Birkaç hafta önce dosyayı çaldım. Daxton'ın beni yakalatıp Başkayer'e atmasının nedenlerinden biri de bu. Dosyayı sakladım," diye ekledim. "Somerset'te."

"Başkentteki ekibe haber göndereceğiz," dedi Strand. "Dakikalar içinde dosya elimize geçmiş olur ve öğle vaktinden önce halka sunarız."

Telegram: @cinciva

Knox başını salladı. "Bu kadar önemli bir şeyde kimseye güvenmiyorum. İçimizde casuslar olabilir ve o dosya Daxton'ın Victor Merçer olduğunun tek kanıtı."

Salonun kalanı hoşnutsuzlukla mırıldanmaya başladı ama ben Knox'a hak veriyordum. İkimiz de tereddüt etmesinin asıl sebebinin Celia olduğunu biliyorduk. Bir önceki gece yaptıklarından sonra, ona güvenmediği için Knox'u suçlayamazdım. Celia'nın sadakatini ve verdiği kararların sağlıklı olup olmadığını kendi ordusunun önünde sorgulayamazdı. Özellikle de Celia, isyanı Başkayer'in dışında yönetirken.

Strand, "O halde ne yapmalıyız? Kendimiz mi alacağız?" diye sordu.

"Evet," dedi Knox. "Somerset'e girip diğer Karaceketliler'i varlığımızdan haberdar etmeden dosyayı almak için gönüllülerden oluşan bir ekip kuracağım."

"Kendi içimizde savaş halinde değiliz," dedi Benjy. "Bu dosyanın önemi göz önünde bulundurulursa, herkesin yardımına açık olmalıyız."

"Bu gizli bir görev," dedi Knox. "Bu odanın dışına çıkmayacak, anlaşıldı mı?"

Birkaç kişi Knox'a sert bakışlar atsa da odadakiler başlarını salladı. Benjy'nin elini sıktım.

"Seninle geliyorum," dedim. Knox homurdandı ama karşı çıkamadan önce sözünü kestim. "Dosyanın

Telegram: @cinciva

nerede olduğunu sadece ben biliyorum ve oraya nasıl gideceğinizi söylesem de yukarıya ulaşamayabilirsiniz. Ayrıca dosyayı saklayan benim. Yeniden gün yüzüne çıkartan da ben olmalıyım."

Alnında derin bir çizgi oluştu. "Eğer senin başına bir şey gelirse, asla başarılı olamayız."

"O halde sanıyorum ki olmamasını sağlayacaksınız," dedim. "Dosyayı nerede bulacağımızı biliyorum. Hemen girip çıkacağım, hiç sorun olmayacak."

"Büyük konuşma," diye mırıldandı Knox ve sonra sertçe başını salladı. Yanımda duran Benjy gerildi.

"Kitty..."

Ona bakarak, "Dosyayı alabilecek tek kişi benim," dedim sessizce. "Başıma bir şey gelmeyecek."

Şüphe dolu bakışlarla bana baktı ama beni bu işten vazgeçirmesi imkânsızdı. Sadece Knox'a ve kendime değil, ülkedeki herkese borçluydum. Daxton ilk seferinde benim yüzümden ölmemişti ve sayısız insan acı çekmişti, çekmeye devam ediyordu ve bu gidişle edecekti de. Bu sefer işleri düzeltmek benim görevimdi, başkasının değil.

"Korumalar karşı atağa geçmeden kısa sürecek bir boşluk olacak," dedi Knox. "Ancak gün batımına kadar içeri girebilirsek iyi olur."

Telegram: @cinciva

"Peki nasıl içeri gireceğiz?" diye sordu Strand. Knox'la birbirimize baktık.

"Maalesef bu gizli bir bilgi," dedi Knox. "Yarım düzine gönüllüye ihtiyacım var. Tam bir saat sonra jetle havalanacağız."

Neden yarım düzine daha insana ihtiyacımız olduğunu bilmiyordum ama bunu sorgulamadım da. Somerset'e, cehenneme sadece ikimizin gitmesi yeterliydi. İşi tek başıma da halledebilirdim ama Knox'un beni yalnız göndermeye izin vermeyeceğini biliyordum. Ne kadar kalabalık gidersek, yakalanma şansımız o kadar artacaktı ve nihayetinde yalnızca ayağımıza dolanacaklardı.

Kısa süre sonra toplantı bitince merdivenlere doğru yöneldim. Benjy de hemen arkamdaydı. İkimiz de odaya varana kadar tek kelime etmedik. Benjy odaya girince kapıyı kapattı. "Kitty, bunu yapmak zorunda değilsin."

Temiz kıyafet bulmaya çalışırken, "Evet, zorundayım," dedim. "Neden gitmemi istemediğini biliyorum..."

"Öyle mi? Çünkü biliyor gibi durmuyorsun." Parmaklarını kızgınlıkla turuncu kısa saçlarının arasında dolaştırdı. "Kaç defa birbirimizi kaybetmenin eşiğine geldik?"

Telegram: @cinciva

"Benjy..." Onu incelememe yetecek kadar durdum. Yüzü gerilmişti ve yumuşak bir ses tonuyla konuştum. "Çok. Birçok defa birbirimizi kaybetmenin eşiğine geldik ve eğer savaş bu şekilde devam ederse sonunda olacak olan bu."

"Eğer böyle risk almaya devam edersen..."

"Bazen aldığın riske değer. Ve bazı şeyler... çok daha önemlidir."

"Sevdiğin insanları korumaktan mı önemlidir mesela?"

"Bu isyanda yer almamızın sebebi bu değil miydi?" Siyah bir pantolonla, siyah bir üst çıkarttım. İçeriye gizlice girmek için mükemmellerdi. "Duş almam gerekiyor. Akşam yemeğine eve dönmüş olurum."

"Kitty..."

"O zaman konuşuruz, olur mu?" dedim. Benjy tuvalet kapısının kolunu benden önce tuttu.

"Hayır, şimdi konuşacağız çünkü *o zaman* hiç gelmeyebilir."

Elimi kapının kolundan çektim ve Benjy'ye küstah bir bakış attım. "Beni vazgeçiremeyeceksin."

"O halde bir sorunumuz var demektir çünkü bunu kaç kez daha yapabilirim bilmiyorum."

Telegram: @cinciva

Ağzım kurudu. "Bunu yapmak zorunda değilsin, Benjy. Zaten burada olmaman senin için daha iyi olurdu."

"Senden uzakta olmamın işe yaracağını mı düşünüyorsun gerçekten? Sürekli senin için endişelenir..."

Öfkeyle, "Benim için endişelenmeni istemiyorum," dedim. "Kendi hayatına odaklanmalısın, benimkine değil. Savaş ilerledikçe senin dikkatini daha çok dağıttığımı düşünüyorum."

"Sen hayatımın *parçasısın* Kitty. En önemli parçası." Bana dokunmak için uzandı ama geri çekildim. O da elini indirdi. "Evet, senin için endişeleniyorum. Lila olmanın, dört ay önce tanımadığın insanlar için savaşmanın seni nasıl etkilediği hakkında endişeleniyorum. Seni yavaş yavaş yıprattığını söyleyebilirim ve bir gün seni bütün bunlardan koruyamadığım için kendimden nefret edeceğim."

"Beni korumak senin görevin değil."

"Ama Knox'un çabalamasına izin veriyorsun."

Sanki bastığım yer ayaklarımın altından çekilmişti ve şaşkınlıkla ağzımı açıp kapattım. "Bu mu yani? Konumuz bu mu? Dün geceyi Knox'la geçirmeme mi kızdın?"

Tahmin ettiğimden daha iğneleyici bir tavırla, "Yani pek hoşuma gittiği söylenemez," dedi. "Yaralısın. Senin

Telegram: @cinciva

yanında olmak, dinlenebilmen için sana rahat bir gece geçirtmek istedim. Fakat sen geceyi onunla geçirdin. Ve bazen..." Durdu.

En ince ses tonumla, "Bazen ne?" diye bastırdım. "Her neyse söyle Benjy. Çünkü *o zaman* gelmeyebilir, değil mi?"

Sözcükler ağzımdan dökülür dökülmez pişman oldum. Bu tartışmayı hak edecek hiçbir şey yapmamıştı ve aramızda bir sorun oluşturduğunu bildiğim bir konuda aptalca tepkiler veriyordum. Rivers'ın, Knox'un sözde hislerinden bahsetmesi kötü olmuştu zaten ve Benjy'nin de bu konuyu açması, içimde öfke ve hayal kırıklığıyla duvarları yumruklama isteği uyandırmıştı. Ayrıca aramızda yalnızca bir ya da iki oda varken Knox'la bir şey yapacağımı düşünüyorsa, beni hiç tanımıyor demekti.

Ya da belki de beni benden daha iyi tanıyordu. Geldiğimiz noktada bu pek de zor bir şey sayılmazdı.

Haince düşünceleri bir kenara bıraktım. Kendimi, ikisinin arasında kalmadığımı bilecek kadar iyi tanıyordum. Benjy'yi uzun zaman önce seçmiştim ve izin verdiği sürece onunla olmaya devam edecektim.

"Bazen ilişkimizde üçüncü şahıs gibi hissediyorum," dedi sonunda. "Bazen birbirimizi tanıdığımız ve alışık olduğumuz için tutunduğumuzu ve bütün

Telegram: @cinciva

bunları önceden yaşadığımız için mutlu olduğumuzu düşünüyorum."

Rivers'la o aptal konuşmayı yaptığımızdan beri canımı sıkan her şeyi söylemişti ve midem düğümlendi. "Bu kötü bir şey değil. Alışık olmak, evde gibi hissetmek..."

"Seni kontrol edebildiğim sürece kötü değil." Bana doğru uzandı, gözlerini kırpmadı ve tek istediğim onun yanından ayrılıp dünyanın kalanını unutmakken, gözlerimi Benjy'den çekemedim. Yalnızca gözleriyle ve aylardır bana bakmadığı şekilde bakarak beni olduğum yere çivilemişti. Sanki tenimin altında, varlığından haberdar olmadığım bölgelerimi görüyor gibiydi. "Bazen seni uzun zaman önce kaybettiğimi ve ne kadar çabalarsak çabalayalım bir daha birbirimizi bulamayacağımızı hissediyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?" Sesim titremişti ve korkudan yüzümü ateş basmıştı. "Ben buradayım. *Hep* buradaydım. İşler zorlaştığı için özür dilerim. Geceyi seninle değil de Knox'la geçirdiğim için özür dilerim. Ama ben *buradayım*, Benjy ve hiçbir yere gitmiyorum."

"Evet, öylesin," dedi üzgün bir ifadeyle ve gözlerimin önündeki bir tutam saçı geriye itti. "Hayatındaki en önemli insanla başkente gidiyorsun ve gizlice Somerset'e gireceksiniz. Ben bir kez daha arkada bırakılıyorum."

Telegram: @cinciva

Zorlukla yutkundum. "Hayatımdaki en önemli insan *sensin*."

"Şu anda değilim. Ve maskelendiğinden beri böyle olduğumu da düşünmüyorum."

Başımı salladım. Gözlerim dolmuştu. "Bu haksızlık."

"Bunların hepsi haksızlık, Kitty. Bunu değiştiremeyiz. Seni daha az sevdiğim ve benim en yakın arkadaşım olmadığın anlamına gelmiyor hiçbiri. Fakat işlerin düzeldiği anlamına da gelmiyor ve eskisi gibi olabileceğimizden emin değilim. Özellikle ikimiz de artık var olmayan bir zaman ve bir yeri hayal ederken..."

"Benim için orası var," diye mırıldandım. "Bütün bunlar bittiğinde sadece senin ve benim gidebileceğimiz bir yer. Rütbelerin, Karaceketliler'in, Hartların olmadığı bir yer. Sadece bizim olduğumuz bir yer."

"Peki ya hiç bitmezse? O zaman bize ne olacak?"

"Bitecek," dedim ciddiyetle. Hayal kırıklığım öfkeye dönüyordu. "Eğer sen vazgeçmek istiyorsan peki ama ben vazgeçmeyeceğim."

Bana gözleri dolu dolu gülümsedi. "Haklı olmanı umuyorum." Yana çekilip tuvaletin kapısını açtı ve yumuşak bir sesle, "Bu son, Kitty. Bundan sonra hayatını tehlikeye atmayı kes yoksa sevgini kalbimde hissedeceğim günlere olan inancım azalacak."

Telegram: @cinciva

Cevap vermeyi göze alamadım. Onun yerine tuvalete girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Boyalı tahtalara yaslanıp hıçkırıklara boğulmamaya çalışarak nefes almak için çabaladım. Şu anda bununla uğraşamazdım. Şu anda bunu yapamazdım. Yanılıyordu, *o zaman* gelecekti. Ve ben geri döndüğümde bu durumu çözecektik. Çünkü Benjy'siz yaşamayı reddediyordum.

Beni uğurlamaya gelmedi. Şaşırmamam gerektiğini biliyordum. Hayatımızın son zamanlardaki en kötü kavgasını etmiştik ve ikimizin de birbirimizden uzaklaşıp nefes almaya ve herkesin son zamanlarda üzerinde durduğu bakış açısını yakalamaya ihtiyacı vardı. Yine de canım yanıyordu ve Knox beni Bölüm X'in kenarında bekleyen ordu uçağının önünde karşıladığında ona hafifçe gülümsediğim için hiç suçluluk hissetmedim. Ona karşı kibar davrandığım için neden suçluluk hissedecektim ki? Biz sadece arkadaştık.

Teorik olarak... Yani ahmakça davranmadığı sürece...

Somerset'e girip Victor Mercer'in dosyasını almak için hayatlarını riske atan altı gönüllünün arkasından sonunda uçağa bindik. Üniformalı ve üzerlerinde kışlık askeri ekipmanları olan askerlerin yanından geçerken içlerinden birinin Benjy olabileceği fikrine kapıldım. Ama Knox bana bunu yapmazdı. Benjy bunu bana yapmazdı. Ya da görevimize.

Telegram: @cinciva

Neyse ki birkaç tanıdık yüzün ardından baktığım yabancılardan hiçbiri Benjy değildi. Uçak Başkayer'in çamurlu alanından başkentin çamuruna doğru havalandığında, uçağın ön tarafında açılıp kapanan bir sandalyede oturan Knox'un yanına geçtim. Diğerleri arka tarafta gülüyor, iskambil kâğıtlarıyla oynuyor ve uçağın sarsılmasını ve çıkarttığı sesleri duymazlıktan geliyorlardı.

Knox'un yanındaki koltuğa oturarak "Bunu yalnız yapmalıydık," dedim.

"Yapmayacağımızı kim söyledi?" Belli belirsiz bir gülümseme takındı. Savaşın tüm sorumluğu omuzlarındayken gerçekten gülüp gülmediğine emin olmak zordu.

"O halde plan ne?" dedim. "Tüneli kullanacağız, değil mi?"

"Korumalara yakalanmadan içeriye girebileceğimiz başka bir yol bilmediğin sürece, evet."

"Ama Celia orayı biliyor."

"Büyük ihtimalle de kullanıyordur," dedi. "Eğer başımızı derde sokarsak Celia'yla buluşmaya geldiğimizi söyleriz."

Uçak birden sarsıldı ve koltuğun koluna tutundum. "O zaman görülmeden içeri girip çıkamayacağız, öyle mi?"

Telegram: @cinciva

Başını salladı. "Ama hâlâ Karaceketliler'deniz. Hâlâ aynı taraftayız."

"Bu sabahki gösterinden pek belli olmuyordu da," dedim ve omuz silkti.

"Celia bu noktaya kendi kendine geldi. Eğer uyumlu davranamayacaksa, onu hiçbir şeye dâhil etmeyiz. Basit ve net."

"Ama ordunun geri kalanını o yönetiyor."

"Biliyorum," dedi sadece. Diğerlerini plana dâhil etmemek tehlikeli bir teklif gibi gelmişti ama belki dosyayı elimize geçirdiğimizde Knox biraz daha hoşgörülü davranabilirdi.

Birkaç dakika konuşmadan oturduk. Knox pencereden dışarıyı izledi ve ben arkadaki erkeklerin ve kadınların konuşmalarını dinledim. Bizi oyunlarına katılmamız için davet etmediklerini fark ettim ve her nedense bunu onlardan beklemiyordum da. Knox, onların lideriydi ve benim Karaceketliler ordusunda gerçek bir söz hakkım olmasa da, onların sözcüsü bendim. II rütbelilerin VI rütbelilerden ayrı durması gibi onlar da bizden ayrı duruyor ve bu durum canımı sıkıyordu.

Benjy haklıydı. Her zaman liderler olacaktı ve o liderler, iskambil kâğıdı oynamaya davet edilmek gibi önemsiz bir şeyde bile öyle ya da böyle diğerlerinden ayrı duracaktı. Oyuna katılmayı sormamda bir sakınca

Telegram: @cinciva

olmazdı, bana karşı çıkmazlardı ama her şekilde istenmeyen kişi olurdum. Eğlencelerini bozacak bir tehdit gibi... Ne yaparsam yapayım ya da nerede büyümüş olursam olayım, onlardan farklıydım. Savaş bittikten sonra sabırsızlanacağım şeylerden biri de buydu, kim olduğum için veya yaptığım şey için dışlanmak...

"Bunu neden yapıyorsun?"

Knox'un bakışları bana doğru döndü ve tek kaşını kaldırdı. "Bunu daha önce de sormamış mıydın?"

"Bana düzgün bir cevap vermedin," dedim. "Ve neden şimdi yapıyorsun diye sormuyorum. Bu çok belli. Aslında..." Onu işaret ettim. "Neden başladığını merak ediyorum. Bir sabah uyanıp Birleşik Devletlerin hükümetini devirmeye mi karar verdin?"

"O kadar kolay olmadı," dedi ve gülümsemesi geri geldi. "Senin için öyle mi oldu?"

"Bir sabah bana ait olmayan bir bedende ve isyanın sözcüsü olarak uyandım," dedim. "Başka seçeneğim yoktu."

"Tabii ki vardı," dedi ve arkasına yaslandı. "Tıpkı bizler gibi birçok seçeneğin vardı."

O zamanlar bana pek öyle gelmiyordu ama pişman da değildim. Doğruyu söylemek gerekirse, şu anda bildiklerimi eskiden biliyor olsaydım, aynı şeyler yaşanmazdı. Hayır, *tam olarak* aynı şeyler yaşanmazdı.

Telegram: @cinciva

Knox'la tartışmalarımda yaptığım gibi daha farklı hareket ederdim. Bu rahatlığa Başkayer'de ulaşmıştım. Daha iyi bir takım arkadaşı olabilirdim ve şimdi bunun için çalışıyordum. Ancak kendimi tehlikeye atmaktan hiç pişmanlık duymamıştım ve Karaceketliler'in bir üyesi olarak da buna devam edecektim.

Kollarımı önümde birleştirerek "Hâlâ sorumu geçiştiriyorsun," dedim. Bana görevde giymem için deri bir mont vermişti ve beni sıcak tutan şey buydu. "Lila'nın bahsettiği şeylere inandığım için kabul ettim. Karaceketliler'in yapmaya çalıştığı şeyleri desteklediğim için kabul ettim. Ben en aşağı tabakada yaşadım ve oranın ne kadar kötü olduğu biliyorum. Toplumun adil olmadığını biliyorum. Ancak sen ağzında gümüş kaşıkla büyütüldün ve öyle olmasaydın o zamanlarda bile aklından geçenleri duyurmak için Karaceketliler yoktu. Seni harekete geçiren neydi? Sen istemediğin sürece hiçbir şeyden haberi olmayacak bir grup insan için hayatını ve ailenin mirasını riske atmana sebep olan şey neydi? Baban gibi bir bakan olabilirdin. Baloncuklar içinde tatlı mı tatlı bir hayatın olabilirdi. Anlamadığım şey de bu, neden o hayatı yaşamıyorsun?"

Knox gözlerini kapattı, başını arkaya yasladı. Birkaç saniye sessizlik içinde geçti. Cevap vermeyeceğini düşündüm. O da büyük ihtimalle cevap vermemeyi düşündü. Ancak motorun gürültüsünün arasında zar zor duyulabilen bir fısıltıyla konuşmaya başladı.

Telegram: @cinciva

"Bir erkek kardeşim vardı."

"Öyle mi?" Knox bana daha önce bir erkek kardeşi olduğundan hiç bahsetmemişti. Babası dışında ailesinden bahsettiğini hiç hatırlamıyordum.

Başını salladı ve gözlerini birden açtı. Ancak bana bakmadı. Kendi ellerine odaklandı. "Aslında ikiz kardeşimdi. Çift yumurta ikizi. İlk birkaç sene her şey normaldi ama sonra tuhaf davranmaya başladı. Ya da her zaman tuhaftı ve annem ben daha farklı olduğum için o kadar erken fark etmiş oldu."

Kafam karışmış bir şekilde, "Nasıl tuhaf?" diye sordum.

"Sessizdi. Oyuncaklarıyla oynamak yerine saatlerce onları izliyordu. Benim gibi konuşmuyordu. Her zaman geriden geliyor gibiydi." Omuz silkti. "Detayları pek hatırlamıyorum. Annem de pek bahsetmez."

Knox'un vereceği cevaptan korkarak, "Ona ne oldu?" diye sordum. Belki işin aslı buydu.

"Genellikle bir çocuğun makul kusurları olduğu zaman, on yedi yaşında teste girmesi için bir şans verilir," dedi Knox. "Ancak babam ailemizin imajı için endişeleniyordu ve kardeşim kimseyle iletişim kurmamaya başladığında bu süreç hızlandırıldı." Boğazını temizledi. İfadesi sertleşiyordu. "Altı yaşına geldiğimizde onu aramızda tutarak kaçınılmaz sonu erteleddiklerini

Telegram: @cinciva

ve ne kadar erken I rütbesine erişirse benim için o kadar iyi olacağını açıkladılar. Ve onu götürdüler."

Korkuyla ona baktım. Başkayer'e gelmeden önce I rütbeli biriyle hiç tanışmamıştım. Bana göre onlar sebzeden farklı değillerdi. Kim olduğunu ya da nerede olduğunu bilmeyen ifadesiz ve yarı baygın bireylerdi. Gerçek hayatları olan gerçek insanlar değillerdi. Babasının hoşuna gitmeyecek kadar sessiz olan ve oyuncaklarıyla olması gerektiği gibi oynamayan küçük bir çocuk değildi.

"Çok üzüldüm Knox," dedim yumuşak bir sesle. Başka diyecek bir şey yoktu. Knox veya annesinin hissettiği acıyı tahmin edemezdim. Ve bencilce tahmin etmek de istemedim. "Sen... Başkayer'in kayıtlarına baktın mı? Belki o hâlâ..."

"Yok," dedi Knox. "Başkayer'e gönderilseydi şaşardım. Onun gibi küçük bir çocuğun organları değerli ve gereklidir."

Başım döndü ve koltuğun kolunu daha sıkı tuttum. "Ama o senin kardeşindi... Baban bir bakan..."

"Bakanların çocukları bile genetik ya da gelişimsel bozukluklara dayanıklı değil," dedi Knox. "Neler olduğunu pek anlayamamıştım. Onu götürdükleri ve bir daha geri gelmeyeceğini söyledikleri günkü şaşkınlığımı hâlâ hatırlıyorum. Annem resmen tükenmişti. Ondan sonra hiç toparlanamadı ve..." Yeniden

Telegram: @cinciva

boğazını temizledi. "Neyse. Bu noktaya gelmemin sebebi annemdir. Babam onu götürdükleri günden sonra kardeşimin adını ağzına almadı. Bütün fotoğrafları ortadan kayboldu. Eğer sonrasında ailemle tanıştıysan, bir kişi eksik olduğumuzu anlamazdın bile. Sanırım babam kardeşimi unutmamı umuyordu. Ama annem unutmamam için her şeyi yaptı," diye devam etti. "Küçükken birlikte oynadığımız oyunları anlatırdı. Sonrasında onu sadece bu hikâyeleri anlatırken mutlu görüyordum. Ve ben büyüdükten sonra da bu ülkenin Hartlar gelmeden önce nasıl bir yer olduğunu anlatmaya başladı. Baktığım her yerde adaletsizlik görmeye başladım. Bunu bir kere fark ettin mi, bir daha geri dönemezsin. Ben de sahip olabileceğim ayrıcalıklara ve avantajlara rağmen görmezlikten gelemedim. Bunların sebebi annemdir. Bunların sebebi kardeşimdir." Sonunda bana baktı. "Duymak istediklerin bunlar mıydı?"

Ne yapacağımı bilemeyen bir halde, "Ben sadece gerçeği duymak istedim," dedim. İçimde bir boşluk hissettim ve içimden ona doğru uzanarak aramızdaki mesafeyi kapatmak ve onu biraz rahatlatmak geldi. Ancak Knox tuhaf bir pozisyona geçti, kollarını bağladı ve ellerini sakladı. Ben de ellerimi bacaklarımın üzerine bıraktım. "Ben... Sen, Celia ve Lila'nın kaybedecek bunca şeyiniz varken hepsini riske atmanızı anlamamıştım. Ben farklı bir durumdaydım."

Telegram: @cinciva

"Evet, öyleydik," dedi sessizce. "Neredeyse aynı sayılırdı ama tek fark sen hiçbir şeyinin olmamasının nasıl bir his olduğunu biliyordun. Neyi bahis masasına koyduğunun farkındaydım ve yine de yaptın."

Ne diyeceğimi bilemedim. O da neyi kaybedeceğini biliyor olmalıydı. Hepimiz biliyorduk ama yine de bu yolu seçmiştik. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bana güvendiğin için. Bunun aksini düşünmene sebep olduğumu biliyorum."

"Yani, evet. Bu işte birlikteyiz," dedi iç çekerek. "Ve yanımda olmaya karar verdiğine göre sen aksini gösterene kadar güvenmeye devam edebilirim."

"Öyle bir şey olmayacak. Bu sefer olmayacak," dedim ve yüzündeki tebessüm geri geldi.

"Tutamayacağın sözler verme, Kitty. Önünde sonunda bana karşı geleceğini ve çok aptalca bir şey yapacağını ikimiz de biliyoruz. Ve bir kez daha arkanı ben toplayacağım."

"O halde elimden geleni yapacağım," dedim.

Başını salladı. "Bu daha iyi olur."

Bir dakika geçti; sonrasında ikimiz de sessizce kendi kabuğumuza çekilmiş olabilirdik. Ancak ben onu izledim ve o da bana bakmaya devam etti. O anda ona

Telegram: @cinciva

istediğim her şeyi sorabileceğimi ve onun da hiçbir şeye hayır demeyeceğini hissettim.

Konuşmaya başladığımı fark etmeden, "Kardeşinin adı neydi?" diye sordum. Fakat daha önceden ağzımdan bir şeyler kaçırdığımda olduğunun aksine pişman olmadım. O da kaşlarını yukarıya doğru kaldırsa da beni susturmaya çalışmadı.

"Maddox," dedi. "Ben ona Max diyordum çünkü Maddox'u telaffuz edemiyorum. O da Lennox diyemiyordu."

"Knox oradan mı çıktı?" diye sordum ve bana samimi bir gülücük attı.

"Aynen öyle."

Kardeşinden bahsederken gözlerini kaplayan acıya rağmen ses tonuna yayılan bir sıcaklık vardı. Daha önce böyle bir şeyi hiç hissetmemiştim. Neredeyse hiç konuşamayan kardeşiyle paylaştığı en güzel anılarından bahsetti, çok nadir durumlarda onunla konuştuğunu anlattı. Bitmek bilmeyen sorularımı açıkça cevaplarken neyin farklı olduğunu anladım.

Onu daha önce sevdiği birinden bahsederken hiç görmemiştim.

Bu arkadaşım olan Knox'du. Güvendiğim ve inandığım kişi... Burada, gökyüzünün ortasında, dünyayla

Telegram: @cinciva

aramızda havadan başka bir şey yoktu ve yeniden onu görebildiğim için minnettardım.

Nihayetinde sohbetimiz son buldu ama uçuşun kalanını Knox'un karşısına oturarak, diğerlerinden uzakta geçirdim. Arada sırada ikimizden biri bir şey söylüyor, diğeri de kısa bir karşılık veriyordu. Ancak sonunda samimi sessizliğimize geri dönüyorduk. Güzel bir histi. Yine de biraz sonra yapacağımız şeyin gerginliği yüzünden midemde oluşan rahatsızlığı alamıyordu.

Başkentin dışındaki inişimize başladığımızda kaçımızın canlı olarak geri döneceğini düşünmeden edemedim. Çünkü Knox'la çalışırken öğrendiğim şeylerden biri de hiçbir şeyin tamamen plana uygun gitmediğiydi.

Knox karlı bir yere iner inmez, "Askerler," dedi. "Göreviniz basit. Uçağı korumak."

Bazıları homurdandı. "Efendim," dedi sarışın ve top sakallı bir adam.

"Beni duydunuz. Uçağı koruyacaksınız," dedi Knox. "Bu Başkayer'e dönüş biletimiz. Eğer hükümet uçağı görürse, yapayalnız kalırız. Ve inanın bana güvenli alana yürümek çok uzun sürer."

Beni rampadan indirip karlı alandan geçirdi ve bizi bekleyen siyah arabanın yanına götürdü. Omzumun üstünden uçağın etrafında halka çizen, elleri tetikteki askerlere baktım. Bizim buraya inmemizi bekleyen

Telegram: @cinciva

hükümet taburu gibi görünüyorlardı. En azından görevlerini ciddiye alıyorlardı.

Yolcu tarafına geçerken, "Bizimle şehre geleceklerini sanıyorlardı," dedim. Knox sürücü koltuğuna oturdu ve kontakta asılı duran anahtarı çevirdi.

Motor çalıştığı anda, "Strand, Benjy ve diğerleri, sadece ikimizin gideceğini bilseydi buraya gelmemize izin vermezlerdi," dedi Knox. "Peşimizde güvenlik olmadan bir yerlere gidemeyecek kadar önemliyiz."

"Ama tam da bunu yapıyoruz." Korkuyor sayılmazdım ama ne kadar çok silahımız olursa, başarılı olma ihtimalimiz o kadar yüksek olurdu. Eğer biri Knox'u haklayacak olursa, ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilemezdim. Ve eğer biri beni haklarsa, Knox dosyanın nerede olduğunu bilemezdi. Görevimiz başarısız olurdu.

"Bilmedikleri şey onlara zarar veremez. Bu işi kolaylıkla ve etkin biçimde yapmanın tek yolu gerekli insanlarla çalışmak olur," dedi Knox.

"Biz bize," dedim ve başını salladı.

"Biz bize."

Konsoldaki ekranı inceledim. Radyonun sesi kısılmıştı ama yol boyunca kırmızı işaretler vardı. Doğruca Somerset'e gittiğimiz belliydi. "Bu araba kendiliğinden mi ortaya çıktı?"

Telegram: @cinciva

"Yola çıkmadan bir telefon görüşmesi yaptım. Celia, Somerset'i ele geçirdikten sonra iletişim sistemini yeniden açtı ve Sampson da bağlantıyı kurdu. Ondan başka kimse geleceğimizden haberdar değil." Knox gaza bastı ve toprak yola girdik. "Dosyayı nereye sakladın Kitty? Onu almak için havalandırma deliklerine girmemiz gerekecek mi?"

Başımı salladım. "Fazla vaktimi almaz."

"Nerede olduğunu bana söyleyecek misin yoksa sürpriz mi olacak?"

Onunla yüz yüze gelmek için yan döndüm. "Gözlerimin önünde Benjy'yi öldürür gibi yapmıştın ve günlerce öldüğünü düşünmeme neden olmuştun ya?"

Knox, direksiyonu daha sıkı tuttu. "Sürpriz o halde. Ama bil diye söylüyorum, sürprizleri hiç sevmem."

"Malikânede söylediğim gibi nerede olduğunu bilseydin bile onu alamazdın."

"Pekâlâ," dedi iç çekerek. Kırılganlığını, varlığını unutacak kadar derinlere gömen, taş kalpli ve bezmiş Knox'un geri döndüğünü biliyordum.

Geriye yaslandım ve başkente doğru yol alırken pencereden dışarıyı izledim. Çok uzak değildik, en fazla bir saatlik mesafemiz vardı ve bir yanım evimi yeniden görmeye can atıyordu. Somerset'te ya da onun yakınlarında büyümemiştim. Heights'ta, başkentin en

Telegram: @cinciva

fakir bölgesinde büyümüştüm. Fakat bu şehir her şeye rağmen benim evimdi.

Bir dakika sonra, "Planın bu mu?" diye sordum. "Yalandan ölmüş gibi yapmak mı?"

Bana baktı. Arabanın hızı göz önünde bulundurulduğunda olması gerektiğinden uzun bir bakış atmıştı. "Neden bahsediyorsun?"

"Yani, Lila için öyle yaptın. Yalandan ölümünü ayarladın. Benjy'nin yalandan ölümünü ayarladın. Sen öldüğünde, gerçekten öldüğüne inanmayacağım, biliyor musun? Bir yanım kendine yalandan bir ölüm ayarladığına inanacak."

"Öyle mi? Senden önce öleceğimi kim söyledi?"

Omuz silktim. "Güvenlik birliğini geride bırakan sensin."

"Doğru," dedi sırıtarak. "Sonunda haklı olduğun bir nokta var."

Başkent görüş açımıza girdiği zaman, midemdeki düğüm gerçek bir bulantıya dönüştü. Hırsızlık yapmak için çalışma odasına izinsiz girmek ya da önemli bir sohbete kulak misafiri olmak farklı bir şeydi. Bize savaşı kazandıracak ya da kaybettirecek sırlarımızın olduğunu bilen müttefiklerimizin burnunun dibine kadar girmek ayrı bir şey...

Telegram: @cinciva

Başkayer'de oldukça fazla vakit geçirdiğim için sokaklardan geçip fakirlik ve açıktan, zenginlik ve tokluğa doğru ilerleyen geçişi görmek çok daha can alıcıydı. Knox'la etrafta olup biteni sessizce takip ettik ve sonunda Somerset'ten birkaç sokak ileride, başkentin en kalabalık alanlarından birindeki sokakta durduk.

"İşte." Bana siyah bir bere ve güneş gözlüğü uzattı. "Başarılı bir kılık değiştirme değil ama sadece tünelden geçeceğiz."

Bana verdiklerini takarken, "Yüzün benimki kadar bilindik," diye işaret ettim. Omuz silkti.

"Başlığımı takacağım. Bir şey olmaz."

Söylediğine kendi de inanmıyordu ama Somerset'in altına açılan tünelin girişi uzak sayılmazdı. En fazla on beş metre uzaklıkta, burnu büyük V ya da VI rütbelilerin asla dokunmayacağı paslı bir kapının arkasındaydı. Bildiğim kadarıyla sokakta kamera yoktu. Tünel uzun bir süre fark edilmediğine göre kamera olamazdı.

Yağmur yağarken arabadan indik ve Knox bana kolunu uzattığında ona tutundum. Hart ailesinin eve kapanmasına neden olan bombalı saldırıdan sonraki gezintimizden farkı yoktu. Biz eve kapanmak yerine geceyi bir gece kulübünde geçirmek üzere dışarı çıkmıştık. Ya da ben öyle olduğunu sanıyordum. Fakat Knox silah pazarlığı yapmıştı ve dünyaya gösterdiği

Telegram: @cinciva

Bakan oğlu profilinden fazlası olduğunu o zaman anlamıştım.

Hiçbir sorunla karşılaşmadan kapıya ulaştık. Knox paslı kolu çekti ve kapı açılıp karanlık merdivenleri açığa çıkarttığında rahatladığını fark ettim. "Önden siz lütfen."

"Kurşunun önüne atlamamı istiyorsun," dedim ve eğilerek içeri girdim. Aşağıya kadar tam olarak kaç basamak olduğunu ezberlemiştim ve Knox kapıyı kapatıp bizi karanlıkla baş başa bıraktığında saymaya başladım.

"Biri feneri almış," dedi. Sert adımlarla beni takip ediyordu.

"İhtiyacımız yok. Dümdüz gideceğiz." Somerset'e vardığımızda, Knox'un eski dolap odasına açılan kapıya yaklaştığımızda yeteri kadar ışık yansıması olacaktı.

Aradaki süre zarfında da elimle kaç senedir kullanıldığını bilmediğim duvarın kirli ve pürüzsüz dokusuna dokunarak ilerledim. Burayı birileri yapmıştı ama Knox bana söylemeden önce, buradan haberi olan iki insan vardı: Knox ve Lila. Artık işler değişmişti.

Birkaç metre ilerledikten sonra, "Burayı korumadıklarına inanamıyorum," dedim. Zifiri karanlıkta yürümek ve sonunda neyle karşılaşacağını bilememek korkutucuydu. Mantığıma ters düşse de arkaya uzanıp Knox'un dokunabildiğim ilk yerini tuttum: kolunu.

Telegram: @cinciva

"Somerset'e ulaştığımızda göreceğiz," diye mırıldandı ve montunun koluna yapışmış elimi avucunun içine aldı. Teni sıcak ve sertti. Sesindeki gerginliğe rağmen parmakları elimi nazikçe çevreledi. "Eğer akıllarını kullandılarsa girişe nöbetçi koymuşlardır. Geleceğimizden haberdarlardır. Eğer Korumalar bu taraftan girmeye çalışırlarsa, kovanın içindeki balıkları vurmak kadar kolay olur."

"Neden kovanın içindeki balıkları vurmak isteyesin ki?" diye sordum. "Mantıklı bir benzetme değil."

"Oldukça mantıklı," diye çıkıştı. "Önemli olan *neden* yaptığın değil. Ne kadar kolay olacağını ve..."

Birden durdu ve ben devam etmeye çalıştığım için beni de geri çekti. "Duydun mu?"

"Neyi?" dedim. "Eğer tünelin sonunda birisi varsa onlara kim olduğumuzu söyleriz ve..."

"Gerek yok, Kitty." Bir kadın sesi yalnızca yarım metre önümden yükselmişti ve arkamdan bir silah tıkırtısı duyuldu. "Kim olduğunuzu çok iyi biliyorum."

Telegram: @cinciva



FEDAKÂRLIK

Onunla yüz yüze gelmeyeli aylar olmuştu ama Celia Hart'ın sesini nerede olsa tanırdım. Karanlık bir yeraltı tünelinde bile... Yarışa katılmışım gibi kalbim hızla atıyor, vücudum adrenalin salgılıyordu ve yüzünü net bir şekilde gözlerimin önüne getirebiliyordum. Kızı gibi koyu renkli saçlar, mavi gözler, Hartlara özgü porselen gibi bir cilt; uzun ve formda bir vücut, büyük bir çene, sol gözünün altında bir leke ve önüne çıkmaya cesaret eden herkese karşı takındığı küçümseyici bakışlar...

Telegram: @cinciva

"Bu gerçekten gerekli mi?" dedi Knox sakince.

"Evet, gerekli. Ve sen de silahını ver," dedi Celia. "Eğer silahını kılıfından çıkartmaya kalkışırsan bile arkanda seni vurmaya hazır başka bir asker var."

Gece görüşü gözlüklerinden taktığını anladım. İkimize de fark ettirmeden önümüze çıkmasına şaşmamalıydı. Burada olduğunu bildiğim için şampuanının kokusunu alabiliyor, soğuk havadaki kalp atışlarını hissedebiliyordum.

"Biz düşman değiliz, Celia," dedi Knox. "Bunu yapmana gerek yok."

"Sahte ağabeyimi kalbinden bıçaklayıp boynundan astıktan sonra sahte ağabeyim olmadığını anladığım için gerekli." Silahını sırtıma dayadı. "Yürümeye başla, Kitty."

Knox'un elini bırakmadan karanlığın içinde hareket ettim. "Bizim maskelendiğimizi mi düşünüyorsun?"

"Eğer gerçekten söylediğiniz kişilerseniz, bana geleceğinizi söylememiştiniz," dedi. "Başkenti ziyaret edeceğine dair bir isteğiniz ya da imanız olmadı. Ve para, rütbe ya da sözde himaye için başka insanları kendimize benzetmek gibi bir aile geleneğimiz olduğu düşünülürse, sahtekâr böyle bir zahmete girmiş olabilir."

Kim olduğumu doğrulayacak binlerce şey söyleyebilirdim. Yalnızca ikimizin paylaştığı hatıra sayfasından

Telegram: @cinciva

çıkartılamayacak kadar özel sohbetlerimiz olmuştu. Öte yandan Knox da bunu kanıtlayabilirdi ve henüz bir şey söylememişti. Dolayısıyla ben de bir müddet sessizliğimi korudum.

"Peki, senin söylediğin kişi olduğundan biz nasıl emin olacağız?" diye sordu Knox. "Celia başıma bir silah dayamazdı."

"Başına silah dayamıyorum. Silahım Kitty'yi gösteriyor," dedi. "Senin başına silah dayayan Goulding."

"Ya, günaydın Goulding," dedi Knox. "Yoksa öğle olmuş mudur? Uzun zaman oldu. Jessica nasıl?"

Kısık bir ses "İyi," diye homurdandı arkamızdan. "Neredeyse doğurmak üzere."

"Sen de bu zavallı adamı hâlâ çalıştırıyor musun, Celia?" Sesinde herkesi rahatlatmaya çalışan bir tatlılık vardı. Bunu daha önce beni sakinleştirmeye ya da aklıma girmeye çalıştığında kullanırken duymuştum ve şimdiye kadar bağışıklık kazanmış olabileceğimi düşünüyordum. Ve Celia silahının namlusunu montuma bastırsa da daha rahat nefes almaya başladım. Nedeni her neyse, kısa süre içinde her şeyi yoluna sokacaktık.

Tünel uzundu ama karanlıkta üç katı uzunluğunda hissediliyordu. Sonunda Celia beni önümdeki merdivenlere dikkat etmem için uyardı. Etrafı hemen görebilmek için basamakları ikişer ikişer çıktım.

Telegram: @cinciva

Knox'un tahmin ettiği üzere, Somerset'in artık eskisi kadar gizli olmayan girişinin önünde bir çift nöbetçi duruyordu. Biri kapıyı açıp tüneli aydınlatınca ikisini de görmüş oldum. İçeriye sızan mum ışığı kadar bir aydınlık olsa da gözlerimi kıstım.

"Kitty, Goulding seni Knox'un eski odasına götürecek," dedi Celia. Somurttum.

"Önce benden emin olmak istemiyor musun?"

"Sen olduğunu anlayabiliyorum," dedi. "Düşündüğün kadar gizemli biri değilsin. Knox, sen benimle geliyorsun."

"Kitty'den ayrılmak istemiyorum. Senin için de sorun değilse," dedi Knox. "İkimiz için de uzun bir gün oldu."

"Yazık size. Seni sorguladıktan sonra rahatlamak için bolca vaktiniz olacak. Sanırım bunun için geldiniz zaten. Dün gece ekibimin kazandığı yeri konuşmak için."

"Biz aynı takımın parçasıyız," diye mırıldandı Knox ve sonra bana baktı. "Senin için bir sakıncası var mı?"

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok, Knox," diye tersledim. Ayrıca Celia'nın dikkatini başka bir şeye vermesi bana dosyayı almak üzere bolca vakti tanımış olacaktı. Planımız böyle ilerlemiyordu ama ilk kez de ayrılmıyorduk.

Telegram: @cinciva

"Başkayer'deyken içindeki agresiflik sönmemiş," dedi Celia. "Haydi Lennox. Tüm gün bekleyemem."

Knox isteksizce Celia'nın arkasından keşfetmeyi unuttuğum başka bir koridordan ilerledi. Somerset'te kendi yolumu bulabiliyordum ve diğer koridorları Knox biliyordu. O zamanlarda etrafı dolaşmak bana zaman kaybı gibi gelmişti. Ancak Karaceketliler'in işine yaramış olacaktı. Merdivenlerden çıkıp tavan arasından geçtiğimizde dört isyan üyesiyle karşılaştık. Her biri bize bakıp gülümsedi.

"Aşağı," dedi Goulding bana kapıyı açarak. Kirli kıyafetlerin kokusu yüzünden burnumu büzüştürerek Knox'un eski dolabına indim. Odasındaki oturma alanındaki deri koltuğa kendimi bıraktım, botlarımı çıkarttım, uzun ve rahatlatıcı bir uykuya dalacağımı belli etmek için elimden geleni yaptım. Ancak Goulding kapıya doğru gitti ve eğitimli bir asker pozisyonunda durdu. Görünüşe göre öğle vakti dinlenen bir tek ben değildim.

"İlk çocuğunuz mu?" diye sordum ve başını salladı.

"Geçen sene evlendik."

"Cinsiyetini biliyor musunuz?" diye sordum. Yaşça benden büyük gibi durmuyordu ve beş sene içerisinde çocuk sahibi olma fikri beni korkutuyordu. Tabii o zamana kadar hayatta kalabilirsem...

"Sürpriz olmasını istedik," dedi kaba bir tavırla.

Telegram: @cinciva

Samimi bir gülümsemeyle "Tebrikler," dedim. Diğer insanların, Karaceketliler'in bile, hayatlarının isyandan önce olduğu gibi devam ettiğini duymak rahatsız ediciydi. Fakat tabii ki hayatlarına aynı şekilde devam edeceklerdi. Maskelendiğim ve Başkayer'e atıldığım için dünya duracak değildi. En azından ölüm ve karanlık her yere hâkim değildi. Goulding'in ifadesi değişmedi ama ben yine de uyumaktan korktuğum için gözlerimi kapatmadan uzandım. Eğer o yanımda durmaya devam edecekse, hızlı bir şekilde buradan çıkmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Her ihtimale karşın birkaç ay önce kontrol ettiğim üzere ne tuvalette ne de yatak odasında içine sığabileceğim büyüklükte havalandırma boşluğu vardı. Tek sığabildiğim havalandırma boşluğu Knox'un çalışma masasının tam üzerindeki, Goulding'in birkaç metre uzağında durduğu girişti. Goulding'in göz göre göre odadan ayrılmama izin vereceğinden de pek emin değildim.

"Celia'nin Knox'la konuşmasının ne kadar süreceğini biliyor musun?" dedim rahat bir tavırla ve Goulding başını salladı. "Dışarıda dolaşmama izin var mı yoksa bu dairenin içinde mi kalmam gerekiyor?"

Sonunda özür diler gibi baktı. "Celia'nın emirleri."

"Karaceketliler'i Knox da yönetiyor, bunu biliyorsun," diye mırıldandım.

Telegram: @cinciva

"Sen Knox'a rapor veriyorsun, ben Celia'ya."

Yüzümü ekşittim ve oturdum "Ben Knox'a rapor vermiyorum. Ben kimseye rapor vermiyorum."

"Benim hatam, Bayan Hart."

Oflayarak kendimi koltuğa geri bıraktım. "Doe. Soyadım Doe." Grup evindeki bütün Ekstralara ve yetimlere verilen soyadı buydu ancak artık biyolojik ebeveynlerimi tanıdığıma göre soyadım gerçekten de Hart'tı. Ya da ben kabul edersem öyle olacaktı.

Bu kararı başka zaman, tüm savaşın benim Goulding'i devre dışı bırakıp dosyayı elime geçirmeme bağlı olmadığı bir tarihte vermek en doğrusu olacaktı. Sonunda yan tarafıma yatıp ona sırtımı döndüm ve uyuduğumu düşünmesini ve ardından odadan çıkmasını umarak nefes alışverişlerimi sabit tutmaya çalıştım. Şansım yoktu. Yine de sonsuza kadar başımda nöbet tutamazdı. Önünde sonunda tuvalete gitmesi gerekecek, vardiyası bitecek ve evine, karısına ve doğmamış çocuğuna dönecekti. Hiçbir şey sonsuza kadar sürmezdi. Yine de hareket ettiğinde saatler geçmiş gibiydi.

"Ne?" Bir radyo paraziti odanın sessizliğini bozdu ve arkamı döndüm. Goulding kulaklığını eliyle bastırdı ve sanki söylenenleri duymamı engelleyecekmiş gibi başını eğdi. "Gündüz gözüyle mi? Nasıl yaparlar?"

Telegram: @cinciva

Birden kulakları sağır eden bir alarm sesi duyulmaya başladı ve hemen koltuktan kalkıp botlarımı giydim. Korku içimi delip geçiyordu. "Neler oluyor?"

"Benimle gelmelisin," dedi Goulding ve ben bağcıklarımı bağlayamadan odanın diğer tarafına geçti. Dirseğimden tutup beni yarı itip yarı sürükleyerek kapının yanına götürdü ve kapıyı açtı.

Kolumu ondan kurtarmaya çalışarak, "Bana tam olarak neler olduğunu söylemen gerekiyor," dedim. Elini sıktı ve koridordan geçip merdivenlere doğru yöneldik.

"Somerset'e saldırıyorlar. Hükümet misilleme yapıyor..."

Malikânenin içinde kulaklarımızın zarını patlatan bir ses duyuldu ve tavan yıkılarak yanan molozlar aşağıya düşmeye başladı. Bir parça beton ayağımın üstüne düştü. Kemiklerimin çatırdadığını hissettiğim an çığlık attım. Goulding beni Knox'un dairesine doğru çekiştirmeye başladı ve ben de ağrıyı yok saymak için elimden geleni yaparak hızla koştum.

Koşarken Goulding'e seslendim ama sesim çıktıysa bile kulaklarımdaki çınlama yüzünden duymamıştım. Kapıya geldiğimde hızla açtım ve Goulding'i tutup içeriye sokmak için arkamı döndüm.

Telegram: @cinciva

Fakat orada değildi. Hiçbir yerde yoktu ve koridorun tavanı tamamen çökmüş, Goulding'in durduğu yerde yanan molozlardan küçük bir dağ bile oluşturmuştu.

Zavallı karısını ve bebeğini düşününce mideme bir ağrı saplandı ancak bunu düşünecek vaktim yoktu. Knox'un dairesine daldım, havalandırma boşluğuna tırmandım. Kalbim hızla atıyor, ellerim terliyor ve ayağım ağrıyordu. Her an başka bir bomba düşebilir ve beni öldürebilirdi. Üstelik cesedim günler, haftalar ya da aylar sonra bulunana kadar kimsenin öldüğümden haberi dahi olmazdı. Ancak o dosyayı almak zorundaydım. Savaşın akıbeti buna bağlıydı.

Zaman yerinde saymak ve ileriye sarmak arasında gidip geliyor gibiydi ve beni anılarımdaki boşluklara itiyordu. Bir anlığına havalandırmada emekliyordum ve bir sonraki an resim odasındaki kitaplığın önünde duruyor, demir levhanın dört bir yanını inceliyordum. Neden böyle bir boşluk olduğunu bilmiyordum ama havalandırmayla tavan arasındaki ince boşluk, dosyayı saklamak için mükemmel bir yer oluşturuyordu.

Sonunda parmaklarım dosyaya değdi ve büyük gayretler sonucunda onu sakladığım yerden çıkartmayı başardım. Kapağını açtım ve hızla göz gezdirdim. Resmi yazıları okuyamıyordum ama Victor Mercer'in fotoğrafıyla birlikte her şey yerli yerinde görünüyordu. Kimse dosyayı bulamamıştı. Kimse ona karşı kullanacağımız

Telegram: @cinciva

ve sonunda savaşı kazanmamıza yardımcı olacak bu önemli bilgileri ele geçirememişti.

Resim odasının hemen dışındaki avludan çığlıklar yükseldi ve dosyayı göğsüme bastırarak eğildim. Hâlâ zorlukla duyuyor, mırıldanmalar arasındaki kelimeleri tek tük seçebiliyordum.

"Dağılın," diye bağırdı bir ses. "Başbakan kız kardeşini ve liderleri canlı istiyor ama diğer isyancıları gördüğünüz yerde öldürün."

Korkunçtu. Yeniden havalandırmaya girdim ve dairelerin olduğu kanata doğru ilerlemeye başladım. Yaralı ayağım her sarsıntıda ve darbede sızlıyordu. Eğer Knox'un dairesine gidebilirsem tünele açılan geçide ulaşabilirdim. Buradan çıkmak için tek şansım oydu.

Sessizce Knox'un da kaçabilmesini diledim. Savaşmak faydasızdı. Bu sadece daha fazla insanın ölümüne neden olurdu fakat Celia pes edemeyecek kadar kibirliydi. Eminim ki ölümüne savaşacaktı. Knox'u da beraberinde götürmemesini umuyordum.

Zaman sanki yine ileri sardı. Bunun nedeni belki adrenalin belki de korkuydu. Ben daha ne olduğunu anlamadan Knox'un odasına açılan havalandırmadan düştüm ve masasının üstüne indim. Ayağımdaki bir başka kemikten ses geldi ve bağırarak ağırlığımı diğerine verdim.

Telegram: @cinciva

Mucize eseri Knox oradaydı ve kollarını vücuduma dolayıp yere inmeme yardım etti. Yüzü toza bulanmıştı, gözünün altında bir sıyrık vardı ama buradaydı işte. İyiydi. "Neler oldu Kitty?"

"Goulding, Goulding öldü ve buraya doğru gelen silahlı askerler var," dedim dişlerimi sıkarak. "Dosyayı aldım."

"Nerede olduğunu anladım," dedi Knox ve yüzündeki rahatlamış ifadeyi saklayamadı. "Seni buradan çıkartacağım."

İncinmiş ayağıma ağırlığımı vermemeye çalıştım ama yine de dayanılmaz bir acı vücuduma yayılıyordu. "Ben... yürüyemiyorum."

Koridordan bağrışma sesleri duyuldu. Askerler yaklaşıyorlardı. "Seni taşıyacağım," dedi Knox ama o beni kaldırmadan dosyayı ona uzattım.

"Beni arabaya kadar taşıyamazsın."

"Evet taşırım. Şu anda bu tartışmaya girmeyeceğiz, Kitty."

Sesler yükseldi ve içimi bir öfke kapladı. "Saniyeler sonra içeri girecekler. Dosyayı buradan çıkartman gerekiyor. İsyanın devamı buna bağlı."

Sonunda parmaklarını dosyaya doladı. Yüzünde daha önce görmediğim yıkılmış bir ifade vardı. "İşte..."

Telegram: @cinciva

Tabancasını yokladı. "Silahımı al. Sana karşı koyma şansı verir."

"Üzerimde silah olursa beni hemen öldürürler. Silahsız olursam öldürmeme şansları daha yüksek." Biri Lila'nın kapısını kırdı ve gözlerimi kırptım. "Sana zaman kazandırabilirim, Knox. Git, hadi!"

Tek kelime etmeden yanağıma dokundu, sonsuz bir saniyeliğine göz göze geldiğimizde gözleri parıldıyordu. Akabinde "Sen eşsiz birisin, Kitty," dedi. "Seni her nereye götürürlerse götürsünler bulacağım."

Boğazım konuşmama izin vermeyecek haldeydi, sadece başımı sallayabildim. Ancak bunun bir önemi yoktu çünkü Knox cevap vermemi beklememişti. Az evvel yanımdaydı ve göz açıp kapayıncaya kadar gitmişti. Üç sakin saniye boyunca yalnız kalmıştım.

Derken kıymık ve tahta parçalarının etrafa saçılmasıyla kapı açıldı ve ellerinde kalkan ve otomatik silahlar taşıyan dört adam içeri girdi. Bağırışları birbirine karışarak ayrıştıramadığım bir ses kalkanı oluşturdular. Ancak ben ellerimi havaya kaldırdım ve yüzümü gördüklerinden emin oldum.

Adamlardan biri üzerime atıldı. Koluna doğru, "Dublör burada," dedi ve ellerimi tutup arkama doladı. Bileklerimin etrafını metal kelepçelere sardı.

"Ayağım, ayağımı incittim. Yürüyemiyorum."

Telegram: @cinciva

"Gerek yok," dedi adam ve ensemin ortasına, X işaretinin hemen üzerine bir iğne saplandığını hissettim. Görüşüm bulanıklaştı, dizlerim boşaldı ve tüm dünya... karardı.

Telegram: @cinciva

Telegram: @cinciva



DEJA VU

Bip... Bip... Bip...

Ayılmanın eşiğindeyken hâlâ rüya gördüğümden emindim. Bu bip sesini, bir anlığına kim olduğumu unuttuğum sessiz sabahlarda da duymuştum. Dört ay önce Kale'de uyandığım ve Daxton'm beni Lila Hart olarak maskelediğini öğrendiğim bip sesiyle aynıydı. Her şey değişmeden önce duyduğum son ses buydu ve bir bakıma beni rahatlatıyordu. Eskiden kim olduğumu hatırlatıyordu.

"Kitty?"

Tanıdık bir ses beni kendime getirdi. Hareket etmek istemedim. Vücudum ağır geliyordu ve üzerimde bir miskinlik vardı. Yeniden uyumak ve bir daha hiçbir

Telegram: @cinciva

şey için endişelenmek zorunda kalmamak için her şeyimi verebilirdim.

"Kitty, haydi uyan. Beni duyabildiğini biliyorum."

Sesten rahatsız olarak gözlerimi açtım. Beyaz duvarlar ve taç şeklinde pervaz... Antiseptik kokusu... Hastane için fazla rahat olan yatağımın arkasındaki pencereden vuran güneş ışıkları...

Kale...

Daha önce uyandığım odadaydım.

Somerset'te olan her şey, gerçekliğe dönmemi bekliyormuş gibi gözlerimin önünden geçti. Askerler beni öldürmemişti. Ve şu anda Hartların var gücüyle korudukları evlerinde, Kale'deydim. Rocky Dağları'nın üzerinde, karlı tepelerle çevrili bir yerdeydi. Daha önce buradan çıkmaya çalıştığım için tek çıkışın hava yoluyla olduğunu öğrenmiştim. Karaceketliler'in bu kadar iyi korunan Kale'ye saldırmaları ve başarılı olmaları mümkün değildi.

"İşte oldu. Kitty, benim... Greyson."

Sonunda başımı çevirdim. Daxton Hart'ın hayatta olan tek oğlu, Greyson Hart başucumda duruyordu. Sarı saçları yüzüne düşmüştü ve onları geriye atıp bana gülümsedi.

"Merhaba. Nasıl hissediyorsun?"

Telegram: @cinciva

"Bok gibi galiba," dedi başka bir ses... Lila. Başımı kaldırdım. Ellerini önünde birleştirmiş ve yüzünü ekşitmiş bir halde ileride duruyordu. "İlaçları kesince öyle oluyor."

"Yatıştırıcıları ve ağrı kesicileri çıkarttım," dedi Greyson özür diler gibi ama durumu pek önemsemedim. "İstersen hemen başlatabilirim."

Başımı salladım. O söylediği için ayağım belli belirsiz bir şekilde sızlamaya başladı. "Neler oluyor?" dedim sert bir ses tonuyla. Boğazım kurumuştu. "Neden ölmedim?"

"Ölseydin daha iyiydi," dedi Lila hemen. "Cehenneme hoş geldin."

Cehennemin nasıl bir yer olduğu hakkında ufacık bir fikri bile yoktu ama bir şey söylemedim. Burada yalnızca iki dostum vardı ve onları kendimden uzaklaştırmayı göze alamazdım.

Greyson, ona baktı. "Ona ne yapacağını henüz bilmiyoruz. Uyanır uyanmaz onu öldürmeyi düşünseydi doktorları yanına bile yaklaştırmazdı."

"O pislikle tanıştın, değil mi?" diye sordu Lila. "Koyu saçları, neredeyse iki metre boyu ve insanlığının olduğu yerde yumru kadar bir kömür parçası var hani?"

"Peki Lila. Dayından böyle mi bahsediyorsun?"

Telegram: @cinciva

Onu görmemek ve ortadan kaybolmasını sağlamak için nafile bir umutla gözlerimi kapattım. Boşunaydı çünkü yatağıma doğru yaklaşırken halının üzerinde ilerleyen adımlarını duyabiliyordum.

"Sen benim dayım değilsin," diye çıkıştı Lila. "Benim dayım öldü."

Daxton memnuniyetsiz bir ses çıkarttı. "Ama yine de neredeyse tüm ülke benim tarafımda. Günaydın, Kitty."

Oturmak için kendimi zorladım. Bayılacak gibi hissettim ama yaşadıklarımın ciddi bir baş yaralanmasından çok beni bayıltmak için kullandıkları ilacın etkisinden olduğunu düşündüm. Ayağım ağrıyordu, köşelere doğru bulanık görüyordum ama bunlar dışında iyiydim. Bu yatakta daha önce uyandığım ve Lila'ya benzemem için sayısız ameliyat olduğumu öğrendiğim zamana göre çok daha iyiydim. "Neden beni öldürmedin?"

"Şikâyetçi misin?" Kaşlarını kaldırdı ve o an başımı salladım. "Kalbim böyle olmasını istediği için seni öldürmedim."

"Senin bir kalbin yok," dedi Lila. "Onu öldürmedin çünkü öldürseydin bir şehit olacaktı."

Knox'un, Celia'nın Victor'u öldürmemesini isteme sebebiyle aynıydı. Ölümümün böyle bir etki yaratabileceği düşüncesi sarsıcıydı ama hayalini kurduğum

Telegram: @cinciva

gelecek yaşanırsa mümkündü. Ancak bencilce hayatta kalmayı tercih ediyordum.

"Onu şimdi de öldürebilirim." Daxton bana baktı. Koyu gözleri vücudumda gezindi. Ben de ona baktım. "Kimse bilmez."

"Biz biliriz," dedi Lila. "Beni yayına çıkarttığın an tüm dünyaya söylerim."

"Ve Greyson'ın ölümünü izlemek mi istersin? Tatlım, aptallık etme." Daxton gülümsedi ve gözlerini üzerimden çekti. İçimde bir düğümün çözüldüğünü hissettim. Demek ki böyle yapıyordu. Lila'yı iş birliğine böyle ikna etmişti. Lila'ya haddini bildirmek için Greyson'ı gerçekten öldürecek kadar deli olduğuna hiç şüphem yoktu.

Yanlış bir şey yapmadığımı umarak, "Dosya bizde," diye söze girdim. "Karaceketliler onu bizimle takas edecekler. Lila'nın, Greyson'ın ve benim gitmemize izin verirsen, içindekilerin kamuyla paylaşılmasına gerek kalmaz."

Daxton yeniden gözlerini bana dikerek bir müddet düşündü. Onun tek bir bakışı dahi tüylerimi diken diken etmeye yetiyordu.

"Pekâlâ, burada bir üstünlüğünüz var, değil mi?" Sırıttı ancak bu durumda iyi ya da komik bir şey yoktu. "Bırakalım dosyayı paylaşsınlar. Kampanyaları çoktan başarısız oldu. Takımım yalanlarını ve

Telegram: @cinciva

iftiralarım kolayca ortaya çıkartabilir. Onların lehine atılacak sloganlar, zaten toplumun uçlarında yaşayan hoşnutsuzlardan çıkacaktır. Onun dışında herkes yerinden memnun ve şunu diyebilirim ki sizin doğrucu çığlıklarınızdan çok tok bir karına değer veriyorlar."

Küçük dilimi yutmuş bir şekilde ona baktım. Yalnızca birkaç hafta önce, o dosyanın kamuyla paylaşılmasını engellemek için her şeyi ama *her şeyi* yapmaya hazırdı. Bir şey değişmiş olmalıydı. Önemli bir şey...

"Üçünüzü baş başa bırakayım o halde," dedi. "Öğle yemeği birazdan hazır olur. Kendine iyilik et ve bir şeyler ye, Kitty. Çok zayıflamışsın."

Süzülerek dışarı çıktı ve Lila, Greyson ve ben birbirimize baktık. Karaceketliler'in son kozu, Knox'un ve benim canımı uğruna feda edeceklerse, değersiz olamazdı.

"Blöf yapıyor," dedim. "Başka bir şey var."

"Bence yok," dedi Greyson sessizce ve yatağıma oturdu. "Her zaman bizden üç adım ileride. Nasıl oluyor bilmiyorum ama ne kadar çabalarsak çabalayalım, öyle."

"Bir şeyler bulacağız," dedim yutkunarak. Ağzım kurumuştu ve dünyadaki suyun hepsini içsem de geçmeyecekti. "Knox'u yakaladılar mı, biliyor musunuz?"

Telegram: @cinciva

Lila başını salladı ve arka tarafta sessizce çalışan televizyonu işaret etti. Somerset'te Korumalar'ın Karaceketliler'e saldırışını gösteren kayıtlar yayınlanıyordu ve bir anlığına sarı saçlarımın bir askerin omzundan sarktığını gördüğümü sandım. "Sadece seni aldılar. Annem de kaçtı. Haberlerde ölen Karaceketliler'in listesini okuyorlar. Yirmiden fazla kişi var. Onları destekliyor olabilirler diye ailelerini utandırmaya çalışıyorlar."

"Utanç destek getirmez. İnsanların yarasını deşerek onlara sırt dönmelerini istiyorlar." Ve dosyanın içindekilere de. "Daxton ne derse desin, ona inanmayın. Destek kaybediyor. Medya, yalnızca onun duymak istediği yalanları sıralıyor. Söyledikleri güvenilmez."

"Biliyoruz," dedi Greyson. "Asıl sorun ülkenin çoğunluğunun bunu bilmiyor olması."

"Anlayacaklardır," dedim. "Karaceketliler ne kadar çok bilgi paylaşırsa, o kadar çok dinlemek zorunda kalacaklar."

Lila, "Sadece dinlemek isteyenler dinleyecektir," diye mırıldandı.

"İnsanların umuda ihtiyacı var," dedim. "Hem de düşündüğünden fazla."

"Umut hakkında bana ders vermeye kalkma. Yıllarımı konuşma yapmaya adayan benim ve..."

Telegram: @cinciva

"Lila." Greyson'ın sert çıkışı Lila'yı susturdu. Ancak Greyson onu paylamak yerine televizyonu işaret etti. Ekranda bir parazit geçişiyle görüntü değişti. "Sesini aç."

Lila televizyonun sesini açtığında Knox'un yüzü ekranda belirdi. Gözünün altındaki yaraya dikiş atılmıştı, bitkin görünüyordu. Arka taraftaki görüntüye bakılırsa Başkayer'deki çalışma odasına ulaşmıştı. Güvendeydi.

"Şimdiye kadar duyduğunuzdan eminim," diye başladı, "dün sabah, Hart ailesinden geriye kalan az kişiden biri olan Celia Hart, Somerset'teki ailesine ait evi, sahtekâr Victor Mercer'den geri aldı."

"Odun gibi," dedi Lila hemen. "Her zaman öyleydi. Hayatı için bir konuşma bile yapamıyor."

"Sessiz," dedi Greyson ve Lila ofladı.

"Hükümetin karşı atak yapmasını bekliyorduk," diye devam etti Knox. Lila haklıydı. Odun gibiydi ve ömrü boyunca tek bir duygu hissetmemiş gibi davranmaya devam ediyordu. "Bunun yerine Somerset'in yaşam alanını bombalamayı ve içeride, aralarında silah bırakma ya da teslim olma şansı verilmeyen çalışanların da bulunduğu masum siviller olduğunu bile bile gördükleri herkesi öldürmeyi tercih ettiler. Medya kuruluşları, savaşırken ölen Karaceketliler'in listesini yayınladı. Şimdi biz de o listenin iki katı uzunluğunda

Telegram: @cinciva

çalışan ve hizmetli olduğunu doğruluyoruz. Listeyi sizlere okuyacağım."

O, isimleri okurken birkaçını Somerset'te kaldığım zamandan tanıdığımı anladım ve Lila bana baktı. "Bizsiz bir hiçler."

Parmaklarımı birbirine dolayarak, "Konuşmayı Benjy yapabilir," dedim. "Neden kameranın karşısında o yok ki?"

"Çünkü insanlar Knox'un yüzünü tanıyorlar," dedi Greyson.

Lila başını sallayarak, "Ölü bir insan bile daha duygulu konuşabilir," dedi. "Bizi bitiriyor."

"Doğruları anlatıyor," dedim. "Ana fikri vermek için konuyu süslemesine gerek yok. Okuduğu her ismin ailesini isyana katıyor. Yüksek ihtimalle Hartlara asla karşı duramayacak aileleri... Daxton yirmi isyancıyı öldürmüş olabilir ama Knox yüz isyancı daha yarattı."

Lila ilk defa sessizliğini korudu ve üçümüz de televizyona döndük. Knox, listeyi okumayı bitirdiğinde sessizce, "Somerset Savaşı'nda ailelerini ve arkadaşlarını yitirenlerin acısını paylaşıyorum. Fedakârlıkları asla unutulmayacak ve isimleri tarihe karışıp kaybolmayacak. Her zaman hatırlanacaklar," diye ekledi.

Boğazını temizledi ve bir anlığına gözlerini aşağıya indirdi ve sonra yeniden kameraya doğru baktı.

Telegram: @cinciva

"Karaceketliler İsyanı'nın önemli bir üyesi olan Kitty Doe'nun çatışma sırasında ortadan kaybolduğunu üzülerek bildiriyorum. Cesedinin bulunduğu ya da karşı birlikler tarafından ele geçirildiği hakkında kesin bir bilgimiz yok ama onu bulmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Knox durdu ve gözlerini kameraya dikti. Onu izlediğimi bilmemesine rağmen gözlerimin içine bakıyor gibi hissettim. İçim burkuldu ve derin bir nefes alıp yavaş yavaş verdim.

"Onun fedakârlığı ve savaşta kaybettiklerimizin fedakârlıkları bir hiç uğruna değildi," dedi ve doğrularak kaybettiği hâkimiyete yeniden kavuştu. "Karaceketliler, sahtekâr Victor Mercer'in tıbbi kayıtları, fotoğrafları ve Augusta Hart tarafından yönlendirilen eleme süresince yapılan görüşmelerin kayıtları dâhil olmak üzere gerçek kimliği hakkındaki kanıtları ele geçirmiştir. Maalesef," diye ekledi, "Victor'un maskelenme prosedürünü yerine getiren ekibin lideri ünlü doktor Patrick Hasting de dâhil olmak üzere doktorların tamamı, operasyonun tamamlanmasından üç ay sonra vefat etmişler. Ancak Victor'un sırrı, onlarla ölmedi. Şimdi zamanımız el verdiği müddetçe sizlere elimden geldiği kadar çok kanıt göstereceğim."

Knox, kanıtları bir bir açıp benim bulduğum Victor Mercer fotoğrafıyla başladığında üçümüz de ekrana yapışmıştık. Somut bir kanıt olarak, Victor'un

Telegram: @cinciva

ameliyattan hemen sonra çekilen bir fotoğrafı ya da resmi bir kayıt yoktu. Fakat küçük küçük kanıtların bir araya gelmesi inkâr edilemez bir gerçeklik yaratıyordu. Victor Mercer, neredeyse bir buçuk yıl önce Daxton Hart'ın yerini almıştı ve o tarihten beri ülkeyi Victor yönetiyordu.

Yayın, bir parazit geçişiyle birden sona erdi. Haber sunucusunun görüntüsü geri geldiğinde Lila televizyonu kapattı ve otuz saniye kadar sessizce oturduk.

"Bu benim suçum," dedi Greyson sonunda. "Ben başbakan olmak isteseydim, Büyükanne kimseyi maskelemekle uğraşmazdı."

"Aptallık etme," dedi Lila. "Büyükanne canının istediğini yapardı. Biz umurunda bile olmazdık."

"Ama onunla iş birliği yapsaydım..."

"Sonra ne olacaktı?" dedim sert bir şekilde. İlk kez Lila'ya katılıyordum. "O zaman ülke daha iyi bir durumda mı olacaktı?"

Greyson gözlerini kırptı. "İşleri yoluna koyabilirdim."

"Demokrasi getirebilir miydin?" diye sordum. "Test sistemini kaldırabilir miydin? Herkese eşit haklar ve düşünce özgürlüğü verebilir miydin?"

"Ben..." Greyson zorlukla yutkundu. "Evet demek isterdim ama bilemiyorum."

Telegram: @cinciva

"Ben biliyorum." Hafifçe gülümsedim. "Augusta, seni parmağında öyle bir oynatırdı ki, o öldükten sonra neyin doğru olduğunu hatırlamazdın bile. Olması gereken şey buydu. Victor Mercer, Daxton olarak maskelenmeden önce harekete geçilmesi gerekiyordu. Eğer ülkeyi onun yerine sen yönetiyor olsaydın, sırtında hedef işaretiyle gezen de sen olurdun."

Lila'nın ağzı açık kaldı. "Karaceketliler *asla* Greyson'a zarar vermezdi..."

"Augusta'nın peşine düşerdiniz," diye onayladım. "Ve Greyson'ın da iş birliği konusunda daha istekli olacağına eminim. Ancak Daxton'ı öldürüp her şeyi bitirmememizin bir nedeni var. Ordu, Korumalar, Bakanlar Birliği gibi ülkenin anahtar bileşenleri o olmadan da var olmaya devam edecektir ve asıl sorun da *bu*."

"O zaman savaşı kazanmak için ne yapmamız gerekiyor?" diye çıkıştı Lila.

Omuz silktim.

"İsyanı bir devrime dönüştürmeliyiz. Bunu insanların desteğini aldığımızda yapabiliriz. Ancak bir plan yapmalıyız. Daxton'm, Greyson'ı sana karşı kullandığını biliyorum, bunu engellemenin bir yolunu bulmalıyız. Greyson'ı güvenli bir yere götürmeliyiz ya da..."

Greyson, "Lila'dan ayrılmam," diye itiraz etti. "Senden de ayrılmam. Sen benim kız kardeşimsin."

Telegram: @cinciva

Sözleri beni şaşırttı. O anda, gerçek Daxton Hart'ın biyolojik babam olduğunu öğrendikten sonra ilk kez yüz yüze geldiğimizi fark ettim. Greyson konuşmamı dinlemiş olmalıydı. Yüzünde nefret ya da iğneleyici bir ifade olup olmadığına baktım ama tek gördüğüm kararlılıktı. Bana inanıyordu. Gözlerimin rengi dışında hiçbir kanıt olmadan, beni canından, kanından kardeşi olarak kabul edecek kadar inanıyordu.

"O zaman buradan birlikte çıkmanın bir yolunu bulacağız," dedim ve yüzümü bir gülümseme kapladı. Belli belirsizdi ama içtendi. "Biz üç kişiyiz ve o tek başına. Ayrıca düşündüğü kadar akıllı da değil. Aklımıza gelmeyen bir şey olmalı."

Lila bana ters ters bakarak, "Ne zamandan beri bu operasyonun beyni sensin?" diye sordu.

Kötü niyet taşımadan, "Sen vazgeçtiğinden beri," dedim. Sözlerine alınmıştım elbette ama bunu sormak hakkıydı. Greyson aklımdan bile geçiremeyeceğim şeyleri yaratan bir dâhiydi ve Lila tatlı dilli ve her duruma uygun davranabilen bir kişilikti. Bense okuma yazma bile bilmiyordum. Tek işe yarar özelliğim Lila'nın gözlerine sahip olmamdı.

Lila'nın yüzü buruştu ama bir şey söyleyemeden kapı açıldı ve içeri iki nöbetçi girdi. "Bizimle gelmeniz gerekiyor," diye açıkladı biri.

Telegram: @cinciva

Greyson ayağa kalkıp köşedeki kol değneklerine uzanırken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Dikkatlice bacaklarımı aşağıya sarkıttım. Biri bana bol paçalı pijama giydirmişti ve ayağım sargıdaydı.

"Bakanlar Birliği toplantı yapacak ve üçünüzün de orada olmasını istediler," dedi diğer nöbetçi. Greyson'ın uzattığı kol değneklerini aldım ve ayağa kalktım. Değneklere tutununca sendeledim. Bileğim burkulduğunda da değnek kullanmıştım ama bu seneler önceydi.

Üçümüz de kapıya doğru ilerlerken, "Toplantının konusu ne?" diye sordum. Greyson sessiz kaldı. Düşebilirim diye kollarını bana doğru uzatmıştı. İçimde ismini koyamadığım, derinlere gömdüğüm bir his oluşmuştu. Gurur? Rahatlama? Minnet? Kabulleniş? Farklılıklarımıza, ailesine karşı yaptığım şeylere rağmen beni kayıtsız şartsız kız kardeşi olarak kabul etmişti. Onu hak etmiyordum. Hiçbirimiz hak etmiyorduk. Doğduğu dünya için fazla iyiydi.

Sorumu yanıtsız bırakarak, "Bizi takip edin," dedi ilk nöbetçi. Kale'nin merkezine doğru uzanan koridorda olabildiğince hızlı sekerek ilerledim ve bizi açık havaya çıkaracak olan asansörün önüne geldiğimizde durdum.

Ancak nöbetçi yukarıya çıkma tuşuna basmak yerine aşağıya bastı ve asansör aşağıya doğru hareketlendi. Kol değnekleriyle dengemi kurmaya çalışırken aynalı

Telegram: @cinciva

duvarda kendimi gördüm. Daxton, yalnızca doktorlara ayağımı tedavi ettirmekle kalmamış, Başkayer'de kaldığım süreyi gösteren izleri de temizletmişti. Çizikler ve morluklar, soğuk güneş ışığında oluşan çiller gitmişti. Biri saçlarımın diplerini bile boyamıştı. Tırnaklarıma baktım. Yeniden manikür yapılmıştı.

Daxton beni bir şey için kullanmak istiyordu. Beni hayatta tutmasının bir nedeni vardı ve bu neden her ne ise en düzgün halimle, olabildiğince kabul görür biçimde görünmemi istiyordu. Lila'nın dublörünün ulusal kanalda berbat bir halde görünmesinin ona bir faydası olmamışa benziyordu. Devletin kötü tarafını göstermiş olmalıydım ve Lila hâlâ bu kadar çok sevilirken, benim ülkenin en kötü yerinde haftalarca kalmamış gibi görünmemi istemesini anlıyordum.

Nöbetçiler bizi labirent gibi koridorlardan geçirdi ve toplantı odasına vardığımızda kollarım yorgunluktan âdeta kopmak üzereydi. Greyson sade döşenmiş odanın köşesinden benim için hemen bir sandalye buldu. Bakanlar Birliği'nin on iki yüzüne bakarak memnuniyetle sandalyeye oturdum.

Üyelerin çoğuyla Lila gibi davrandığım partilerde tanışmıştık. İsimlerini hatırlamaya çalıştım. Bakan Bradley cepteydi: aranan gözleri ya da bıyıklarıyla hayatımın son döneminde unutamayacağım anlar yaratmıştı. Knox'un babası olan Bakan Creed'i uzaktan görmüştüm ama resmi olarak hiç tanışmamıştık ve

Telegram: @cinciva

düşünüldüğü zaman bu çok tuhaftı çünkü ben oğlunun nişanlısıydım. Knox'un bana ikiz kardeşiyle ilgili söylediklerini hatırladım ve Bakan Creed'e karşı oluşabilecek tüm hislerim kayboldu.

Daxton iki yanında birer nöbetçi ile odaya girdi. İyi kesim, koyu renk bir takım elbise giymişti ve saçları, fotoğrafta gördüğüm Victor Mercer gibi geriye doğru taranmıştı. Onun da fark edip etmediğini görmek için Greyson'a baktım. Babası taklidi yapan adama, mümkün olduğunu düşündüğümden daha büyük bir nefretle bakıyordu.

"Özür dilerim. Geç mi kaldım?" dedi Daxton rahat bir tavırla ve masanın başındaki sandalyeye oturdu. Nöbetçiler ellerini silahlarının üzerinde hazır tutarak iki yanına geçtiler. "Çok özür diliyorum. Yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi vardı. Şimdi, sorun nedir?"

Bakan Creed ayağa kalktı. Masanın diğer ucunda, Daxton'ın karşısında oturuyordu ve sanki savaşa hazırlanıyor gibi omuzlarını kaldırdı. Daha önce kimseyle ters düşüp düşmediğinden emin değildim ama ses tonunda kaygıdan eser yoktu. "Saygısızlık etmek istemem ama buraya ne için geldiğimizi çok iyi biliyorsun. İsyancıların açıkladığı kanıtlar..."

Daxton saygısız bir hareketle, "Tamamen asılsız," dedi. "Herkes yalan belge oluşturabilir. Olayla

Telegram: @cinciva

bağlantısı olduğunu ileri sürdükleri herkesin ölmüş olması da bir hayli mümkün."

Creed kaşlarını kaldırarak, "Kesinlikle mümkün," diye onayladı. "Ancak senin için daha mümkün derim ben."

Daxton güldü. Duyduğum ses omurgamdan aşağıya bir soğukluğun yayılmasına neden oldu. "Eğer mümkün olandan bahsedeceksek, Karaceketliler saçmalığının arkasında oğlunun olmasını konuşalım. Eğer içimizden birinden şüpheleneceksek, sen benden daha uygun bir aday olursun, Bakan Creed."

Creed kızardı. Çenesinin gerilmesinden ve bakışlarının sabitlenmesinden anladığım kadarıyla bu suçlamayla ilk defa karşılaşmıyordu. "Sadakatimi tekrar tekrar kanıtladım. Eğer Lennox şu anda önümde olsaydı, onu bir hain olarak öldürmekten çekinmezdim."

"Peki, o halde. Bunu önceliğimiz yapalım." Daxton dikkatini masadaki diğer bakanlara çevirdi. "Beyler, bu komplo teorilerine inanmadığınızı söyleyin. Halkı bize karşı doldurmaya çalışıyorlar."

"*Sana* karşı," diye düzeltti Creed. Daxton gözlerini kıstı ve nöbetçilerden biri hareket etti.

"İnan bana, eğer beni düşürürlerse, seni de peşimden sürükleyeceklerdir," dedi. "Eğer şu anki hayatını devam ettirmek istiyorsan, onların hikâyelerini görmezden gelmeni ve beni desteklemeni öneririm."

Telegram: @cinciva

Bıyığını burarken ayağa kalkmaya tenezzül etmeden, "Bütün bunları tek seferde çözmenin bir yolu var, değil mi?" dedi Bakan Bradley. "Kız ensendeki V izini hissettiğini söyledi. Sizden biriydi, değil mi?" Bana ve Lila'ya baktı.

Daxton burnunu çekerek, "Kol değnekli olan," dedi ve Bradley'nin sormadığı sorusunu yanıtlamış oldu. "İş buna mı kaldı? Sıradan bir suçlu gibi ensemi mi elleyeceksiniz?"

Bradley omuz silkerek, "Bu tartışmayı sona erdirmenin en kolay yolu bu," dedi. Onun için hiçbir önemi yok gibiydi. İşini devam ettirdiği sürece de önemi olmayacaktı.

"Peki iddia ettikleri gibi Victor Mercer olduğumu öğrenirseniz ne yapacaksınız?" diye sordu.

"O zaman..." Bradley çaresizce Creed'e baktı ve Creed silahlı nöbetçilere bir bakış atarak boğazını temizledi.

"Kararımız şu: Hart ailesinden olmadığın kanıtlandığında Başbakanlıktan alınacaksın ve sahtekârlıkla yargılanacaksın. Bize enseni açmayı reddedersen, en kötüsünü düşüneceğiz ve sonuç yine aynı olacak."

On iki bakan da Daxton'a çevirdi bakışlarını. Birey olarak etkileri olmasa da, birlikte ülkemizin en güçlü organını oluşturuyorlardı. Kaşlarımı çattım. Bu kadar kolay olamazdı. Karaceketliler'in tehlikeye attıkları

Telegram: @cinciva

her şeyden sonra, Bakanlar Birliği'nin onu görevden alması kadar basit olamazdı. Greyson'a baktım. Başbakanlık unvanı ona geçecekti. Daxton'ın yerine onu yerleştirirlerse, bu savaş gün doğumundan önce sona erecek demekti.

"Pekâlâ, o halde," dedi Daxton yavaşça. "Sanırım bana başka bir seçenek bırakmadınız." Ayağa kalktı ve masanın diğer tarafına doğru ilerledi. "Creed, bu onuru üstlenmek istersen."

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Daxton kendinden emin adımlar atıyordu ve ses tonu sahtekârlıkla suçlanan bir adama göre oldukça yumuşaktı. Tırnaklarımı bacaklarıma batırarak dikkatlice onu izledim. Karaceketliler kozlarını oynamıştı. Şimdi sıra ondaydı.

Daxton bir kol uzaklığında durdu. "Haydi," dedi ve Creed, çenesini öne doğru itip dudaklarını bükerek kolunu kaldırdı. Görünüşe göre bunu bizzat yapmayı beklemiyordu.

Dan...

Parmak uçları ensesine değdiği anda silah ateşlendi ve Creed eğildi. Kendimi yere attım. İçimi amansız bir korku kaplamıştı ve tüm içgüdülerimi, arzularımı ele geçirmişti. Lila çığlık attı ve Greyson onun üzerine atladı. Diğer bakanlar bağırmaya başladı ve yarısı masanın altına saklandı.

Dan... Dan...

Telegram: @cinciva

Creed yere yığıldı ve uzak olmama rağmen başından ve gövdesinden yayılan kanların oluşturduğu gölü görebiliyordum. Birkaç bakan sandalyelerinden fırlayıp kapıya doğru yöneldi ama içeriye bir düzine nöbetçi girdi ve nişan alarak yollarını kesti.

"Şimdi, Başbakan olarak görevime devam etmeme karşı çıkan başka biri var mı?" diye sordu Daxton. Bakanlar sessizliklerini korudular. Daxton kollarını önünde birleştirdi ve koluna takılı olan tabancanın ucuna vurdu. "Güzel. Üzülerek söylüyorum ki ülkenizin sizin hizmetinize ihtiyacı kalmadı. Hükümetin tüm yetkilerini başbakana, yani bana veren bir yasa koyma hakkımı kullanıyorum. Sizlerin bakan olarak bu harika birlikteki son göreviniz de istifanızı vermek olacak."

Ceketinin içinden kıvrılmış bir kâğıt çıkarttı. Creed'in kanı kâğıdın köşesine bulaşmıştı ve Daxton iç çekti. "Of evet. Birkaç damla kan dökmeden devrim yapamazsın, değil mi?"

Bana bakarak göz kırptı ve elimdeki değneklerden birini düşürdüm. Knox yalnızca birkaç hafta önce bana aynı şeyi söylemişti.

Bakanlara dönerek, "İstediğim takdirde birkaçınız danışmanım olarak çalışmaya devam edebilirsiniz," diye sürdürdü konuşmasını, "ama geri kalanınız, sizin

Telegram: @cinciva

rütbenizdeki erkeklerin Washington'da güvenle dolaşabileceği güne kadar burada kalacak."

"Burada mı kalacağız?" dedi Bakan Ferras. Onunla daha önce bir kere bir araya gelmiştik. "Ama..."

Dan... Dan...

İkinci bakan da birkaç metre uzağımda yere düştü ve midem kalktı. Kusmamak için elimden geleni yaptım.

"Savaş bitene kadar sizi Karaceketliler'den korumak için ileri sürdüğüm nazik teklifime başka karşı çıkmak isteyen var mı?" diye sordu Daxton.

Kimse tek kelime etmedi.

Daxton burnunu çekti. "Bu iyi ilişkilerimizin sonu olmaz umarım, sevgili bakanlar. Benim için bir şerefti."

Kâğıdı açtı ve tam ortasına büyük bir kalem koydu. Bakanlar teker teker yaklaştılar ve titreyen ellerle tüm ülkenin kontrolünü Daxton'a veren yasaya imzalarını attılar. Artık onu denetleyecek Bakanlar Birliği yoktu; ona hayır diyecek kimse yoktu; istediği şeyleri yapmasına engel olacak biri yoktu. Sonunun ne olacağı belirsizdi.

Kalan on bakanın kâğıdı imzalamasını bekledi ve sonra eğilerek Creed'in cansız parmağını kendi kanına batırıp kâğıda bastırdı. Aynı şeyi Ferras'la da yaptıktan sonra omuzlarını geri attı ve avına yaklaşan bir kedi gibi sırıttı. "İşte bu kadar. Anlaşmaya vardığımız

Telegram: @cinciva

için çok mutluyum." Kâğıdı yeniden kıvırarak ceketinin içine soktu. "Haydi Greyson, Lila, Kitty. Öğle yemeği vakti geldi. Açlıktan ölüyorum."

Bu canavar katille bir yere gitme fikri tüm iştahımı kaçırmış olsa da, Greyson ve Lila ayağa kalktı ve ben de gönülsüzce onları izledim. Bir düzine nöbetçi, anladığım kadarıyla bakanları tartaklamak için odada kaldı ve ilk iki nöbetçi Daxton'la aramıza geçti. Greyson'la Lila korkudan birbirlerine sarılmıştı.

Daxton asansöre doğru ilerlerken omzunun üzerinden, "Ördek seviyordun, değil mi Kitty?" diye seslendi. Bir çift nöbetçi daha Daxton'a katıldı. Onlar önden ilerlediler. "Hatırlamıyorum. Eğer istersen sana istediğin başka bir şey yapmalarını söyleyebilirim."

"Ördek iyi," dedim kısaca ve bilerek yavaşladım. Daxton ve nöbetçiler bu hareketimi fark etmişe benzemiyorlardı ama Greyson fark etmişti. Lila'yı bıraktı ve yavaş adımlarıma ayak uydurdu. Kaşlarını endişeli bir biçimde çatmıştı.

"Kolların ağrımıştır. Geri döndüğümüzde sana bir tekerlekli sandalye bulacağım ya da..."

Değneklerimi bırakmayı düşünmesem de, "Tekerlekli sandalye iyi olur," dedim. Olduğum yerde kalmadan önce canımı yaksa da birkaç kere daha zıpladım.

Telegram: @cinciva

Greyson ve Lila da durdular. "Dur, yardım edeyim," dedi Greyson ve değneklerimi aldı. "Senin için biraz kısa bunlar."

"Sıradaki sensin," diye fısıldadım. "Ve şimdi tüm güç başbakanda."

Yeniden kaşlarını çattı ve değnekleri incelerken hafifçe başını salladı. Duvara yaslanmak için geriye uzandım.

"Elimize geçen ilk fırsatta onu öldüreceğiz."

İkisi de bana ters bir bakış attı ama cevap veremediler. Daxton asansörün önünden, "Bize yetişin," diye bağırdı ve Greyson değnekleri bana uzattı. Dikkatle değneklere yaslandım. Şimdi daha uzun duruyor ve daha iyi hissettiriyorlardı.

Biz asansörü beklerken nöbetçiler etrafımızı sardılar. İçeriye girerken Greyson ve Lila'nın gözlerine bakmak için aynaları kullandım. Artık her şey bizim elimizdeydi. Tek yapmamız gereken ülkedeki en güçlü adamı öldürmenin bir yolunu bulmaktı ve sonra bu savaşı tamamen kazanmış olacaktık.

Telegram: @cinciva

Telegram: @cinciva



VAHA

Öğle yemeği rahatsız edici düzeyde tuhaftı. Daxton yanıma oturmak için ısrar etti ve tabağımı ördek, patates ve salatayla doldurup her lokmamdan sonra da tabağımı yeniledi.

"Gerçekten çok zayıfsın, tatlım," dedi. "Birinin bile sana kötü davranıldığını düşünmesi hiç hoşuma gitmez."

Yani haklıydım; beni tedavi ettirmesinin sebebi buydu. Tabağımdaki patatesle oynayarak, "Benimle ne işin var?" diye sordum. Eğer onun yanında oturmama

Telegram: @cinciva

gerek kalmayacaksa, Başkayer'in çürümüş yemeklerini dahi bu masaya tercih ederdim.

"Of, bilirsin. Çok yorucu şeyler değil. Sonuçta zor günler geçirdin." Kendine bir parça ördek daha koydu. "Bu akşam yemekten sonra insanlara sesleneceksin. Hâlâ hayatta ve güvende olduğunu göstereceksin. Bilirsin işte, her zamanki gibi."

Knox'un açıklamasının oluşturduğu sempatiyi kırmamı istiyordu. Aylardır yaptığı tek akıllıca hareket buydu. "Karşılığında ne alacağım?"

"Ne isterdin?" dedi neşeyle. Masanın karşısındaki Greyson ve Lila'ya baktım. İkisi de benimle tek kelime etmemişti ama zaman zaman kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Bu sıradan bir şey olmalıydı çünkü Daxton bu durumu hiç önemsemiyordu.

"Sadece bir sözcüye ihtiyacın var, değil mi?" dedim. "İnsanlar Lila'yı seviyor olabilir ama Karaceketliler'in işini yapan benim. Gerçek kimliğin hakkında söylenenler... *iddialar* varken, Lila'nın sözlerinin bir önemi yok. Ama en başında seni itham eden ben olduğum için benim sözlerim altın değerinde."

"Lila'yı bırakmamı istiyorsun," dedi ve ağzına bir lokma atıp yavaş yavaş çiğnedi.

"Lila *ve* Greyson'ı bırakmanı istiyorum," diye düzelttim. "Bunu yaparsan, istediğin her şeyi yapacağım."

Telegram: @cinciva

Greyson fısıltıdan biraz yüksek ama hiç titremeyen bir sesle, "Hayır," dedi ve çatalını bıraktı. "Lila ve ben, ancak Kitty'yi bırakırsan iş birliğine devam edeceğiz. O yaralı ve Karaceketliler'in yanına dönmesine imkân yok. Ayrıca Karaceketliler de açlıktan ölmek üzereler. Kitty sana tehdit oluşturamaz."

Yutkundum. "Greyson."

Bana dönüp "Pazarlık etmiyoruz," dedi ve sonra Daxton'a döndü. "Kararın ne?"

Karşımdaki ikiliye baktım. Buradan olabildiğince çabuk kaçmaları gerektiğini söylemek için âdeta çırpınıyordum. Daxton benim gitmeme izin vermezdi. Özellikle de elime geçen ilk fırsatta Karaceketliler'in yanına gidip Bakanlar Birliği'nin üyeleriyle toplantı odasındayken yaşananları dünyaya açıklayacağımı bile bile. Greyson ve Lila'nın sessiz kalmasını sağlamaksa kolaydı. Greyson hiçbir zaman bir savaşçı gibi davranmamıştı ve Lila Karaceketliler'in yanına asla dönmezdi. Onu suçlayamazdım. Zaten canını yeterince tehlikeye atmıştı.

Ancak benim hayatım, benim gayem, bu savaşa bağlıydı. Ve sözümü tutup, elime geçen ilk fırsatta Daxton'ı öldürmeye kararlıydım. Onlar benim yanımda Kale'deyken ve başarısız olmam onların öldürüleceği anlamına geliyorken bunu yapamazdım. Fakat Daxton'la yalnız kalırsam, ne Greyson'ı ne de

Telegram: @cinciva

Lila'yı bana karşı kullanamazdı. Ve ben savaşın bitmesini ve Karaceketliler'in zaferini görmeyi ne kadar çok istersem isteyeyim, Daxton yaşarken bunu asla göremeyecektim.

Seve seve kabul ettiğim bir riskti bu.

Onların da bunu bilmesi gerekiyordu. Beni anlamaları gerekiyordu. Ancak Greyson bana bakmak yerine gözlerini Daxton'a dikmişti. O anda ne yapmaya çalıştığımı anladığını fark ettim. Ve bu pazarlığı da bu yüzden yapıyordu.

"İlginç." Daxton çatalının ucunu tabağına vurarak bir bana bir onlara baktı. "Sen onları korumak istiyorsun ve onlar da seni korumak istiyorlar. Bu çok hoş aslında. Biz kocaman bir aileyiz, değil mi?"

Lila nefretini belli ederek dudaklarını büzüştürdü. "Bu akşamki konuşmayı yapabilir tabii ama gece helikopterle başkente ulaştırılması lazım. Bizim isteğimiz bu yönde. Halka sevecen biri olduğunu ve bize zarar vermek istemediğini göstermek istiyorsun. Bunu onu serbest bırakarak göstermekten daha iyi bir yol olabilir mi sence? Ve bununla da kalmayıp Karaceketliler'e önemli bir mesaj da vermiş olacaksın. Onlardan korkmuyorsun. Özellikle de on yedi yaşında bir III rütbeliden..."

"Çok iyi gidiyorsun ama senden de tam olarak bu beklenirdi. Çöldeki kum tanelerini bile satabilirsin sen,

Telegram: @cinciva

sevgili Lila," dedi. Onu tanımayan birine sıcak gelebilecek bir gülümseme takınmıştı. "İki teklif de oldukça cazip ve ikisi de oldukça değerli. Ama hepinizi elimde tutabileceğimi unutuyorsunuz."

"Bunu yapabilirsin," dedim sakince. "Ancak bunun eğlencesi nerede?"

Bunun üzerine kahkaha attı ve Augusta'nın dudaklarını yukarı kıvırmasına neden olabilecek kadar bayağı bir hareketle başını geri attı. "Doğru. Size şunu söyleyebilirim: İki taraftan birinin teklifini kabul edeceğim. Kitty yayına çıkıp benim yazımı okuduktan *sonra*."

"Hangi teklifi peki?" diye sordu Lila ve Daxton omuz silkti.

"Eğlenceli kısım da bu ya. Bekleyip göreceksiniz."

Tıpkı benim gibi ne Lila ne de Greyson bunun eğlenceli olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden hiçbirimiz tek kelime etmedik. Yemek bittikten sonra odama döndüm. Herkesin aynı koridorda bir dairesi vardı ama hiçbiri beni kendi dairelerine davet etmedi ve ben de kendimi davet ettirmedim. Kale'den ve Daxton'ın avucunun içinden kurtulmayı her şeyden çok istiyordum ancak bunu onların özgürlüğüne karşı kabul edemezdim. Bunu yapamazdım.

Büyük ihtimalle başka bir şansım olmayacaktı. Öğle vaktini ayağıma buz koyarak ve haber kanallarını

Telegram: @cinciva

dolaşıp Knox ya da Karaceketliler'e dair bir haber var mı diye bakınarak geçirdim. Uyumaya çalıştım ama midemi yakan endişe hissi uykuya dalmama izin vermedi.

Eğer Greyson ve Lila'nın çıkmasını istiyorsam yazılanların dışına çıkamazdım. Bana göre benim teklifim daha iyiydi. Eğer Daxton beni gönderecek olursa hayatıma devam etmeme izin vermesinin de bir anlamı olmayacaktı. Eğer Lila ve Greyson'ın gitmesine izin verirse, beni elinin altında tutacaktı.

Temkinli iyimserliğime rağmen, en muhtemel senaryo, Daxton'ın iki teklifi de reddetmesi ve üçümüzün savaşın sonuna kadar Kale'de kalmasıydı. Belki önünde sonunda buradan çıkmanın bir yolunu bulacaktık ama gündelik olaylara yardım etmek için geç kalacaktık. Şimdilik Celia'nın hatasını ortaya çıkartan Daxton'ın aptalca kararının Knox'un düşündüğü sempatiyi toplamasını ummaktan başka çarem yoktu.

Akşam yemeği saatinden hemen önce kapım çaldı. Dolapta asılı duran yarım düzine kıyafetin arasından düz kesim pijamalardan başka bir şey giymeyi nihayet başarmıştım. "Haydi."

Kimin gelmesini beklediğimi ben bile bilmiyordum. Kale'deki kimsenin içeriye girmemesini söylesem de sözümün burada geçeceğinden emin değildim ama içeri Greyson girince derin bir oh çektim.

Telegram: @cinciva

Üzerimdeki elbiseyi işaret ederek, "Çok güzel görünüyorsun," dedi.

Rahatsız olmuş bir şekilde elbisenin belini çekiştirirken, "Pantolonu ayağımdan geçirmek canımı yakıyor," dedim. "Akşam yemeği saati geldi mi?"

"Birkaç dakika kaldı," dedi Greyson ve kapıyı kapattı. Arkasından kilit sesi duyuldu. Kaşlarımı çatarak kapıya baktım.

"Neler..."

"Senin için bir şey getirdim." dedi. Bana içinde genellikle bir yüzük ya da hoş bir küpe bulunan kadife bir kutu uzattı. Somerset'te Lila'nın odasında bunlardan düzinelerce vardı. "Erken Noel hediyesi."

Artık Noel'in ne zaman olduğunu bırakın, ayın kaçı olduğundan dahi bihaberdim. Belki bir hafta kalmıştı, emin olamıyordum. Kutuyu alıp elimde tartarak, "Nedir bu?" diye sordum.

"Aç ve gör."

Kurdeleyi çözdüm. Bana daha önce iki hediye vermişti: ilk hediyesi farklı boyutlarda maymuncuklara ayrılabilen bir kolyeydi. Aslında onu Lila'ya verdiğini düşünüyordu; ikinci hediyesi bir fotoğraf çerçevesiydi ve doğru tuşa basıldığı zaman Benjy'le geçirdiğimiz son Noel'den kalma bir fotoğrafı gösteriyordu. İkisi

Telegram: @cinciva

de o zaman farkında olmasam da tam olarak ihtiyacım olan şeylerdi.

Kutuyu açtığımda içinden kolyemle uyumlu küçük gümüş bir küpe çıktı. Sade bir görüntüsü vardı. İnsanların dikkatini çekmeyecek türden bir aksesuardı. Daxton ona baksa dahi gözüne katiyen çarpmazdı.

"Çok güzel," dedim ki gerçekten öyleydi. "Bunu... şey... nasıl... takacağım?"

"Dur, göstereyim." Greyson mücevheri kutusundan çıkarttı ve yanıma geldi. "Televizyona bak."

Söylediğine boyun eğerek başımı çevirdim ve Greyson düğmeyi kulak kıkırdağıma taktı ve kulak mememe doğru indirip sarkıttı. Hafifçe sıkmıştı ve küpe delmeye gerek kalmadan kulağımda asılı kaldı. Küpeye dokunup parmaklarımı metalin üstünde gezdirdim, teşekkür ettim.

"Rica ederim," dedi Greyson ve aramızdaki mesafeyi açmak için geri çekildi. Ardından ellerini dizlerinin üstünde bağladı. "Üç parçalık setin parçası."

"Diğer parçaları nerede?" diye sordum ve Greyson kolunu kaldırdı. Basit bir küpe ışıkta parladı.

"Beğendin mi?"

Sırıttım. "Ne işe yaradığını öğrendiğimde daha çok beğeneceğim muhtemelen."

Telegram: @cinciva

"İletişim aracı. Ben çalıştırmaya başladığım anda, birbirlerine ne kadar uzak olurlarsa olsunlar, üçü birbirine bağlanacak. Ülkenin diğer ucunda da olsan seni duyabileceğim."

"Nasıl? O senin bileğinde," dedim. "Eğer tuhaf bir kulak yapın yoksa..."

Güldü. Ve gülüşünün çıkarttığı ses, gün içinde yaşadıklarımızdan sonra oldukça keyifli bir sesti. "Düğmelerin bağlantısı biraz farklı. Bir parçaları da kulağın içine, kıkırdağın oraya takılıyor." Döndü ve kulağına dokunarak köşesini gösterdi. "Diğer parça burada ve ben çıkartmadığım sürece düşmeyecek."

Neden bahsettiğini anlamaya çalıştım ama bir faydası yoktu. "Üçüncüsü kimde? Lila'da mı?"

Başını hayır dercesine salladı. "Eğer isterse onun için de bir tane yapacağım. Ama diğerini Knox'a gönderdim. Birkaç gün içinde eline geçecektir."

"Sen... ne? Knox'a mı?" Ağzım açık kaldı. "Nasıl?"

"Ne kadar az bilirsen, o kadar iyi olur," dedi. "Sadece bana güven, Kitty. İşe yarayacaklar. İster giden sen ol, istersen Lila ile ben olalım, birbirimizle konuşabileceğiz."

Kalbim minnettarlıkla ve bana kol değneklerim için yardım ettiği zaman hissettiğim memnuniyetle

Telegram: @cinciva

küt küt atıyordu. Derken ona sarıldım. Aile bu demekti. "Sen bir *dâhisin*!"

"Değilim. Sadece her şeyi daha farklı görüyorum. Hepsi bu." Tuhaf bir hareketle o da kucaklayışıma karşılık verdi ve bir dakika sonra, "Büyürken birbirimizi tanımadığımız için çok üzgünüm," dedi.

Onu bırakmadan, "Evet, ben de," dedim. Kollarımın arasında birazcık rahatladı. "Savaş bittiğinde acısını çıkartacağız elbet. Bir yerlere tatile gideceğiz mesela ve her şeyi konuşup birbirimizi yakından tanıyacağız..."

"Kardeşler böyle mi yapar?" diyerek şaka yaptı. "Benim ağabeyim, yani sanırım senin de ağabeyin, beni görmezden gelirdi."

Jameson, yani Greyson'ın ağabeyi ve başbakanlığın asıl vârisi, gerçek Daxton Hart'm ve eşinin öldürüldüğü bombayla hayatını kaybetmişti. Greyson şahane zihin faaliyetleri vesilesiyle paçayı kurtarmıştı. İcatlarından birini düzeltmek için evde kalmıştı ve hiçbir şey beni bu kadar memnun edemezdi. Kollarımı çekerken, "Seni görmezden gelmeyeceğim," dedim ve düğmeme dokundum. "Eğer çeneniz düşerse diye nasıl kapatıldığını bile sormayacağım."

"Yan tarafında renkli bir taş var," dedi gülümseyerek. "Tek yapman gereken onu aşağıya doğru çekmek. Yukarı kaldırdığında yeniden çalışmaya başlayacaktır. Her ihtimale karşı düğmeyi her zaman

Telegram: @cinciva

kulağında tutmak isteyeceğini biliyorum ama yine de kendi mahremiyetini düşüneceğin durumlar olacaktır. Böyle zamanlarda kulağından çıkartmak zorunda kalmanı istemedim."

"Çıkartmayacağım," diye söz verdim ve dudaklarımı sıktım. "Seni özleyeceğim, Greyson. Kendine dikkat et, olur mu? Giden ben ya da siz olun, fark etmez."

"Sen de," dedi ve yüzündeki neşeli tavır bir anda kayboldu. "Eğer seni gönderirse, Knox'a nerede olduğunu söyleyebileceksin. Onlara yeniden katılabileceksin."

Karaceketliler'in yanında ikinci bir şans... Kulağa mümkün olamayacak kadar iyi geliyordu. Koluna vurdum. "Büyük konuşmayalım. Daxton hiçbirimizi göndermemeye de karar verebilir."

"Muhtemel tabii," dedi ve bir anlığına yüzü gölgelendi. "Birçok şey muhtemel. Ancak sen ve Lila çok doğru şeyler söylüyorsunuz. O, birkaç çatışmayı kazanmış olabilir ama yakın zamanda savaşı kaybettiğini anlayacaktır. Eğer geri çekilirse, geleceğimiz için pazarlığa oturabiliriz. Her iki türlü de, her birimiz ondan daha zekiyiz ve o da bunu biliyor. Üçümüzü de belirsiz bir süre boyunca burada tutarsa, birlikte çalışmamız için bize tekrar şans tanımak gibi bir aptallık eder."

Telegram: @cinciva

"O *zaten* bir aptal," dedim. "Bir de kendini zeki sanıyor. En tehlikeli insan tipi de budur, öyle değil mi?"

"Hayır, en tehlikeli insan tipi elinde güç olandır," dedi.

"Ve Daxton şu anda ülkeyi tek elden yönetiyor."

Greyson elimi tutup sıktı. Yasa değişikliğinin ağırlığı omuzlarıma çöktü ve beni sakinleştiren derin bir nefes aldım. Daxton ne kadar delirir ve gözü ne kadar dönerse, o kadar çok düşman edinecekti. Üstelik şu an bu durum imkânsız görünse de, yavaş yavaş kendi mezarını kazıyordu. Sadece sabretmemiz gerekiyordu.

"Gerçek Daxton böyle biri miydi?" diye sordum. Tüm hayatım boyunca, Daxton Hart'ın halkını düşünen ve sadece başarılı olmamızı isteyen asil bir aile adamı imajından sıkılmıştım. Tabii ki hepsi bir propagandaydı ama Daxton'ın Victor Mercer sürümüyle tanıştıktan sonra içimde bir merak uyanmıştı ve cevaplanmayacak kadar çok sorum vardı.

Greyson bir dakika sonra, "O daha... akıllıydı," dedi. "Acımasızdı ve bence şimdiye kadar aynı şeyleri o da yapardı. Gelgelelim hedefleri için daha akıllı, daha somut adımlar atardı. Her şey bitene ve hayali ellerini boğazına dolayana kadar kapana kısıldığını fark etmezdin bile."

Bunu hayal etmem çok kolaydı. "Şiddet yanlısı mıydı peki?"

Telegram: @cinciva

"Şiddeti bir araç olarak kullanıyordu diyebiliriz. Victor işte burada hata yapıyor," dedi Greyson. "Keyif için şiddete başvuruyor. Aynı şey değil. Hiçbir zaman da aynı olamaz ve büyükannem bunu biliyor olmalıydı. Bence bu yüzden dizginleri sıkı tuttu."

Nefes verdim. Victor'un Daxton'ı kana susamış ve sadist biri gibi görünüyordu ama onun böyle olmadığını bilerek Daxton'm gerçek kızı olarak yaşamaya devam edebilirdim pekâlâ. "Onu alt edeceğiz. Ya da o kendini alt edecek. İki türlü de daha fazla dayanamaz."

"Umarım yanılmazsın," dedi gülümseyerek. Parmaklarımı onunkilere doladım.

"Yanılmayacağıma eminim."

Yemekte Daxton halkın Bakanlar Birliği'nin dağıtıldığına verdiği tepkiye ne kadar sevindiği hakkında konuşup durdu. Bakanlar uygulamaya soktukları çeşitli yasalardan dolayı halk tarafından tasvip edilmiyordu. Ancak bahsedilen yasaların hepsi, Daxton'ın önermese de desteklediği yasalardı. Onu sessizce dinleyerek böbürlenmesine izin verdim. Basını kontrol ettiğini söyleyebilir ve bahsedilen raporların bile isteye onun lehine hazırlandığını belirtebilirdim aslında ama o an onu üzecek bir şey söylemek ya da yapmak istemiyordum.

Telegram: @cinciva

Sonunda yemek bitti ve çalışma odası olduğunu düşündüğüm bir yere indik. Oda iki nöbetçi ve elektronik şifre sistemiyle korunuyordu ve çift kanatlı kapının ardında Somerset'teki çalışma odasının birebir kopyası duruyordu. Duvarları çevreleyen kitaplıklar, odanın arka tarafında büyük bir maun çalışma masası ve hatta girişte çeşme bile vardı. Arka duvarda Hart ailesinin portresi asılıydı. Görebildiğim tek fark, rahatlıkla dolaşabileceğim havalandırma delikleri olmamasıydı. Anladığım kadarıyla Kale'deki havalandırmalar bırakın yetişkinleri, küçük bir çocuğun bile sığamayacağı kadar ufaktı.

Az kişiden oluşan bir kamera ekibi bizi bekliyordu ve kitaplığın önündeki sandalyelerden birine oturdum. Bir kadın saç ve makyajımı yaparken, Daxton da kısa konuşmayı bana iki kez okudu ve ezberlediğimden emin olmak için defalarca tekrarlattı. Okuma yazmayı hiç öğrenememiştim ama Lila olarak maskelenene kadar bu konuda herhangi bir sorunla da karşılaşmamıştım.

"İyi şanslar," dedi Greyson. Lila ise destek olduğunu gösteren bir gülümsemeyle bana baktı.

"Teşekkürler," dedim. Konuşma basitti; dünyaya kim olduğumu söyleyecektim. Saçlarımın örttüğü X iziyle de bunu kanıtlayacaktım. Ve daha önce Daxton hakkında ileri sürdüğüm iddiaların gerçek olmadığını

Telegram: @cinciva

belirtecektim. Daxton konuşmayı kendisi yazmıştı ve sadece kırk beş saniyemi alacaktı.

Kolay.

Ancak kameraların ışığı yandığında ve yapımcı geri saymaya başladığında, köşede yan yana duran Lila ve Greyson'a baktım. İçimden bir ses - son dört aydır yaptığım bütün yanlışlardan sorumlu olan ses - haykırırcasına Daxton'ı dinlemememi söylüyor, Karaceketli olmayı hak ettiğimi ispat edecek *bir şey* yapmamı diliyordu.

Kırmızı ışık yandı ve nefesimi tuttum. Aynı hafta içinde ikinci kez, tüm ülkenin dikkati benim üzerimdeydi. Cesaretimi toplayamadım. Herhangi bir şey söyleyebilirdim. Karaceketliler'e, bu savaşı kazanmaları için ihtiyaçları olan ivmeyi kazandırabilirdim.

Fakat bunun yerine Daxton'ın bana söylediği şeyleri kelimesi kelimesine tekrarladım.

Ona misilleme yapacak kadar cesur değildim. Dahası yaptığımın faturasını bana kesmeyeceğini de çok iyi biliyordum. Greyson'ı öldürürdü mesela. Ya da benim önümde ona işkence yapardı. Hangisinin canımı daha çok acıtacağına inanırsa, onu yapardı. Ve hâlâ hayatta olduğumu bildirerek Karaceketliler'in başına dert açacak olsam da bu Daxton'ın Greyson ve Lila'nın gitmesine izin vermesine pekâlâ değerdi.

Telegram: @cinciva

Konuşurken gözlerimi kameraya diktim ama tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Hayatımın en uzun kırk beş saniyesiydi ve kamera kapanıp kırmızı ışık söndüğünde, Lila'nın bana Karaceketliler'i paketleyip Daxton'a teslim etmişim gibi baktığını gördüm. Aynı şeyi defalarca yapmış olmasına rağmen, benden farklı bir şey yapmamı, bu riske girmemi bekliyordu.

Fakat yapamazdım. Boyunları vurulmak üzereyken yapamazdım.

Karaceketliler için elimden geleni yapmış, birkaç gün önce ülkenin karşısına geçip tüm hikâyemi insanlarla paylaşmıştım. Artık neye inanacaklarına onlar karar vereceklerdi. Ve bu Lila'nın hoşuna gitmediyse bile yapacak bir şey yoktu. Söylenenlerden ve yaşananlardan sonra kendi başıma kalacak olan bendim ve ellerimde Lila'nın ya da Greyson'ın kanı varken nefes dahi alamazdım.

Daxton keyifle alkışlayarak, "Çok güzel," dedi. "Sen gerçek bir yıldızsın, Kitty. Bu talihsiz saçmalıklardan önce bunu görememiştim ama sen çok ama çok özelsin tatlım."

"Bu beni tutup Lila ve Greyson'ı göndereceğin anlamına mı geliyor?" dedim ve Daxton elini uzatarak ayağa kalktı. İstemeyerek de olsa elini tuttum.

Telegram: @cinciva

Gözlerini masum bir ifadeyle açarak, "Ah, hayır, hayır... Dışarıda savaş sürerken Kale'nin güvenli alanının dışına çıkmaları için onları zorlayamam," dedi. "Ancak sen bizi bırakmaya çok isteklisin."

"Ben..." Ağzımı açıp kapattım. Üçümüzü de yanında tutma ihtimali varken ona hayır diyemezdim. Ancak evet de diyemiyordum. "Ben altın değerindeyim, unuttun mu?"

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına doğru iterek, "Öylesin ve biraz önce istediğim şeyleri halka söyledin," diye mırıldandı. "Üzülerek söylüyorum ki benim için yararın önemli ölçüde azaldı ve bu yüzden senin gitmen daha mantıklı. Tabii fikrini değiştirmediysen."

Benim söylememi istiyordu tabii ki. Elimden geldiğince rahatlamaya çalıştım ve gülümsedim. "Hayır asla. Sizinle olmaktan ne kadar çok keyif alsam da, önemli işlerinizden sizi alıkoymak istemem."

"Ah, bizi işlerimizden alıkoyacak en tatlı şey sensin." Parmaklarını çenemde gezdirdi. "Helikopterin gece yarısı havalanacak. Geç kalma. Seni çok özleyeceğim, Kitty."

"Belki bir gün yeniden buluşuruz," dedim kibar bir tavırla ama içimden lanet okuyordum. Aslında kan kaybından ölüşünü görmeyi çok kişi hak ediyordu ama bencilce kendi ellerimle boğazını kesmek istiyordum. Yanağımı okşayıp geri çekildi. Ardından

Telegram: @cinciva

derin bir şekilde iç çektim ve el yordamıyla değneklerimi aradım.

Buraya kadardı. Daxton'ın benim hakkımdaki planı her ne olursa olsun ya sözünü tutacak ve beni başkente bırakacaktı ya da hiçliğin ortasında terk edecek ve kendi başımın çaresine bakmam gerekecekti. Ama her iki durumda da Greyson ve Lila'yı korumak için yanlarında olamayacaktım. Onlar için beyaz bir sayfa açılmış olacaktı. Bense sadece benim yapmak istediklerimi gerçekleştirebilmeleri için bir gün yeterli cesarete sahip olmalarını dileyebilirdim. Greyson akıllıydı. Daxton'ı öldürmek için kusursuz bir plan yapabilirdi ya da kusursuza yakın bir plan geliştirebilirdi. Ve Lila farkında olduğundan katbekat cesurdu.

Bana ne olursa olsun artık oyun değişmişti. Bakanlar Birliği, dosya... Bu savaşın büyük taşlarından biri yerinden oynamıştı ve sonuçları görmeden hiçbirimiz taşın ne kadar büyük olduğunu anlayamayacaktık. En azından bunların hiçbiri yok yere yaşanmamıştı. Artık geri dönüş yoktu, ne Karaceketliler, ne Daxton ne de insanlar için...

Odama giden yolu yarılamıştım ki topuklu ayakkabı sesleri koridorda peşime takıldı. Bu yavaşlıkla Lila'nın bana yetişmesi zor olmayacaktı. "Sana inanamıyorum," diye çıkıştı.

Telegram: @cinciva

"Eğer konuşmanın dışına çıksaydım, Daxton sana ya da Greyson'a zarar verebilirdi ve ikiniz de bir daha buradan çıkamayabilirdiniz," dedim. "Bu riski göze alamazdım."

"Peki, sonuca bak," diye kükredi. "*Sen* o küçük depona dönüp dünyayı kurtaracakken biz burada kalacağız."

Şaşkınlıkla, "Benim gitmek istediğimi mi sanıyorsun?" dedim. "Sen ve Greyson'un serbest bırakılması için her şeyimi verirdim. İkiniz de çok şey yaşadınız ve özellikle de Greyson burada olmayı hiç hak etmiyor."

"Ya! Ben hak ediyor muyum yani?"

Kaşlarımı çattım. "Öyle demek istemedim."

Koridorda hızla ilerleyerek, "Ne demek istedin peki?" diye sordu. "Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum."

Dişlerimi sıktım. Daxton'dan nefret eden biri olmasına rağmen ne dediğini bilen bir tavrı vardı. "Bunun bir tuzak olma ihtimali olduğunun farkındasın, değil mi?"

Lila gözlerini kırptı. "Ee?"

Gerçekten anlamıyor muydu acaba? "Yarın bu saatlerde ölmüş olma ihtimalim bir hayli yüksek."

"Seni öldüremez. O zaman Karaceketliler'in seni tüm ülkede şehit ilan ederek yüceltmesine izin vermiş

Telegram: @cinciva

olur." Gözlerini devirdi. "Ayrıca sen kahrolası dokuz canı olan, muhterem Kitty Doe'sun. Nasıl ölüneceğini bilmiyorsun."

"Kimse ölümsüz değildir. Ne ben, ne sen, ne de Daxton. Kimse." Bezginlikle parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Anlamıyordu ve ben de ona nasıl anlatacağımı bilemiyordum. "Beni öldürmesinin aptalca olup olmaması önemli değil. Mantıklı davranma safhasını çoktan geçti zaten. Eğer yapmak istediği bir şey varsa, yapacağını sen de biliyorsun."

"Bu cehennem çukurundan çıkmaya değerdi." Lila içinde canlı güllerin olduğu bir vazoyu yere attı. Vazo yere çarptı ve yüzlerce parçaya bölündü. Su ve güller yerlere saçıldı. Hızla ondan uzaklaştım.

"Sence burası cehennem mi? Uyumak için sıcak bir yatağın, yiyebilecek yemeğin, giyebilecek kıyafetin var ve her gün insanlarla uğraşman gerekmiyor..."

"Susar mısın artık?" Hızla arkasını dönüp bana baktı ve gözlerinde yaşları görünce susup kaldım. "Yani haftalarımı Başkayer'de geçirmediğim için böyle diyorsun. Senin kadar salak olmadığım için özür dilerim ama o cehennemden dolayı burası daha katlanılabilir değil. *Hayali* de olsa özgürlüğün tadını almayalı ne kadar oldu biliyor musun? Ancak sen buradan çıkacak altın bir biletle kendi cenazene gidiyor gibi karşımda dikiliyorsun. Buradan çıkmak için *her şeyimi* verirdim

Telegram: @cinciva

ama sen Greyson ve benim sayemde bir geleceğin olacağına memnun olamıyorsun bile."

Vazo parçalarının etrafından dikkatle geçerken, "Tabii ki memnunum," dedim. "Ancak bu benim güvenliğimi sağlamıyor. Ve gitmeyi bu kadar çok istiyorsan, en başta beni göndermek için teklif vermemeliydin. Daxton sizin gitmenize izin verebilir..."

"O benim değil Greyson'ın fikriydi. İnan bana, buradan ayrılan ilk araca binip arkama bile bakmadan ayrılsam çok mutlu olurdum." Yatak odamın kapısına ulaştık ve Lila kapıyı açtı. "Geri döndüğünde benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Önünde durup dikkatlice, "Nedir o?" diye sordum.

"Şansını boşa harcama. Herkese Bakan Creed ve Bakan Ferras'ın başına gelenleri anlat. Burada rehine olarak tutulduğumuzu ve birbirimizi hedef göstererek istediklerini yaptırdıklarını anlat. Victor Mercer'in nasıl bir canavar olduğunu ve hiçbir şeyden sakınmadığını da. Eğer ben onlara ulaşamıyorsam, sen ulaşmak zorundasın. Ve her ne yaparsan yap..." Gözlerini bana dikti. "Knox'u bir daha kamera karşısına çıkartma."

Birbirimize baktık ve titrek bir nefes verdim. "Eğer hayatta kalırsam çıkartmam."

Derken kendimi yatağın ucundaki pufa bıraktım. Lila bana bakarak gözlerini devirdi. "Seni öldürecekmiş

Telegram: @cinciva

gibi davranmaktan vazgeçer misin? Seni öldürmeyecek. Sen onun sevdiği bir oyuncaksın."

"Ve başka kimsenin oynamasına izin vermek de istemiyor," diye mırıldandım.

Lila kapıyı kilitledi. "Pekâlâ o halde. Sen gitmek istemiyorsan ben giderim."

Gözlerimi kırptım ve yavaş yavaş yaralı ayağımın sargısını açtım. "Ne diyorsun sen?"

Burnunu çekti ve buzluğa doğru gidip tek kelime etmeden bana bir buz torbası fırlattı. "Beni duydun. Eğer tavukluk edeceksen ben senin yerine giderim."

"Ama..." Ona o kadar uzun süre baktım ki avucumun içi uyuştu ve hemen buz torbasını ayağıma bastırdım. "Daxton birbirimizin yerine geçeceğimizi biliyordur. Bunu ikimizi de öldürmek için bir bahane olarak kullanacaktır."

"Dikkatli olursak böyle bir şey olmaz. Ayrıca helikoptere binene kadar rol yapacağız." Mavi gözleri heyecanla parlıyordu ve beni incelemeye başladı. "Hâlâ birebir aynıyız. En fazla beş dakikalığına yer değiştirmiş olacağız."

"*Sen* beş dakikalığına *benim* yerime geçmiş olacaksın," diye düzelttim. "*Ben*, savaş bitene kadar *sen* gibi davranmak zorunda kalacağım. Aksi takdirde Daxton, Greyson'a zarar verebilir."

Telegram: @cinciva

Pufun yanında diz çöktü ve soğuk elimi tuttu. "O halde ben gibi davran. *Lütfen*, Kitty. Bunu yapabiliriz, yapabileceğimizi biliyorum. Daha önce annemi kandırmıştın. O kendini beğenmiş adamı da rahatlıkla kandırabilirsin."

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve ağzım kurudu. "Bunu yapamam. Bunu yapamayacağımı sen de biliyorsun. Ya başına bir şey gelirse? Ya seni bomboş bir araziye bırakırsa? Ya bu bir tuzaksa?"

"Hiç değilse burada olmayacağım," dedi sert bir tavırla. "Kendimi tehlikeye atmama değer, Kitty. Belki sen böyle düşünmüyor olabilirsin ama ben buradan çıkmak için her şeyi yaparım."

Hızla gözlerimi kırpıştırdım. Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyordu. Yarısı bu fikrin nasıl başarısız olacağıyla, diğer yarısı da nasıl başarılı olacağıyla ilgiliydi. Ve bir de neden başarılı olması *gerektiğiyle*... Dünyaya anlatmamı istediği her şey ancak kendi ağzıyla söylediğinde daha anlamlı olurdu. Eğer gerçek Lila Hart televizyona çıkıp insanlara gerçekleri anlatırsa, en sadık Daxton destekçisi bile her şeyi sorgular hale gelirdi. Ya da en azından birer birer, azar azar içlerine kuşku düşerdi. İhtiyacımız olan buydu. Daxton'ın işlerini tersine çevirecek bir ivme, Karaceketliler'e ihtiyaçları olan gücü kazandırırdı.

Telegram: @cinciva

Lila bu kadar istekliyken, bu riski göze almaya değerdi. Hayır, istekten de ziyade bunun için resmen can atıyor, yalvaran gözlerle bana bakıyordu. Gözlerinin içindeki umut parıltısı neredeyse kabul etmeme neden olacaktı.

"Ayağımı incittim," dedim sonunda ama ben bile çaresiz bir ses tonuyla konuştuğumun farkındaydım. "Ensemde bir X işareti var, unuttun mu? Rütbem yok. Kimse benim sen olduğuma inanmaz."

"Benim sen olduğuma inandıkları sürece buna gerek kalmaz." Lila ayağa kalktı ve beyaz odayı dolduran dolaplara doğru ilerledi. Ne yaptığını hemen anladım. Burası şu anda benim odam olabilirdi ama ülkedeki herhangi bir hastane odasından daha fazla tıbbi malzeme barındırıyordu. "Bana bir X işareti yapabilirsin. Ayağın için sana ağrı kesici yaparız ve üzerine basarak yürüyebilirsin."

"Ya kemik yanlış kaynarsa? Ya hayatımın sonuna kadar topallamak zorunda kalırsam?" dedim.

"Ne olmuş?" Dolaptan birkaç parça şey çıkarttı ve yatağın üzerine fırlattı. "Ayrıntıları hallederiz."

Acıyla gözlerimi kırpıştırdım. "Lila..."

"Ne? Topallamak büyük bir mesele mi senin için? Daxton bizi yanına pek çağırmıyor zaten. Odanda kalıp iyileşebilirsin."

Telegram: @cinciva

Başımı hayır dercesine salladım. "Bu kadar basit değil. Çok tehlikeli. Ensemi kontrol edebilirler. Seninkini *edeceklerdir* de ve tenine dokunduklarında altındaki VII kabartısını hissedecekler."

Lila katı bir ifadeyle, "Kontrol etmeyecekler," dedi. "Kimse VII rütbesini X yapacak kadar delirmemiştir. Hiç kimse."

"Sen hariç."

"Evet, doğru." Omuz silkti. "Artık ben, ben olmak istemiyorum. Sen ben olabilirsin, ne de olsa ben olmakta son derece başarılısın. Ancak ben *bittim* artık. Tehlikeleri düşünmek istemiyorum. Sonumun ne olacağını düşünmek istemiyorum. Sadece gitmek istiyorum, Kitty. Özgür olmak istiyorum. Ve bu hiçliğin ortasında ölmem anlamına geliyorsa da umurumda değil. Yüz yıl sonra böyle yaşayıp ölmektense yarın dışarıda ölmeyi yeğlerim."

Sözlerinin arkasındaki derin, sağlam ve kendi hayatından ne istediğini anlatan hisler, bam telimi titretmişti ve pes etmekten başka seçeneğim yoktu. Çünkü onun nasıl bir his olduğunu iyi biliyordum. Lila olarak yaşadığım her gün o hissi tatmıştım ve eğer içimizden biri kaçarak hayata yeniden başlama şansı elde edecekse bu Lila olmalıydı. Sonuçta benden daha uzun bir süre Lila Hart olarak yaşamıştı. Ara vermeyi

Telegram: @cinciva

hak ediyordu. "Tamam. Eğer bunu yapmak istediğine eminsen..."

Omuzları rahatladı ve yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı. "Kesinlikle eminim."

Yanağımın içini öyle sert ısırdım ki kanımdaki mide bulandırıcı demir tadı ağzımı doldurdu. Bu delilikti. Çünkü yolunda gitmeyecek milyonlarca şey olabilirdi ve Daxton'ın kim olduğumuzu anlaması için bir tanesi yeterliydi. Yanlış bir hareket... Yanlış bir bakış... Yanlış herhangi bir şeyin sonucunda her şey biterdi. En iyi ihtimalle ikimiz de burada kalırdık; en kötü ihtimalle ikimiz de ölürdük. Titreyen sesimle, "Kimseye söyleyemeyiz. Greyson'a bile. Sen gidene kadar olmaz," dedim. Beni öldürecekti. Ve Knox öğrendiğinde beni diriltip yeniden öldürecekti.

"Biliyorum," dedi sert bir ses tonuyla ama bu sinirlerimi yatıştırmama yardımcı olmamıştı. "Sadece ikimizin arasında kalacak."

"Ve... istediğimiz gibi gitmezse..."

"O zaman bir çaresine bakarız." Derin bir nefes aldı ve yine bana baktı. "Onu koruman gerekecek, tamam mı? Greyson'ın buradan tek parça halinde çıkması için elinden geleni yapmalısın. Victor kaybedeceğini anladığı anda Greyson'ın peşine düşecektir. Bundan adım gibi eminim."

Telegram: @cinciva

"Onu koruyacağım," dedim. "Ve Victor'u öldürmenin bir yolunu bulacağım. Kolay olmayacak ama..."

"Eğer bunu yapacak biri varsa, o da sensin." Dudaklarını sıktı ve bir an yüzünde pişmanlık dolu bir ifade belirdi. "Onu bırakmamalıyım."

"Bunu neden yaptığını anlayacaktır," dedim yumuşak bir sesle. "Neler yaşadığını biliyor. En azından birinizin serbest kalmasına sevinecektir."

Lila doğal gözükmeyen sarsak bir hareketle başını salladı. "O benim en yakın arkadaşım, ailemden geriye bir tek o kaldı. Lütfen onun başına bir şey gelmesine izin verme."

"Vermem," diye söz verdim. "Ne olursa olsun. Ama Lila," durdum. "Benden hiç hoşlanmadığını biliyorum fakat biz de kuzeniz. Ben her zaman yanında olacağım. Ve annen seni seviyor. Knox da. Düşündüğünden daha fazla insan senin yanında duruyor. Savaş bittiğinde sıradan bir aile olacağız. Kimse kimseyi sırtından bıçaklamayacak ya da öldürmeye çalışmayacak. Sadece aile olacağız."

Acıklı bir gülümsemeyle başını salladı. "Belki ama asla sıradan olamayız."

"Büyük ihtimalle olamayız," diyerek söylediğini onayladım. "Yine de denemek bile eğlenceli olacak."

Telegram: @cinciva

"Çok farklı bir eğlence anlayışın var," dedi ve karşılığında gülümsedim. Yanılmıyordu.

Sonraki saatleri çalışarak geçirdik. İlk yaptığımız şey Lila'nın getirdiği, Hannah'nın Başkayer'deki ilk günümde benim için kullandığı türden küçük bir lazerle Lila'nın ensesine X işareti kazımak oldu. Benim ensemdeki X işaretinin aynısını yapmaya özen gösterdim ama Lila'nın mükemmel VII dövmesini bozmak içime sinmese de, Lila ensesini görür görmez gülümsedi.

Bir merhem yardımıyla kırmızılığı ve şişliği hafiflettikten sonra tırnaklarını da benimkilere benzettik. Lila titizlikle yayındaki makyajımın aynısını yapar yapmaz, ben de yüzümü yıkadım ve yüzüme her zamanki makyajını yapmasına izin verdim. Kıyafetlerimizi, ayakkabılarımızı, saçlarımızı değiştirdik ve sonunda incinmiş ayağım konusunda ne yapacağımızı düşünmenin vakti gelmiş oldu.

Dikkatle ayağımı incelerken, "Çatıya çıkmalısın," dedi. Ayağım hâlâ o kadar şişti ki ayakkabı giymek epey zor olacaktı. "Sana yüksek dozda ağrı kesici vereceğim ve şişliğini alması için de bir iğne yapacağım. Rahat hissetmeyeceksin ama yürüyebileceksin."

"Sence bunlar Greyson'ı kandırmamıza yeterli mi?" diye sordum. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum

Telegram: @cinciva

ama Lila güvenli bir yere ulaşana kadar hiçbir şeyi öğrenmemeliydi.

"Bu anlaşmayı yaptığı için ona kızmış gibi davran," dedi. "Eğer rolünü iyi oynarsan, diğer farkları anlamaz bile. En azından o kadar erken anlamaz."

Başımı evet dercesine salladım. "Benim aksanımı yapabilirsin, değil mi?"

Sesimi ve aksanımı mükemmel bir şekilde taklit ederek, "Gecekonduda büyümüş ve tek bir kitap bile okumamış gibi konuşmaktan mı bahsediyorsun?" diye sordu.

"Korkunçsun," dedim ve dolapların birinden iğne çıkartırken omuz silkti.

"Aylardır bunun farkındasın. Şimdi sıkı dur, bu biraz acıtabilir."

Gece yarısına on beş dakika kala koridordan birlikte geçtik. O benim kol değneklerim üzerinde zıplıyordu. Ayağında sargı bezim ve dudaklarında memnuniyetsiz ifadem vardı. Bense hemen yanından ilerliyordum. Ayağımı neredeyse hissetmiyordum. Ağrı kesiciler etkilerini yitirince yaptığımın karşılığını çekecektim ama şimdilik Lila'nın planı tıkır tıkır işliyordu.

Aynalı asansöre bindiğimizde, "Unutma, Greyson'a kızgınsın," dedi. "Ona kibar davranma. Zor olduğunu biliyorum. Bazen bir hayvan yavrusu gibi duruyor.

Telegram: @cinciva

Ona kötü davranmak imkânsız. Ancak bunu başarmalısın, anladın mı?"

"Anladım," dedim ve kolyenin zincirinin gözükmemesi için yakamı düzelttim. Kolyemden ayrı kalmaya dayanamıyor ama onu çoğu zaman kıyafetlerimin altına gizliyordum. Greyson fark etmezdi bile. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Kesinlikle," dedi. "Çok istiyorum."

En azından içimizden biri kararlıydı ve bu bana güven aşıladı. Çatıya çıkarken sessiz kaldık ve kapılar açıldığında dondurucu bir rüzgâr yüzümüzü yaladı. Lila'nın paltosunun kapüşonunu kafama geçirdim. Soğuktan titriyordum. Palto daha kalın olmadığı için kendimi kötü hissettim ama Lila sevinçten soğuk havanın farkına bile varmamıştı.

Helikopter çatıda bizi bekliyor ve pilot birkaç nöbetçiyle kapının önünde duruyordu. Ne yapmamızı beklediklerini anlamamıştım. Lila'yla birlikte helikoptere atlamamızı mı bekliyorlardı yani? Greyson da ellerini cebine sokmuş bir halde, boynunda kalın bir atkıyla en uçta duruyordu.

Uzakta durdum ve olana bitene karşı sessiz kızgınlığımı gösteren tavrımı takındım. Diğer taraftan Lila ise Greyson'a yaklaştı ve değneklerini kenara atarak kucağına atıldı. Lila'nın ayaklarını yere koyup ikimizi

Telegram: @cinciva

de ele vermesini beklerken nefesimi tuttum ama Greyson eğildi ve değnekleri yerden aldı.

Bana göre onun işi zordu çünkü Greyson'ı ben olduğuna ikna etmesi gerekecekti. Ama o bir şeylerden şüphelense bile belli etmezdi. Topallamamaya dikkat ederek onlara doğru ilerken bir daha sarıldılar ve Lila'nın Greyson'm kulağına doğru *seni seviyorum* diye fısıldadığına tanık oldum. Söylediği şey ikimiz için de geçerliydi ancak bir seyirci olarak yüzündeki acı dolu ifadeyi gördüğüm zaman kendi adına söylediğini anladım.

Bana yaklaştı ve bu sefer kol değneklerine tutunarak beni de kucakladı. "Söylediklerimi unutma," diye fısıldadı ve başımla onayladım. "Şimdi gidişimi ters bir ifadeyle izle."

Söylediğini aynen yapıp o helikoptere doğru ilerlerken Lila'ya dik dik baktım. Nöbetçilerden biri onu durdurdu ve ensesindeki saçları geriye doğru itti. Nöbetçinin parmaklarını X işaretinin üzerine sürterek, altında benim ensemde duran III kabartısını hissetmeyi beklerken VII rütbesiyle karşılaşması olasılığıyla kalbim hızla çarptı. Lila'yla aramızdaki tek fark buydu ama Lila haklıydı. Nöbetçi hiç kimsenin bilinçli bir şekilde VII rütbesi yerine X işareti yapmasını beklemiyor olacaktı ki ensesine dokunmadan Lila'nın geçmesine izin verdi.

Telegram: @cinciva

Rahatlamış bir halde pilotun Lila'ya kapıyı açışını izledim. Lila incinmiş bir ayağı olduğu numarasını devam ettirerek zorlukla yukarı tırmandı. Gerçekten etkileyiciydi. Eğer durumu bilmeseydim onun ben olduğuma ben de inanırdım. Greyson'ın da öyle düşünmesini umuyordum.

Yapmacık bir ses, "Vedalar her zaman zordur, değil mi?" dedi ve çenemi sıktım.

Tıpkı Lila'nın yapacağı gibi, "Bizi göndermeyi düşündün mü?" diye çıkıştım. Pilot yerine çıktı ve pervaneler dönmeye başladı. Kapüşonum uçmasın diye sıkı sıkı tuttum. Daxton'ın Lila henüz dağların üzerinden sağ salim geçmeden yer değiştirdiğimizi anlamasını istemiyordum.

"Tabii ki ama senin önerin daha güçlüydü, tatlım. Karaceketliler'e merhametli yüzümü göstermek benim için bir zevktir."

Helikopter havalanıp ufka doğru yol aldığında "Merhametli yüzün yok senin," dedim. İçimi bir pişmanlık kapladı; şu anda buradan uzaklaşan ve Knox'a, Benjy'ye ve Karaceketliler'e doğru yol alan ben olabilirdim. Ancak Lila tüm hayatını öyle ya da böyle ailesinin baskısı altında geçirmişti ve kendi seçimlerini yapabilmenin ne demek olduğunu görmeyi hak ediyordu.

"Öyle mi?" Düşünceli bir tavırla konuşmuştu. "Sanırım haklısın, sevgili Lila."

Telegram: @cinciva

"Kitty?"

Greyson'ın sesi kulağımın içinde yankılandı ve karşılık vermemek için kendimi zor tuttum. Kulaklığımdan geldiğini anladım. Onu Lila'ya vermeyi unutmuştum.

"Kitty, beni duyabiliyor musun?"

Greyson'ın koluna doğru fısıldarken dudaklarının oynadığını ve kaşlarını çattığını görebiliyordum. Çalışmadığını düşünüyordu. Sonra göz göze geldik ve yüzünde korku dolu bir ifade belirdi

Anlamıştı.

Tam o anda, dağların hizasından tuhaf bir ıslık sesi duyuldu ve Greyson bembeyaz oldu. Ne olduğunu önce anlayamadım ve Greyson'a iyi olup olmadığını sormak için ağzımı açtım.

Ancak ardından neler olduğunu gördüm: karanlık gökyüzündeki beyaz bir ışık izi korkunç bir hızda dönerek bizden uzaklaşıyordu.

Ve tam parçaları birleştirmeye başladığımda ışık izi uzaktaki helikoptere ulaştı ve büyük bir patlama ufku aydınlattı.

"Merhamet fazla abartılmış bir şey," dedi Daxton sakince ve yürüyüp gitti. Sessiz bir şaşkınlıkla yanan helikopterin gökyüzünden aşağıya süzülüp dağların üzerine düşüşünü izledim.

Telegram: @cinciva

Telegram: @cinciva



HAYALETLER

Lila'nın odasına nasıl gittiğimi hatırlamıyorum. Biri çığlık atıyordu; o kişi ben de olabilirdim, Greyson da. Kuvvetli kolların bedenimi sardığını ve beni taşıdığını hissettim. Ancak kendime geldiğimde ıde yatakta yatıyordum.

Lila ölmüştü. Ondan geriye kalanlar dağın üzerine saçılmıştı ve bunu bir tek ben biliyordum. Herkes, onun ben olduğumu sanıyordu. O *zaten* ben olmalıydım. Onunla yer değiştirmemeli, bunun olacağını bilmeliydim. Daxton kibar ya da cömert biri değildi.

Telegram: @cinciva

Acımasız ve acı vermekten zevk alan biriydi. Tabii ki buradan canlı çıkmamıza izin vermeyecekti. Tabii ki tüm ülkeye söylememi istediği şeyleri söyledikten sonra, karşı takımın sözcüsünü sonsuza kadar susturmak isteyecekti. Bilmeliydim. *Bilmeliydim...*

Aptal, aptal, aptal.

Aptal.

Cezayı ödeyense Lila olmuştu.

"Bu onun fikri miydi yoksa... senin fikrin mi?"

Koltuğa baktığımda kalbim paramparça oldu. Yanılıyordum. Onun Lila olduğunu bilen yalnızca ben değildim.

Greyson başını ellerinin arasına almış bir halde koltukta oturuyor, omuzları titriyordu. Gömleğinin kolları bileklerindeydi ve kollarında ona ait olamayacak kadar büyük kırmızı el izleri vardı. "Sadece bilmek istiyorum," dedi kalın bir ses tonuyla. "Bana kızgındı. Doğru şeyin bu olduğunu biliyordu ve oyuna devam etmemiz gerektiğinin de farkındaydı. Ancak bunu istemiyordu. Buradan ayrılmak istiyordu. Buradan ayrılmayı o kadar çok istiyordu ki..."

"Bunun bir önemi yok. Ben de ona uydum. Yerime geçmesine izin verdim," diye fısıldadım. Boğazım acıyordu. Belki gerçekten de o çığlığı atan bendim. "Bilmiyordum. Daxton'ın böyle bir şey yapacağını..."

Telegram: @cinciva

Greyson gözyaşlarını tutamayarak hıçkırdı. Ben de ne yapacağımı bilemez bir haldeydim. Lila'nın ölümüne ağlamaya hakkım yoktu. Benden hiç hoşlanmıyordu. Onu suçlayamazdım. Başka birinin hayatımı yaşaması benim de hoşuma gitmezdi. Fakat Greyson onu seviyordu ve daha önce de kaybetmişti. Ben maskelendiğimde, Daxton'ın suikast planının işe yaradığını düşünüyorduk. Şimdi ise onun gözlerinin önünde ölüşünü izlemek zorunda kalmıştı. Bu sefer Lila'nın kurtulma şansı yoktu. İkimiz de onun helikoptere binişini izlemiştik. Cesedini bulmaya tenezzül etseler de etmeseler de, öldüğüne dair hiçbir soru işareti yoktu.

Greyson sonunda ayağa kalktı ve yatağa gelip oturdu. Bana sarılmak için bir hamlede bulunmadı. Yanıma gelip yatağın başına yaslandı, ayaklarını benimkilerin yanına kaldırdı ve sayamadığım bir süre zarfında sessizce, öylece oturduk. Ağzımı açmaya cesaret edemedim. Acısını hafifletmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Onu tamamen kaybetmediysem bile, canını daha fazla acıtmak istemiyordum.

"Teşekkür ederim," dedi boğuk sesiyle ve burnunu çekti. Kaşlarımı çatarak ona doğru döndüm. "Ona... Ona bu şansı verdiğin için. Sonunun böyle olacağını bilmiyordun. Ve Lila..." Kelimeler boğazında düğümlendi, öksürdü. "Acı hissetmedi. Her şey çok hızlı olup bitti. Anlamamıştır bile..." Gözlerini sildi. "Tek istediği buradan gitmekti. Mutlu öldü."

Telegram: @cinciva

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum, elini tuttum. Geri çekmedi.

"Sen bana onunla ikinci bir şans verdin," dedi. "Ve son birkaç ay bir rüya gibiydi. Söylemek istediğim her şeyi söyledim. Onu ne kadar çok sevdiğimi ve benim için önemini ona anlattım. Benim yüzümden burada kaldı. Benim yüzümden Daxton'ın onu yakalamasına izin verdi. Onun için hep ayak bağıydım ve artık..." Yeniden hıçkırdı ve kendini toparlaması biraz zaman aldı. "Artık cesaretini toplayıp beni terk edebilmesine memnun oldum. Özgür olmayı hak ediyordu."

Yumuşak bir sesle, "Seni terk etmek istemedi," dedim. "Seni seviyordu ve bana seni korumam gerektiğini öğütledi."

"Her zaman beni korumaya çalışıyordu ama asıl kendini koruması gerekiyordu." Greyson bana baktı. Gözleri kızarmış ve şişmişti. "Ona ne söz verdiğin umurumda değil. Bana aynı hatayı yapmayacağına dair söz ver."

Boğazım daraldı ve zorlukla yutkundum. "Sana bu sözü veremem. Özür dilerim."

Bitkin bir halde gözlerini kapattı ve geri yaslandı. Bir dakika sonra, "Onu öldüreceğiz," diye fısıldadı.

"Evet," dedim. "Öldüreceğiz..."

Telegram: @cinciva

Ölüm haberimin medyada duyurulmasını bekledim ama olmadı.

Bir yanım bu durumdan memnundu. Benjy ve Knox haberlerde duyduklarına inanmamaları gerektiğini bilseler de içlerine beni kaybettiklerine dair bir şüphe düşürmek istemezdim. Olanları açıklama fırsatı elde etmeden buna izin veremezdim.

Fakat diğer yanım, Daxton'ın konuşmasını yapan ve birkaç saat sonra haberlerde şüpheli bir şekilde öldüğümün açıklanacağını bilen yanım, Daxton'ın bu haberle böbürlenmesini istiyordu. Bunu diğer şeyler için yapmıştı ne de olsa. Lila'nın ölümünün ertesi günü, Bakan Bradley'yle birlikte kameraların karşısına geçmiş ve Bakanlar Birliği'nin savaşın bu noktasındaki görüşlerini paylaşarak, başbakanın hükümetin yasama organlarını görevden almasının ülkemiz için daha iyi olduğunu konuşmuşlardı. Bakanlar Birliği'nin geçici olarak dağıtıldığına dair bir hava yaratmışlardı ama Greyson ve ben gerçeği biliyorduk.

Neredeyse her zaman aynı odada olsak da, Greyson'a ihtiyacı olan özel alanı sağlıyordum. Bazen benimle birlikte yatakta oturup yüksek sesle bir şeyler okuyor, bazen de odanın en uzak köşesine çekilip saatlerce tek kelime etmiyordu. Dayanabildiğimiz kadar haber programlarını izliyorduk. Ne kadar çok uğraşsam da Knox gibi satır aralarını okuyamıyordum.

Telegram: @cinciva

Her sabah Daxton'ın bana bakıp gerçek Lila olmadığımı anlayacağının korkusuyla midemde ağrıyla uyanıyordum. Fakat geçen birkaç gün boyunca onu hiç görmedim. Greyson'la fısıldaşarak onu ortadan kaldırmanın planlarını yapıyorduk. O uyurken, yemekte, nöbetçilerden birine silah vermesi için rüşvet vererek... Bunu yapabilmemizin birçok yolu vardı ama hiçbiri garantili değildi. Daxton bizi kendine yaklaştırmadıkça, olasılıklar da imkânsızlaşıyordu. Yeniden Lila'nın yerine geçtiğim için korkuyor olsam da Daxton'ı öldürme ihtimalim için bu riski göze almaya istekliydim. Ancak kısa zaman sonra, bize böyle bir ihtimal bile vermeyeceği ortaya çıktı.

Lila'nın ölümünden dört gün sonra kulağımdaki cızırtılı ses beni uyandırdı. "Kitty?"

Gözlerimi açtığımda oda karanlıktı. Henüz gece yarısıydı ve koltuktaki Greyson'ın homurtularını duyabiliyordum. Peki ses nereden geliyordu?

"Knox?" dedim yutkunarak. Greyson'ın homurtuları kesildi.

Knox rahatlamış bir ses tonuyla "Sesini duymak çok güzel," dedi. Greyson oturdu ve okuma ışığını yakıp soru soran gözlerle bana baktı.

"Kulaklık," dedim düğmeye dokunarak. "Diğer tarafta Knox var."

Telegram: @cinciva

Greyson kendininkini açmaya çalışırken sırıtmamak için kendimi zor tutarak yastığıma sarıldım. Gerçekten de işe yaramıştı.

Ağzımdan hızla çıkan kelimelerle, "İyi misin sen? Benjy iyi mi?" dedim.

"İyiyiz," dedi. "Ne olur ne olmaz diye sana fazla ayrıntı vermek istemiyoruz ama biz iyiyiz. Benjy'yi başka bir bölüğün başına getirdim. Kısa süre içinde harekete geçecekler."

Haliyle keyfim kaçtı. "Ama... Onu kollaman gerekiyordu."

"Öyle yapıyorum," dedi. "O güvende olacak. Söz veriyorum. Hala Başkayer'de olan bizlerden daha güvende olacak. Bana anlat haydi, orada neler oluyor?"

Onunla iletişim kurabilmenin verdiği keyif, tamamen kaybolmuştu. Bilmiyordu. Tabii ki bilmiyordu, nereden bilebilirdi ki? Ancak bu haberi veren kişi ben olmak istemiyordum. Bunu yapabileceğimi sanmıyordum ve sözcükleri bir araya getirmeye çalışırken tereddüt ettim.

"Lila öldü." Greyson'ın sesi sohbetimize dâhil olmuştu ve şaşkınlıkla ona baktım.

Sanki akciğerlerindeki tüm hava dışarı çıkmış gibi, "Li-la ne de-din?" diye kekeledi Knox.

Telegram: @cinciva

"Daxton, onu ben sanıyordu," dedim sessizce. "O... beni serbest bırakacağını söyledi ama Lila'yla yer değiştirmiştik. Helikopteri patlattı. İçindekinin ben olduğumu düşünüyordu."

"Ama... o..."

"Lila. Evet," dedi Greyson. Günlerdir ağladığını görmemiştim ama şimdi sesi sertleşmişti.

Knox o kadar uzun süre konuşmadı ki iletişimin koptuğunu düşündük. Fakat bir süre sonra boğazını temizledi ve kısık bir sesle, "Çok üzüldüm. Bunu duyurmamı istemezseniz..."

"Hayır. Henüz olmaz," dedi Greyson bana bakarak. "Kitty, Lila taklidi yapmak zorunda. Eğer Daxton onu aldattığımızı anlarsa... Hiçbir şeyi yarım bırakmıyor. Daha önce bu kadar kısa zamanda bu kadar çok iş yapan birini görmemiştim. Kendini tamamen kaybetmesi ne kadar sürer, bilemiyorum."

"Neredesiniz?" diye sordu Knox. "Kale'de mi?"

"Evet," dedim. "Bakanlar Birliği'nin tümü burada. Hepsine tüm yetkileri ona bıraktıklarına dair zorla bir metin imzalattı."

"Onu anlamıştım," diye mırıldandı. Artık tıpkı ben ve Greyson gibi birer esir olan bakanlarla dolu toplantı odasını anımsadığımda o korkunç gerçek aklıma dank etti.

Telegram: @cinciva

Knox babasının öldüğünü bilmiyordu.

"Knox..." sustum ve Greyson'a baktım. Fakat o kendisi için en zorunu çoktan söylemişti. Bunu da ona söyletemezdim. "Baban onu durdurmaya çalıştı. Daxton'ın başbakanlıktan alınması kararını destekliyordu ama başarılı olamadan... Daxton, Victor, babanı öldürdü."

Sessizlik... Diğer taraftan Knox'un nefes alış ve veriş sesleri geliyordu. Sonunda sesi demir gibi sertleşti. "Güzel. Önümüze çıkacak bakanlardan biri eksildi."

Hiçbir şey söylemedim. Gerçek ebeveynleriyle birlikte büyüyen biri olarak, onlardan birini kaybedince böylesine kalpsiz bir tepki vermesi bana akıl almaz geliyordu. Ancak Bakan Creed'in Knox'un ikizine, Knox'a ve Knox'un annesine yaptıklarından sonra onu suçlayamazdım. Ne de olsa kan bağıyla aile olunmuyordu.

"Şimdi kapatıyorum," dedi Knox. "Sabah bir toplantım var, sizin de dinlenmeniz gerekiyor. Kendinizi korumak için elinizden geleni yapın, tamam mı? Tanrı aşkına lütfen gereksiz riskler alma Kitty, *kendine hâkim ol.*"

Buradaki kurallara uymadığım tek seferde Lila'nın ölümüne neden olmuştum. Artık aynı oyunu oynayamazdım. "Benjy'ye onu sevdiğimi söyle."

"Buradan çıktığımız zaman kendin söylersin. İyi geceler. Ve Greyson..." Sustu. "Senin adına gerçekten çok üzgünüm."

Telegram: @cinciva

Kulaklıktan yine bir cızırtı duyuldu ve diğer tarafla olan bağlantı kesildi. İç çektim ve kendimi yastıklarıma bıraktım. Knox'un sesini duymak sorunlarımı çözmemişti ama orada olduğunu bilmek, ihtiyacım olduğunda onunla konuşabileceğimi bilmek, kendimi biraz olsun iyi hissetmeme neden olmuştu.

Greyson kulağıyla oynadı ve sonunda, "Kendiminkini çıkartacağım," dedi.

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Neden?"

"Karaceketliler'in ne yaptığını bilmek istemiyorum," dedi. "Eğer bir konuşma gerekirse takarım ve Daxton okuyamadığını anlamasın diye söylemen gereken şeylerde sana yardımcı olurum. Onun dışında ne kadar az şey bilirsem, o kadar iyi olur."

Gözlerimi kırptım. Lila'yla, onun yerine konuşma yapma ihtimalimi konuşmamıştık. "Ama..."

"Ben Karaceketli değilim," dedi. "Ve sana hayran olsam ve seni desteklesem de sizden biri olmak istemiyorum. Knox'la planlarınızı konuşurken sizi dinlemek istemiyorum. Nasılsa her gün birlikteyiz," diye ekledi. "Eğer Knox benimle konuşmak isterse, bana söylersin."

Yastığıma sarılarak, "Pekâlâ," dedim sonunda. "Ancak sen bu işin önemli bir parçasısın, tamam mı? Belki savaşın ön saflarında değilsin ama her şey bittiğinde ülkeyi yeniden kurma işinin en başında yer

Telegram: @cinciva

alacaksın. Sana ihtiyaçları olacak. Hepimizin sana ihtiyacı olacak."

Başbakan olmak istemediğini defalarca tekrarlamıştı ama artık başka şansı olmadığını biliyordum. Ona ihtiyacımız olacaktı. Gerçek bir isyancı olmasa da Karaceketliler'in müttefiki olan bir Hart'tı o. Sonuçta ülkeyi ben yönetemezdim. Onun yönetmesi gerekiyordu.

"Tamam," dedi sonunda. "Zamanı geldiğinde yanınızda olacağım. Fakat bu süreçte... Bir asker değilim ve savaş stratejisi de yapmayacağım."

Knox'un bana konuşmamdan sonra verdiği görevi hatırlayarak, "O zaman ülkeyi yeniden kurmanın yolunu düşün," dedim. Bu görev Greyson gibi bilgi ve tecrübe sahibi birine daha çok uyuyordu. "Ülkeyi nasıl değiştireceğimizi düşün. Sen akıllısın, yaratıcısın. Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin."

"Deneyeceğim," dedi ve kendini geri bıraktı. "İyi geceler, Kitty."

"İyi geceler," dedim ve Kale'de geldiğimden beri ilk defa *iyi* bir gece geçirdim. En azından Lila artık hayatta değilken ve Daxton hâlâ nefes alırken, ne kadar iyi olabilirse o kadar iyiydi. Knox iyiydi. Greyson'm, en yakın arkadaşını kaybetmenin dışında düşünecek bir şeyi vardı. Ve isyanla direkt olarak iletişim kurabiliyorduk. Karaceketliler'in savaşı kazanma ihtimali

Telegram: @cinciva

her zamankinden yüksekti ve Lila'nın ölümü yüzünden hissettiğim derin ve hiç bitmeyen pişmanlık hissinin asla yakamı bırakmayacağını bilsem de kendimi uykuya bıraktım. Ve ilk defa her şey bittikten sonra hayatımın nasıl olacağını düşündüm.

Birkaç hafta geçti. Greyson'la, Lila'nın odasındaki tutsaklığımız devam ediyordu. İkimizin de ancak birer yudum şampanya içebildiği küçük bir Noel kutlaması yaptık ve New York'un bombalandığına dair haberleri izleyerek yeni yıla girdik. Knox bunun gerçek olmadığını söyledi. Daxton bizden uzak durmaya devam ediyordu ve ocak ayının ortalarına doğru, onu savaşın bitimine kadar göremeyeceğimize emin oldum. Birkaç kere onu görmek istesem de yanlış bir hareketimde beni vuracaklarını söyleyen nöbetçiler tarafından geri çevrildim. Ne kadar ararsam arayayım, Kale'nin içinde ona ulaşmanın bir yolunu bulamadım. O *ulaşılmazdı*.

Sonra bir akşam, Greyson'la koltukta karşılıklı oturmuş bir şeyler çizerken nöbetçilerden biri odaya daldı. Yerimden fırladım ve elimdeki kalemle Greyson'ın burnuna siyah bir çizgi attım.

"Başbakan sizi akşam yemeğinde görmek istiyor," dedi kaba bir tavırla.

"Şimdi mi?" diye sordum.

Telegram: @cinciva

"Hemen."

Greyson'la ayağa kalktık ve Lila'nın en rahat ayakkabılarından birini giydim. Ayağım neredeyse iyileşmişti, en azından ağrı kesiciler olmadan yürüyebiliyordum. Ancak nöbetçinin peşinden ilerlerken destek olması için Greyson'ın koluna girdim.

Daxton çoktan masanın başına oturmuş, şarabını yudumluyordu. İçeriye girdiğimizde ayağa kalktı ve bizi abartılı bir şekilde eğilerek selamladı. "Greyson. Sevgili Lila. İkinizi de nasıl özlemişim."

"Keşke aynı şeyi biz de söyleyebilseydik," dedim. Önceden olsa söylediğim herkese ters gelirdi ama Lila'yı tanıdığım, onunla konuştuğum, anlamlı sohbetler yaptığım ve ona eskiden olduğundan daha çok önem verdiğim için ölü bir kızı canlandırmak tüylerimi ürpertiyordu.

Greyson'la Daxton'ın oturduğu tarafa doğru ilerledik ama üçüncü sıraya geldiğimizde iki nöbetçi önümüzü kesti. İleriyi işaret ederek, "Sanırım yeriniz o tarafta," dedi Daxton. Masanın en ucuna iki servis açılmış ve yemekler yerleştirilmişti. "Sizin arkadaşlığınızı istemediğim için değil ama nöbetçilerimi görüyorsunuz. Korkunç derecede koruyucular."

Yani şüphelerim doğruydu. Greyson'la benim onu öldürmek istediğimizi düşünüyordu. En azından aynı oyun alanındaydık. Yerime geçtim ve tabaktaki leziz

Telegram: @cinciva

ete baktım. Yemeklerimizi tabii ki Daxton seçmişti; kırmızı et yemeyen Lila'ya bunu servis ettirmişti. Benden şüpheleniyor olabilirdi ama Lila'nın dokunmayacağını bildiğim bir şeyi yememeyi uzun zaman önce öğrenmiştim. Sadece beni üzmeye çalışıyor olabilirdi. Lila'yı üzmeye çalışıyordu.

Şarap kadehini elime alarak "Beni bilerek mi aç bırakmaya çalışıyorsun?" diye sordum. Daxton yapmacık bir özür hareketiyle ellerini göğsüne kaldırdı.

"Ah, ah, tatlım. Onlar... Tabii ya." Hizmetçilerden birine işaret etti. "Lila'nın yemek alışkanlıklarını olabildiğince açık anlattım. Nasıl bu kadar basit bir ricayı yerine getirmezsiniz, anlayamıyorum."

Hizmetçi tek kelime etmeden tabağımı aldı ve saniyeler içinde tavuk yahnisiyle değiştirdi. Yemek grup evindeki müdiremiz Nina'nın yaptıkları gibi kokuyordu. Fakat iştahım olsa da kapanmak zorundaydı. Rahatsız olmuş bir şekilde çatal bıçağımı tuttum ve Greyson'la Lila'nın odasında yemek yiyor olmayı diledim. En azından Greyson'un keyfi yerinde görünüyordu. Şikâyet etmeden etini dilimliyordu.

"İşte, çok daha iyi," dedi Daxton ve tabağından bir lokma aldı. Ağzı doluyken, "Haberleri takip ediyor musunuz?" diye ekledi.

"Evet," dedim. "Bu yüzden mi bizi yemeğe çağırdın? Yendiğini bildiğimizden emin olmak için mi?"

Telegram: @cinciva

"Bizim yendiğimizi bilmeniz için, tatlım," dedi. "Sonuçta, isyancıları bastırdığımızda kutlamaların ön sırasında siz olacaksınız."

Mide bulantımı bastırmaya çalışarak yahniden bir lokma aldım. İyi bir günümdeyken bile Daxton'la aynı odada olmak midemi bulandırmaya yeterdi ama savaştan sonra onu desteklemenin düşüncesi midemi altüst etmişti. "Savaşı kazanmana... kazanmamıza ne kadar kaldı dersin?"

Knox, Karaceketliler'in neler yaptıklarını benimle pek paylaşmasa da, hükümeti düşürmeye her gün daha çok yaklaştığımızı söylüyordu. Aslında onun sözlerini duymak Daxton'ın birkaç önemli mücadeleyi kaybetmek üzere olduğunu doğruluyordu. Knox'a güvenmeyi, Daxton'a ve medyaya güvenmeye tercih ediyordum ve bu yüzden de Daxton her zamanki gibi kadehini kaldırıp, "Dakikalar, Lila," dediği zaman kaşığımı düşürdüm.

"Ne?" Onu yanlış duymuş olmalıydım. Sonuçta elli kişilik bir masanın öbür ucunda oturuyordu.

"Dakikalar," diye tekrarladı. Dudakları neşeli bir sırıtışla kıvrıldı. "Başımıza açtıkları bütün belalardan sonra neden hâlâ onları ikna etmeye çalıştığımı düşündüm. Tartışabilecek kadar medeni olmadıkları ortada ve dolayısıyla Başkayer'le bizzat ilgileneceğim."

Telegram: @cinciva

Gözlerim karardı ve kaşığı elime aldım. "Nasıl?" diye sordum yutkunarak. "Ne yapacaksın Daxton?"

Elini umursamaz bir şekilde sallayarak, "Çoktan oldu bile," dedi. "Saldırı talimatını saatler önce verdim. Bombalar, Başkayer'e..." Saatine baktı. "Tatlı vaktinde ulaşmış olur."

O zaman hâlâ vakit vardı. Titreyerek ayağa kalktım ve oda etrafımda döndü. "Benim... Benim uzanmam gerek."

Hayal kırıklığına uğramış bir ses tonuyla, "Gösteriyi izlemeyecek misin?" dedi Daxton. "Bunu kaçırmak istemeyeceğine eminim, Lila."

Greyson'la göz göze geldik. Bana yardım etmek için hızla yerinden kalktı. "Birkaç gündür kendini iyi hissetmiyor," dedi. "Bu haberin şoku da iyi gelmemiştir."

"Şok mu? Ben de sonunda özgür kalacağınıza memnun olursunuz sanıyordum." Daxton iç çekti ve mendilini masaya bıraktı. "Peki. Bir daha sizin için iyi bir şey yapmaya çalışmayacağım. Git ve dinlen. Karaceketliler, yanmış bir enkaza döndüğü zaman nöbetçilerle haber yollarım."

Knox Başkayer'deydi. Rivers... Strand... Bizimle birlikte savaşmak için kalan binlerce tutsak... Bu kafa karışıklığının arasında Knox'un Benjy'yi başka bir yere gönderdiğini hatırlamam bir dakikamı aldı. Benjy mucize eseri Başkayer'den ve kısa süre sonra gerçekleşecek

Telegram: @cinciva

katliamdan çok uzaktaki bir Karaceketli sığmağındaydı. Hayır... Bu yalnızca bir katliam değildi. Tek bir deli adamın emirleri doğrultusunda on binlerce insanın hiç acımadan öldürülmesini tarif edecek bir sözcük yoktu.

Greyson'ın beni koridordan geçirmesine izin verdim ve tüm ağırlığımı ona yasladım. Peşimizden iki nöbetçi geliyordu. Greyson onlara ters bir bakış attı. "Odamızın yolunu biliyorum."

"Efendim..."

"İşleri zorlaştırıyorsunuz," dedi ve omzumu sıktı. "*Gidin.*"

Birbirlerine baktılar ve isteksizce yemek odasına döndüler. Eğer Daxton, şu anda Kale'de şaperonlarım* olmadan dolaştığımı biliyorsa da pek umursamamış olmalıydı çünkü yanımıza geri dönmediler.

"Knox..." Boğazım düğümlendi. Kulaklığımı salladım. "Knox, lütfen beni dinlemek zorundasın. Sizi bombalayacaklar. Hem de hemen. Bombalar yolda. Oradan çıkmalısın."

Sessizlik... Çaresiz ve endişeli bir halde Greyson'a baktım.

"Çalışmıyor. Çalışmıyor, Greyson..."

* Genç kızlara eşlik eden yaşlı kadın refakatçiler

Telegram: @cinciva

Sakince, "Odaya dönüp benimkini kullanacağız," dedi ama ses tonundan endişelendiğini anlayabiliyordum. "Derin bir nefes al ve..."

"Odaya dönecek kadar vaktimiz yok." Çıldırmış gibi etrafa bakındım. Asansör birkaç metre uzaklıktaydı. "Çalışma odası... Daxton'ın çalışma odasından onlara bir haber yollayabiliriz."

"Ama..."

Kolumu çektim ve asansöre doğru atılıp düğmesine defalarca bastım. Kapılar bana sonsuz gibi gelen on saniyenin ardından açıldı ve içeriye girdim. Greyson tereddütle koridorda kaldı.

Kalbim hızla çarparken, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim. Eğer Daxton beni yakalayacak olursa, idam ettireceği kesindi.

Greyson, dudaklarının arasında küfür gibi bir şey mırıldandıktan sonra asansöre atladı ve kapılar kapandı. "Zorunda olmadığımı biliyorum ama yapacağım."

Dişlerimi sıkarak memnuniyetle başımı bir kez salladım. Aletlerin nasıl çalıştığını bilen birisi işleri kolaylaştırabilirdi.

Asansör alçalırken saniyeler dakikalar gibi uzadı ve sonunda kapılar açıldı. Daxton'ın çalışma odası kısa bir yürüme mesafesi uzaklıktaydı ve sakat ayağımı görmezden gelerek koridordan koşarak geçtim.

Telegram: @cinciva

Kapı kilitliydi ama hemen kolyemi çıkartıp okuyucunun üzerinden geçirdim. Kırmızı ışık yeşile döndü ve titreyen ellerle kapının kolunu çevirdim. İkimiz de içeri girdikten sonra, "Bunları nasıl kullanacağımı bilmiyorum," dedim ve kapıyı kapattım.

Greyson masaya doğru ilerledi ve ekrana eğilip parmaklarını tuşların üzerinde gezdirdi. Ekran beyaza dönünce hemen yanına gittim. Sessizce çalan telefonun sesi hoparlörlerden duyuldu.

"Aç şunu," diye fısıldadı Greyson ve elimi tuttu. Yüreğim ağzımda elini sıktım. Bu olamazdı. Belki Daxton yalan söylüyordu. Belki eğlenmek için kurguladığı sapkın oyunlarından biriydi. Belki ne yapacağımızı görmek istemişti.

Belki de gerçekti ve Knox'un, Başkayer'in ve içindeki vatandaşların küle dönmesine sadece birkaç saniye kalmıştı.

Titreyen sesimle, "Neden açmıyor?" diye sordum. "Her zaman o aptal çalışma odasında durur. Asla dışarı çıkmaz. Orada yemek yer, orada uyur..."

Ekran kardı ve Greyson birkaç tuşa daha bastı. "Bekle, bir daha deneyeceğim."

Beyaz ekran telefon sesiyle birlikte geri döndü. Dudağımı öylesine sert ısırmıştım ki kan tadını alabiliyordum. Vücudumdaki bütün hücreler karşımdaki kutuya odaklanmış, Knox'un yüzünün görünmesini

Telegram: @cinciva

bekliyordu. Cevap vermek zorundaydı. Oradan çıkmak *zorundaydı*. Başka bir yolu kabul edemezdim.

"Boşuna çabaladığınızı biliyorsunuz."

Kendimi Knox'un aramaya cevap vermesini beklemeye öyle kaptırmıştım ki çalışma odasının kapısının açıldığını duymamıştım bile. Kafamı kaldırdığımda nefes dahi alamadım. Daxton girişteki iki çeşmenin yanında duruyordu, etrafında Greyson'ın geri gönderdikleri de dâhil olmak üzere dört tane nöbetçi duruyordu.

"İnsansız uçaklar iki dakikalık mesafede," dedi. "Görünüşe göre beklediğimden daha hızlılar. Lennox'u ya da diğer Karaceketliler'i uyarabilmiş olsaydınız da kaçacak zamanları olmayacaktı. Tek yaptığınız onlara varoluşlarının saçmalığını sorgulayacakları birkaç dakika vermek olacaktı."

Hızla gözlerimi kırptım ve birkaç damla gözyaşı yanaklarımdan aşağıya süzüldü. Onları silmekle uğraşmadım. Knox ve Karaceketliler onlara değerdi. "Aşağılık bir adamsın."

"Ben bir diktatörüm tatlım. Ülkeyle birlikte gelen bir unvan bu." Nöbetçilere işaret etti. "Onları koltuğa götürün. İzlemelerini istiyorum." Daxton bana göz kırptı. "Bunu kaçırmak istemezsiniz."

Nöbetçilerden biri beni koltuğa götürürken çırpındım ama nafileydi. Daxton aramızda iki silahlı nöbetçi tutarak uzaklığını korudu. Sonuçları ne olursa olsun

Telegram: @cinciva

boğazına sarılmayı istesem de iki metreden fazla yakınına yaklaşamıyordum.

Daxton ekranın birkaç tuşuna basarken, Greyson, benim kadar karşı koymayarak yanıma oturdu. "Ah, işte. İnsansız uçaktan naklen görüntü," dedi ve bizim görebilmemiz için açısını düzeltti.

Görüntü karanlıktı ama yeri aydınlatan bir ışık belirdi. Hangi bölüm olduğunu tam olarak çıkartamıyordum ama gri binaları ve Başkayer'in düz yollarını tanımıştım. Gözlerimi sımsıkı kapadım.

"Ah, Lila. *İzleyeceksin*," dedi Daxton ve bir silahtan gelen klik sesini duydum. Gözlerimi açtım. Silahın namlusunu Greyson'ın başına dayamıştı.

Çenem titredi ama ekrana doğru bakmak için kendimi zorladım. Ekranın arkasına, kitaplığa odaklanmaya çalıştım ama görüntüyü görmezden gelmenin imkânı yoktu. Bütün bunların olmadığını hayal etmek imkânsızdı.

Mercer Malikânesi'ni gördüm ve midem kalktı, yemekte yediğim birkaç lokma dışarı çıkmak için ayaklandı. Işıklar açıktı. Hâlâ içerideydiler ve öleceklerinden bihaberdiler.

"Ve sonra... sihir," dedi Daxton neşeyle. Ekran sessizce beyaz ve kırmızı patlamalarla aydınlandı ve sonra her yer karardı.

Telegram: @cinciva

Bu kadardı. Ses yoktu. Çığlık yoktu. On binlerce insanın öldüğünü belirten bir gösterge yoktu. Sadece sessizlik ve siyah ekran vardı.

Başkayer havaya uçmuştu.

Telegram: @cinciva



İLMİK

O akşam bir daha asla uyuyamayacağımdan emin olarak sadece karanlığa baktım. Greyson rahatlamam için bana ilaç vermiş olsa da Başkayer'in patlama anı beynimde hiç durmadan adan dönmeye devam etti.

Greyson ancak ben çırpınarak ağladıktan ve uyumuş taklidi yaptıktan sonra koltukta oturduğu yerde sızabildi. O horlarken ben yatağımdan çıktım, odanın içindeki tuvalete doğru parmak ucumda yürüdüm ve kapıyı kapatıp sesimi bastırmak için musluğu açtım.

Telegram: @cinciva

Derin bir nefes aldıktan sonra boş küvetin içine girdim ve kulağımdaki gümüş düğmeye dokundum. Artık hiçbir işe yaramasa da onu çıkartmaya hazır değildim.

Boş yere bir şeyler duyma umuduyla, "Knox?" diye fısıldadım. Ufacık bir cızırtı bile yeterdi. "Knox, eğer ölü taklidi yapmıyorsan, eğer bombalardan korunamadıysan ya da oradan kaçamadıysan, cesedini bulup seni yeniden öldüreceğim. Umarım bunu biliyorsundur. Umarım şu anda sana ne kadar kızgın olduğumdan haberin vardır çünkü cesedin bulunana kadar öldüğüne inanamayacağım. Hele ki yaptığın o kadar numaradan sonra. Çünkü sen böyle birisin, değil mi? Hep ödümü patlatırsın. Öldüğünü düşünmeme göz yumarsın. Buna gerek yok, biliyorsun." Sesim kısıldı. "Sır tutabilirim. Sır tutabileceğimi biliyorsun. Aptal planın her ne ise, ondan kimseye bahsetmem. Greyson'a bile. Lütfen sadece orada ol. Lütfen."

Sessizlik... İçim daraldı ve başımı fayanslara yaslayıp gözyaşlarımın akmasına müsaade ettim. Ölmüş olamazdı. Kendimi buna inandıramıyordum. Öldüyse bile cesedini asla göremeyecektim. Başkayer'den geriye kalanların arasından onu bulamazdım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Seni dinlemeliydim. Başından beri her şeyi senin söylediğin şekilde yapmalıydım. Ne yaptığımı bilmiyor, senin de bilmediğini düşünüyordum ama sen biliyordun. Ama sen yaptığım tüm aptallıklara rağmen beni koruyordun.

Telegram: @cinciva

Ancak benim de aynı şeyi senin için yapmam gerektiği anda başarısız oldum."

Gözlerimi kapattım ve en son Knox'un yüzünü gördüğüm anı düşündüm. Somerset'teki odasında duruyorduk ve o yanağıma dokunuyordu. Minnettarlık hissi ve özürlerimiz, dile getirilmeden etrafımızı sarmıştı. Ancak şimdi onları söylemem gerekiyordu. Eğer Knox gerçekten öldüyse, onları asla duyamayacaktı ama söylersem kendime iyilik etmiş olacaktım. Bir şekilde hayatta kaldıysa, bir yerlerde söylediğim her kelimeyi dinliyorsa, kendimi küçük düşürmeme değerdi. Ve yaşadığını öğrenecek olursam burnunu kıracaktım. Her iki şekilde de onu zamanında uyarmadığım için kendimi hiç affetmeyecektim. Yine de çabaladığımı evrene duyurmak zorundaydım. Çabaladığımı *kendime* duyurmak zorundaydım.

"Her şeyi Karaceketliler'e feda etmeye hazır olduğunu biliyorum. Kendini buna hazırladığını da. Ancak ölmen gerekmiyordu." Sesim titredi ve biraz durup boğazımı temizledim. "Yaşayıp sonunu görmeliydin. Sonunu sen yaratmalıydın. Sensiz bir son olmayacak, bunu biliyorum. Eğer dinliyorsan bunu benim başarabileceğimi söylemek istiyorsundur ama yapamam. Geriye kimse kalmadı. Lila gitti. Sen gittin. Eğer Benjy yakalanmamayı başarabilirse, onu bir daha göremem..." Hafifçe hıçkırdım. "Bunu tek başıma yapamam, Knox. Lütfen."

Telegram: @cinciva

"Yalnız değilsin." Greyson tuvalete girdi ve küvete gelip karşıma oturdu. Uzun bacaklarına yer açmak için yana doğru kaydım. En az benim kadar yorgun görünüyordu ama gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Birlikte bir yolunu bulacağız, Kitty. Knox da bizden bunu beklerdi."

Hiç konuşmadan başımı salladım. Konuşabileceğime inanmıyordum. Şu anda Başkayer'in parçalanma görüntüleri hâlâ göz kapaklarımın üzerine yansıyorken, bir parça umut bile imkânsız geliyordu. Greyson odadan getirdiği yastığı bana uzattığında memnuniyetle başımı yastığa dayadım. Bu gece uyumayı düşünmüyordum ama Greyson yanımdayken sert küvetin üzerinde yatmak, karanlıkta kaybolmaktan daha iyiydi. Ve şimdi tek istediğim tutunabileceğim bir dal bulmak ve tüm gücümle ona sarılmaktı.

Geriye bir tek biz kalmıştık. Ve eğer bu günleri atlatmak istiyorsak, bunu ancak birlikte yapacaktık.

Sonraki üç gün boyunca hükümet Karaceketliler'in sığınaklarını boşaltırken yüzlerce kişiyi yakaladı ve daha fazlasını öldürdü. Haberlerde geçen isim ve yüzler bitmek bilmiyordu. Daxton akşam yemeklerinde Greyson ve bana ordusunun gün içindeki başarısını anlatmaktan keyif alıyordu. Knox'un Başkayer'deki küllere karışmasındansa adının yakalananların arasında geçmesi için nefesimi tutarak bekliyordum ama beklediğim olmadı.

Telegram: @cinciva

Dördüncü günde, hükümet bulabildikleri tüm Karaceketliler'i topladıktan sonra idamlar için Daxton'ın çalışma odasında toplandık. Saçım ve makyajım yine profesyoneller tarafından yapılmıştı ve göz alıcı kırmızı elbisemin göğüs kısmına Amerikan bayrağı iliştirilmişti. Greyson, mavi bir takım elbise giymeye zorlanmıştı ve Daxton beyaz giyinmişti. Komiğin ne olduğunu hatırlayabilseydim, nasıl göründüğümüzü adlandırabilirdim.

Bakan Bradley de oradaydı. Köşelerde duruyordu ama hep aramızdaydı. Daxton'ın güvenilir danışmanlarından biri olabilmek için yaptıklarını düşünerek onu görmezden geldim, o da benimle konuşmaya yeltenmedi.

Daxton ve Greyson'la birlikte, Hart ailesinin portresinin önüne asılmış büyük ekranda Karaceketliler'in, başkentin ortasında ve büyük bir kalabalığın karşısında teker teker idam edilişini izledik. Bazıları insaflı bir şekilde tek kurşunla öldürülüyor, ancak rütbeleri arttıkça durum tersine dönüyordu.

"Ah, Teğmen George Sampson. Sanırım Lila'yla bizzat tanışıyorsunuz," dedi Daxton ve kameralar bize dönerek gözümüzü kırpmamızdan titrememize kadar her şeyi kaydetmeye başladı. Daha iyi bir ülke için canlarını feda eden insanlara üzüldüğümü saklayamıyordum. Bunu yapamazdım. Bizi destekleyen

Telegram: @cinciva

ve hayatta kalan insanların yalnız olmadıklarını bilmeleri gerekiyordu. "Birkaç şey söylemek ister misin?"

Sampson çenesini meydan okurcasına kaldırarak kameraya baktı. Gözlerimi ekrandan çekip en yakındaki kameraya diktim. "Teğmen Sampson, tek suçu savaşın kaybeden tarafında yer almak olan cesur bir adamdır," dedim. "Tarih onu bir hain olarak hatırlayacak olabilir ama ben onu bir yandaş ve bir arkadaş olarak hatırlayacağım. Yol göstericiliğin ve sonu gelmeyen desteğin için teşekkür ederim, Teğmen. Ve fedakârlığın için de..."

Daxton'ın bakışlarının derimi delip geçtiğini hissedebiliyordum ama ne yapabilirdi ki? Zaten sevdiğim her şeyi yıkıp geçmişti. Greyson'la ben ise bize söylediği her şeyi yapmıştık. Artık hayatının kalanında, ikimizi de birer evcil hayvan olarak yanında gezdirebilirdi. Savaş bitmişti. Karaceketliler'e karşı zaferini ilan etmişti. Bize karşı misilleme yapmaya kalkışırsa, halkın kalan desteğini de kaybedebilirdi. Daxton saf kaba kuvvetle kazanmış olabilirdi ama bu, halkın bunu istediğini göstermiyordu. Biz, ordusuz da mükemmel olabilirdik. Ancak varlığımızı sonsuza kadar gösteremezdik.

Sampson başını bir kere sallayarak beni duyduğunu gösterdi. Kalabalık sustu ve en sonunda Sampson'm altındaki zemin açıldı ve Sampson sallandı. İp, düşerken boynunun kırılmasına izin vermeyecek kadar

Telegram: @cinciva

kısaydı ve Sampson birkaç dakika karşı koyduktan sonra kendini bıraktı.

Bu korkunç olayın her saniyesini gözlerim yaşararak izledim ama kendimi bırakmadım. Sampson riskleri biliyordu. Hepimiz biliyorduk. Karaceketliler'in her biri, amacımız uğruna ölmeye hazırdı ve ben de kendimi bu gerçekle avutmak zorundaydım.

Günün son idamının bu olduğuna emindim. Sampson yakaladıkları en büyük balık olmalıydı ve Celia yakalanana kadar da idam olmayacaktı. Ordusunun hepsi yakalansa da, öldürülse de Celia, ortadan kaybolma konusunda becerikliydi. Tek umudum, beni kurtarmak için geri dönmemesiydi. Eğer ben Lila olsaydım işler değişirdi ama değildim. Bu riski göze almaya değmezdim.

Sampson'ın cesedini ipten indirdikten sonra yayının sonlanması gerekiyordu ama cellat bir kişiyi daha sahneye çıkarttı. Başının üzerinde siyah bir torba vardı, elleri arkadan kelepçelenmişti ama ben bu kişiyi nerede olsa tanırdım.

Gözlerim karardı, sonsuz ve can yakıcı olan o an dünya sessizleşti.

Hayır. O olamazdı.

O olamazdı.

Telegram: @cinciva

"Suikastçı, Karaceketliler'in lideri Lennox Creed'in yardımcısı Benjamin Doe," diye açıkladı Daxton. Dünyam âdeta kararmıştı ve düzenli bir şekilde nefes almak için kendimi sıktım. Benjy, Lila'nın umurunda olmazdı. Onun için bugün sahnede can veren diğer insanlardan bir farkı yoktu. Bense çığlık atmak, ellerimi Daxton'ın boğazına dolayıp onu ölene kadar sıkmak istiyordum. Ancak etrafımız kameraların arkasında kalan nöbetçilerle çevriliydi. Ona doğru en ufacık bir hamlede etkisiz hale getirilirdim.

O an yine de hamle yapmayı düşündüm. Hareketimin sonucunda kim olduğumun ortaya çıkması da umurumda değildi. Boğazında bir morluk bile yaratamadan ölecek olmam da umurumda değildi. O, en yakın arkadaşımı ve bu dünyada kendimden çok sevdiğim birkaç insandan biri olan kişiyi öldüremeden küçük bir ihtimal de olsa başarılı olma olasılığına değerdi.

Aklım onu öldürme tutkusuyla tıkır tıkır çalışırken, bedenim ölmek istemiyordu. Ayaklarım yere çivilendi, ellerim iki yanıma yapıştı ve tüm benliğimle bir şeyler yapmak, benim ödemem gereken ve ödeyeceğim bedeli Benjy ödemeden önce onları durdurmak için çırpınırken olduğum yerde durdum. Konuşamadım. Sadece ekrana bakıp çığlık atmak istemediğimden kendimi tuttum.

Cellat, Benjy'nin başındaki torbayı çıkarttı. Yüzü bembeyazdı, gözlerinin altında derin, mor çukurlar

Telegram: @cinciva

vardı. Ancak yenilmiş görünmüyordu. Tersine yüzünde bir aydınlık vardı ve kalabalığa baktı. Belki biraz sonra öleceğini bilmiyordu. Ya da yapılan işkencelerden sonra ölümü kabulleniyordu. Daxton'ın bana karşı duyduğu kinden ötürü, mezarda olsam da sadece bana karşı bir savaş daha kazanma hırsıyla Benjy'ye neler yapmış olabileceğini düşündükçe içim daralıyordu.

Yara izi aradım ama Korumalar dikkatli davranmış olmalıydılar. Üzerinde yara izi ya da herhangi bir şiddet göstergesi yoktu ama Daxton'ın bugün sahneye çıkanların arasından en fazla Benjy'nin canının yakılmasını emrettiğini tahmin edebiliyordum.

"Vatan hainliği, vatan hainliğine teşebbüs ve sayamayacağım kadar çok savaş suçundan yargılanıyorsun," dedi Daxton ve Benjy yüzlerimizin gösterildiği ekrana baktı. "Kendini nasıl savunacaksın?"

"Suçluyum." Kalabalık yuhalarken Benjy irkilmedi bile, tüm dikkati bizim üzerimizdeydi. Geriye doğru baktım. Bunu izleyemezdim. Daxton, Benjy'ye bana olan yakınlığından ötürü bin kat daha kötü davranacaktı. Daxton'a göre *eskiden* bana olan yakınlığından dolayı... Ancak gözlerimi tamamen kapatamazdım. Daxton'ın Benjy'yi son kez görebileceğim bu anı elimden almasına izin veremezdim.

"Bu her şeyi kolaylaştırıyor, değil mi?" dedi Daxton ve ona bakmayı reddetsem de yüzündeki sırıtışı

Telegram: @cinciva

duyabiliyordum. "Benjamin Doe, idama mahkûm edildin."

Ufacık bir anlığına gözlerimin kapanmasına izin verdim. Benjy'yle yaşadığımız her şeyi, yeniden buluşana kadar birimizi tamamen kaybettiğimizi düşündüğümüz bütün anları aklımdan geçirdim.

Buraya kadardı. Bu sondu. Ve onunla vedalaşamayacaktım bile.

Yan yana olduğumuz son anlarımızda kavga etmiştik. İkimiz de birbirimize istemediğimiz şeyler söylemiş ve delice bir nedenden dolayı birbirimizden uzak yaşayabileceğimizi düşünmüştük. Artık ne kadar üzgün olduğumu ve ona ne kadar ihtiyacım olduğunu asla öğrenemeyecekti. Artık onu gerçekte ne kadar çok sevdiğimi söyleyemeyecektim.

Parmaklarımı Daxton'a doğru uzattım ama Greyson hemen elimi yakalayıp sıktı. Bir şeyler söyleyerek Daxton'a beni ve Greyson'ı idam ettirmek için umutla beklediği bahaneyi vermemek için dilimi ısırmak zorunda kaldım. Tam o anda, tıpkı onun benim dünyamı yıktığı gibi, ben de onun dünyasını yıkmak istiyordum oysa. Hem de dünyadaki her şeyden çok...

Bunu yapabilirdim. Evet, yapabilirdim. Sonuçları umurumda bile değildi. Beni öldürebilirdi. Etlerimi kemiklerimden ayırabilirdi. Bedenimi kesip iç

Telegram: @cinciva

organlarımın yerini değiştirmesini bana zorla izlettirebilirdi. Ama hiçbir önemi yoktu.

Ancak benden binlerce kilometre ötede, uzanamayacağım bir sahnede duran Benjy'yi kaybetmek üzereydim. Hayatını kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Daxton'ın boğazına bir bıçak dayasam da cezası kesilmiş bir idamı durduramazdım. Sadece Greyson'ın hayatını da riske atmış olurdum. Aynı gün içinde ikisini de kaybedemezdim. Daxton bana ne yapmayı uygun görürse görsün, onların olmadığı bir dünyada yaşamaya devam edemezdim.

Kale'nin en üstünde durduğum ve Lila'nın helikopterine doğru ilerleyen füzeyi izlediğim zamanki kadar güçsüzdüm. Tek fark, biraz sonra olacaklardan haberdar olmamdı.

Cellat birkaç dakika önce Sampson'ın öldüğü ipte asmak için Benjy'yi hazırladı. Onlar boynuna ipi geçirirken, Benjy doğrudan kameraya baktı. Elimde olmadan, bakışlarını bana yönelttiğini düşündüm. Beni Lila'dan ayıramadığı günlerde, böyle bir şeyin mümkün olduğundan kendisi de haberdar değildi. Fakat şimdi, belki de...

Belki Knox ona söylemişti. Bu teselliyle, onunla olan bağımı belli edecek bir gülümseme ya da mimik olmadan gözlerimi ona diktim. Gözlerimi hiç kaçırmadım. Gözlerini hiç kaçırmadı.

Telegram: @cinciva

"Son sözlerin nedir?" dedi Daxton ve Benjy gözleri dolu dolu gülümsedi.

"Kendini mutlu etmenin bir yolunu bul. İyi olacaksın."

Biliyordu. Ve benimle konuştuğunu açığa çıkartacak bir tepki veremesem de derin bir nefes aldım ve dudaklarımı sıkarak yavaşça verdim. Benjy hayatımdaki en iyi şeydi ve onsuz mutlu olabileceğimi sanmıyordum. Fakat deneyecektim.

Cellat altındaki kapağın açılacağından emin olmak için kontrol noktasına doğru yürürken Benjy bana bakmaya devam etti. Sampson'ın ipi gibi, Benjy'nin ipi de boynunun kırılmasını engelleyecek kadar kısaydı. Uzun ve acı dolu bir ölüm olacaktı. Tüm kalbimle kendini buna hazırlamış olmasını umuyordum çünkü ben hazır değildim.

"Bir dakika."

Cellatın parmakları düğmeye dokunduğu an Daxton'ın sesi duyuldu. Greyson'la ona baktık ama o, desteğini göstermek için bir kere başını sallamış olan Bakan Bradley'ye bakıyordu.

"İyi niyetimden ve bir VI olarak bu dünyaya sağlayabileceğin katkılardan dolayı, hepimizin öyle ya da böyle düştüğü tuzaklardan birine kapılıp yanlış yolu seçtiğinden emin olduğum için suçlarını affediyorum, Benjamin Doe."

Telegram: @cinciva

Kalabalıktan şaşkınlıkla dolu mırıldanmalar yükseldi ve Greyson bana baktı. Gülümseyemezdim ama içim umutla dolmuştu.

Daxton çenesini kaldırarak, "Bu ülkeyi eskisinden daha iyi bir hale dönüştürmeye çalışıyorum. Bu yüzden büyükbabalarımın hatalarından ders almam gerekiyor," diye devam etti. "Bu zor zamanda, isyancıları destekleyen herkese dost eli uzatıyor, barış teklif ediyorum."

Bakan Bradley hafifçe boğazını temizledi ve Daxton'la birbirlerine baktılar. Bu olanlar her ne ise tamamen Daxton'ın fikri değildi. Ancak o konuştukça dünya etrafımda dönmeye başladı.

"Bu nedenle Benjamin Doe, bugünden sonra benim danışmanım olarak çalışacaksın. Fikirlerin ve parlak zekân, iki taraf arasındaki barışı sağlamama yardımcı olacak. Tek istediğim bu yüce ulusun insanlarına yardım etmek. Gerçek başarıya ulaşmak için eski yaralarımızı unutmalı ve kendimizi tedavi etmeliyiz."

Bacaklarım titremeye başladı. Olduğum yerde durmak için bacaklarımın titremesine göz yumdum. Daxton'ın neden Benjy'yi affetmek için bu anı seçtiğini bilmiyordum ve nedenini önemsemiyordum. Benim için önemli olan tek şey Benjy'nin hâlâ hayatta olmasıydı.

Telegram: @cinciva

Daxton yayını bitirdi, ekran kararda ve ellerini birleştirdi. "Evet, çok eğlenceliydi, değil mi?"

Odanın diğer ucunda duran Bakan Bradley "Kesinlikle," dedi ve bize doğru yaklaştı. "Muhteşem bir iş çıkarttınız, efendim. İhtiyacı olanlara gerçek merhameti bağışladınız."

"Neden o?" Bu soru Greyson'dan gelmişti, benden değil. "Herhangi birini bağışlayabilirdin."

"Ama hiçbiri beni öldürmeye çalışan kaltağın sevgilisi değildi," dedi Daxton üzerini düzelterek. "Sevgilisinin hayatını bağışlayıp geri kalan mutsuz yıllarını hizmetimde geçirmesinden daha iyi bir intikam olabilir mi? Artık bana izin verirseniz, başkente dönüşümüz için hazırlanmak istiyorum. Size de aynı şeyi yapmanızı öneririm."

Abartılı bir selamlamanın ardından peşine takılan Bradley'yle çalışma odasından ayrılan Daxton, beni ve Greyson'ı kamera ekibiyle yalnız bıraktı. Asansöre giderken tek kelime etmeye cesaret edemedim ve yukarı çıkarken de hiç konuşmadık. Odamıza girip kendimi koltuğa bırakır bırakmaz elimle yüzümü kapattım.

"Onun yaşadığı için sevinmeli miyim yoksa..." Ölenler için yas mı tutmalıydım? Benjy benim için çok önemli olabilirdi ama canları alınan diğer kadın ve erkeklerin de aileleri, sevenleri vardı. Sevinmek yanlış geliyordu. Bu savaşta kaybettiğimiz hayatlar uğruna

Telegram: @cinciva

acıyan kalbime başka bir his yerleştirmek bana oldukça yanlış geliyordu.

Greyson yanıma oturarak, "Benjy'nin yaşadığına sevinebilir ve aynı zamanda Karaceketliler'in kayıplarına üzülebilirsin," dedi. "Durumumuz vahim değil ve bunu sadece bugün olanlar için söylemiyorum. Daxton kim olduğunu bilmiyor. Eğer bilseydi, Benjy'yi gözlerinin önünde öldürürdü."

Belki bir gün, bunu ona karşı kullanabilirdim. Belki bir gün, hâlâ onu öldürmek yerine kendini öldü gibi gösteren Lila olduğumu düşünerek zırhını indirdiği bir anda, ona bunu yapacak kadar yakınlaşabilirdim. Şimdilik ben yeni boyanmış tırnaklarıma bakarken heyecanım ve yorgunluğum vücudumu ele geçirerek yavaşça bir bütün oluşturuyordu. "Sence bütün bunlara değer mi?"

"İsyan mı?" dedi Greyson ve başımı salladım.

"İstediğimizin tam tersini elde ettik. İnsanları hak sahibi yapmak yerine Daxton'a sınırsız güç verdik. Ve artık bu gücü doğru ellere vermek için Daxton'a yaklaşamıyoruz bile."

"İnandığın şey için savaşmak her şeye değer," dedi sessizce. "Diğerlerine ihtimalleri gösterme şansı tanımak için bir ses yeter. Lila'nın yaptığı da buydu. Senin yaptığın da buydu. Karaceketliler temel insan hakları

Telegram: @cinciva

için mücadele etti. Bundan daha değerli bir şey olamaz. Bazen..."

Ellerini benimkilerin üzerine koydu. "Bazen cevap hayırdır ama bu soruyu sormaman gerektiği anlamına gelmez."

"Sayısız insanın hayatına mal olsa bile mi?"

"Özellikle de o zaman." Derin bir nefes aldı ve verdi. "İnsanlar hâlâ Lila'yı seviyorlar ve Lila yaşadığı sürece umutları olacaktır. Savaş biraz uzun sürmüş olabilir ama henüz bitmedi. Daxton'ın yaşlanarak ölmesini beklememiz gerekse bile yaşarken bu devrimi göreceğiz."

Başımı omzuna dayadım ve o da kolunu omzuma attı. Hâlâ hangi yolun doğru olduğunu ya da olan bitenler hakkında ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum ama tıpkı benim onun yanında olduğum gibi, Greyson'm da benim yanımda olduğunu biliyordum. Ve bunu kelimelerle ifade etmek imkânsızdı. "O zamana kadar ne yapacağız?" diye sordum.

"Her zaman yaptığımızı yapacağız. " Başını başımın üzerine koydu. "Umut etmeyi sürdüreceğiz..."

Telegram: @cinciva



KÜLLER

Ertesi gün Daxton, Greyson ve ben başkente giden bir jetteydik. Artık savaş bittiği için Daxton'ın Kale'de saklanmasına gerek kalmamıştı ama yine de jetin en arkasına geçerek bizim yanımıza yaklaşmaktan sakınıyordu. Ona hak veriyordum. Yanında silahlarını bize doğrultmuş nöbetçileri yokken ikimizden birinin yanına yaklaşmasının hayatına mal olabileceğini biliyordu.

ıza

m.

Birkaç ay önce Knox'la oturduğumuz masada Greyson'la kart oyunu oynadık. Nöbetçiler ensemizdeyken şüphe

Telegram: @cinciva

çekecek bir şeyden bahsedemezdik ama başkente döndüğümüzde yapmak istediğimiz şeylerden konuştuk. Ben kendimi iki taraftan hayatını kaybeden askerlerin aileleri için dernek ve vakıf işlerine adamayı düşünüyordum. Ayrıca hor görülen mahallelerde oturan çocukların eğitim olanaklarını iyileştirmek istiyordum. Küçük şeyleri düzeltmek benim elimdeydi. Küçük şeyler, pekâlâ zaman içinde önemli değişikliklere yol açabilirdi.

Daxton savaşı kazanmış olabilirdi ama içimdeki umudu tamamen bitiremezdi.

En azından jet inişe geçene kadar öyle düşünüyordum. Yere yaklaştığımızda altımızda uzanan başkenti görmek için pencerenin güneşliğini kaldırdım. Ancak tek gördüğüm eski medeniyetimizin kömürleşmiş kalıntılarıydı.

Greyson daha iyi görebilmek için ileriye doğru eğilerek, "Ne..." dedi ama ben arkama yaslanıp akciğerlerimi oksijenle doldurdum. Tabii ki bizi buraya getirecekti. Tabii ki yapabileceklerini gözümüze soktuğundan emin olacaktı.

"Burası Başkayer," dedim titreyerek. "Ya da ondan geriye kalanlar."

Tahribat sonsuzdu. Kilometrelerce uzayan ölüm ve karanlık vardı. Uçak Bölüm X'in ana caddesine indi.

Telegram: @cinciva

Lastiklerin neyin üzerinden geçtiğini düşünmek bile istemiyordum.

"Bunları takın," dedi bir nöbetçi ve bize ağzımızı, burnumuzu kapatacak maskeler uzattı. Kendimi kaybetmemeye çalışarak maskemi hemen taktım.

Geriye hiçbir şey kalmamış, her şey tanımlanamayacak şekilde yanıp kül olmuştu. Olaylar kimsenin kaçamayacağı kadar hızlı gerçekleşmiş olmalıydı. Bundan ötürü insanlar uzun süre acı çekmeden ölmüştü.

Daxton arka kapıdan çıkarken korumalardan biri ben ve Greyson'a küllü zemine kadar eşlik etti. Botlarımın altında bir şey ezildi ve onun ne olduğunu düşünmemeye çalıştım.

İki yanında birer korumayla yere inerken, "Ah, Bölüm X," dedi Daxton. "Böylesine tanıdık bir yere geri dönmek ne güzel."

Nerede olduğumuzu çok iyi biliyordum, eskiden fabrikanın olduğu yerdeydik. Ondan geriye kalan tek şey erimiş bir metal yığınıydı. Aslında bu bölüm Victor Mercer'in erkek kardeşi Jonathan'la birlikte yönettiği bölümdü. Burada benden daha uzun yaşamıştı ve eğer ben sokakların eski halini gözlerimin önüne getirebiliyorsam, o da getirebilirdi.

"Devam edelim mi?" dedi Daxton. Bu bir rica değildi. Eskiden Mercer Malikânesi'nin olduğu yakınımızdaki

Telegram: @cinciva

tepeye doğru ilerlemeye başladı. Malikâneden geriye taşlamış kül yığını kalmıştı.

Greyson'la birlikte Daxton'ın peşinden eskiden yürüyüş yolu olan patikadan yukarıya doğru çıkmaya başladık. Kapı erimişti ve bir yanım malikânenin tam olarak nerede durduğunu anlayamamayı umuyordu. Knox'un öldüğü yeri görmeye dayanamazdım.

"Ölmüş olabileceği," diye kararlılıkla mırıldandım. Hâlâ umudum vardı. Umudum vardı ama hangisinin daha kötü olduğundan emin olamıyordum; kaybetmenin acısı mı yoksa hiç öğrenemeyecek olmanın acısı mı? Yine de Knox'un bir yolunu bularak imkânsızı başarıp Başkayer'den zamanında kaçmış olma ihtimaline tutunuyordum. Rivers tünelleri biliyordu ve belki de onları kullanmışlardı.

Ancak bu düşünce ayaklarımızın altında yatan ve kimsenin onları bulamayacağı, küle dönmüş binlerce cesedin korkunç görüntüsünü aklıma getiriyordu. Öksürerek mide bulantımı bastırmaya çalıştım ve bu görüntüyü aklımdan çıkartmak için tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. Bir yolu olmalıydı.

Yakınlaştıkça, Daxton neşeli bir şekilde mırıldandı ve hızla ilerleyerek bir yerden sonra durdu. "Şuna baksanıza. Tabii ki buna bir şey olmayacaktı. Nasıl olabilirdi ki?"

Telegram: @cinciva

İçim düğüm düğüm olurken, nöbetçiler fazla yaklaştığımı göstererek durmam için işaret edene kadar yürüdüm. Etrafıma bakındım. Daxton üzerine *H* harfinin kazındığı mermer bir zeminin üzerinde duruyordu.

Mercer Malikânesi'nin girişi. Bu da demek oluyordu ki...

Bir zamanlar Knox'un çalışma odasının olduğu sağ tarafa baktım. Kül ve kömürden başka bir şey yoktu ve sessizce arkamı dönüp tepeden aşağıya inmeye başladım. Daxton'ın beni tekrar çağırtıp yanında kalmamı ve bu dehşet manzarasını izlememi istemesini bekledim.

Akabinde arkamdan gelen ayak seslerini işittim ama gelen kişi Daxton ya da bir nöbetçi değildi. Greyson beni yakaladı ve kolumdan tuttu. "İyi misin?"

"Nasıl bu..." Derin bir nefes aldım ve *erimiş* kapıdan geçene kadar nefesimi tuttum. Ardından kendimi bıraktım. "Bunu yapamam. Onu mutlu etmek için bu aptal oyunu oynayamam. O bir canavar. Tam olarak ne yaptığının farkında ve bundan keyif alıyor! Sadece bu bölümde kaç kişinin öldüğünü biliyor musun?"

Greyson kolumu sıkarak başını salladı. "Kendini bırakmamalısın," diye fısıldadı. "Sadece birkaç saatliğine. Lütfen."

"Buradan gitmeliyim." Jonathan Mercer'in, Başkayer Savaşı başlamadan hemen önce tutuklu kampının içinde bulunan, isyan lideri olan Scotia'yı idam ettiği

Telegram: @cinciva

alandan geçtim. Hepsi anılarda kalmıştı. Hepsi başarısızlığımı anımsatıyordu. Ve artık buna katlanamazdım.

Daxton bana istediği acıyı çektirmiş olacaktı ki uçağa binerken nöbetçiler bizi durdurmadı. Sonraki yirmi dakikayı ayakkabılarımdaki külleri temizleyerek geçirdim ve sonunda Daxton da suratında kibirli ve gururlu bir ifadeyle geri geldiğinde içimden bir şey resmen kopup gitti.

Belki Lila gerçekten de şanslıydı. En azından sevdiği insanların külleri arasında yürümeyecekti. Daxton'ın acı çektirmek için kurgulanan oyunlarına katılmayacaktı. Her adımında, bir balta darbesi gelecek mi diye arkasını kollamayacaktı. O helikoptere binerek kaderini Daxton'ın ellerine teslim etmek için can atmasına şaşmamalıydı. Onun için ölüm özgürlüktü. Ve hayatta kalsaydı yaşamak zorunda olacağı günlerden kaçıştı.

Daxton yanımızdan geçerken, "Başkayer yok olduğuna göre, suç işleyen vatandaşlara ne yapacaksın?" diye sordum. Ülkenin kontrolünü tamamıyla eline geçirmek üzere yürüdüğü yolda önüne çıkabilecek zorlukları işaret etmek adına meydan okumaya çalışmıştım. Ancak o komik bir şey söylemişim gibi davranarak uçağın kuyruk kısmında kalan özel bölümüne geçti.

"Tabii ki hak ettiklerini alacaklar."

Telegram: @cinciva

Boğazıma bir şey oturdu. "Onları idam ettireceksin. Korumalara yan gözle bakmaktan başka hiçbir şey yapmayan insanları bile."

Omuz silkti. "Yasaların yerine getirilmesi gerekiyor. Karaceketliler'in Başkayer'i ele geçirmeden önce sonuçlarını düşünmüş olmaları gerekirdi."

Bedenim buz kesti ve kendimi tutmayarak, "Cehennemde yan!" diye hırladım.

Bana göz kırpıp topuklarının üzerinde döndü. "Gerek yok. Arkadaşların benim yerime onu layıkıyla yerine getiriyorlar."

Koltuğumdan fırlayıp Daxton'm gözlerini oymak üzereyken Greyson omuzlarımdan tuttu. Daxton güvenle uçağın arka tarafındaki yerine geçtikten sonra Greyson da beni bıraktı. Yanıma oturup elimi ellerinin arasına alıp sıktı. "Sana tam da bunu yaptırmaya çalıştığını biliyorsun, değil mi?"

"Umurumda değil." Gözlerim sulandı ve hıçkırmaya başladım. Sanki göğsümün üzerinde bir ağırlık vardı ve Greyson'ın yumuşak bakışları, sıcak dokunuşları bile beni sakinleştiremiyordu. "Tüm o insanlar... Hiçbirini önemsemiyor. Hâlâ iktidarda olduğu sürece onların hayatlarının hiçbir değeri olmayacak."

"Onun için diğerlerinin hayatlarının asla bir değeri olmayacak," dedi Greyson yumuşak bir ses tonuyla.

Telegram: @cinciva

"Yine de bu hayatlarının önemsiz olduğu anlamına gelmiyor."

"Ülkeyi Daxton yönettiği sürece o anlama gelecek." Elimin tersiyle yanaklarımı sildim. "Başkente döndüğümüz zaman onu yalnız yakalamanın bir yolunu bulmalıyız."

"Bulacağız," dedi yumuşak bir ses tonuyla ve benden daha iyi durumda olmasına rağmen sesinde sözcüklerle ifade edemeyeceği bir kırılma vardı. Onun için Daxton'ın tarafına geçmek, onun müttefiki, onun evcil hayvanı ve onun vârisi olmak kolaydı. O zaman güvende olabilirdi. Belki *mutlu* bile olabilirdi. Ve şu andaki halimizden çok daha özgür hissedebilirdi kendini.

Ama bunun yerine ortak hedeflerimize odaklanıyor, bu canavarı alt etmenin bir yolunu bulmak ve Karaceketliler'in başladığı savaşı bitirmek istiyordu. Benim tarafımdaydı ve artık aramızda olmamasına rağmen Lila'nın tarafındaydı. Bu işte birlikteydik.

Başkente doğru devam eden yolculuğumuzun geri kalanını pek hatırlamıyordum. Greyson hemen yanımdaki koltukta oturuyordu ama ikimiz de pek konuşmadık. Saatler dakikalar gibi geçti, dakikalar saatlere dönüştü ve sonunda indik. İstediğim tek şey yatağın içine girip bir daha çıkmamaktı.

Telegram: @cinciva

Arabamız başkentin sokaklarından geçerken, bir yanımın Lila olarak aylarımı geçirdiğim Somerset'e dönmek için sabırsızlandığını fark ettim. Ancak artık orası da tarih olmuştu. Greyson'a baktım. "Nereye gidiyoruz?"

Gözlerini defterine çizdiği eskizden bana çevirdi. "Ne? Ah, Daxton, Bakan Creed'in malikânesini aldığına dair bir şeyler söylemişti. Artık devletin malıymış ve bizim de kalacak bir yerimiz olmadığı için..." Greyson kaşlarını çattı.

Başımı soğuk cama dayadım ve akıp giden binaları, kaldırımları izledim. Creed Malikânesi. Tabii ki. Bana yeterince işkence edememişti zaten.

Biz evin girişindeki büyük yuvarlak yoldan dönerken Daxton'ın arabası kapının önünde duruyordu ve boştu. Knox'un evi, tuğlalardan yapılmış ince uzun bir malikâneydi ve başkentin geri kalanı gibi buğulu ve gri olmasına karşın hoşuma giden sıcak ve davetkâr bir havası da vardı. Knox'un büyüdüğü ve yavaş yavaş bir isyankâra dönüşmesine sebep olan bu yere karşı ne hissetmem gerektiğini bilmiyor ama bunu da beklemiyordum.

İçerisi çok konforluydu. Somerset ve Mercer Malikânesi'nin soğuk ve asil ciddiyetiyle alakası yoktu. Ancak diğer ikisi de zaten Hart ailesine aitti. Yerler tahtaydı, açık renkli perdeler büyük pencereleri

Telegram: @cinciva

gizliyor ve duvarlardaki sanatsal tablolar evi boğmuyor, eşyalara eşlik ediyordu. Güzel bir evdi ama evin koridorlarında bir hayaletle birlikte yürüdüğüm hissinden de kurtulamıyordum.

Greyson en az benim kadar rahatsız olmuş bir halde kollarını göğsünde birleştirerek ardımdan geldi. "Buraya birkaç kez gelmiştim. Misafir odalarının nerede olduğunu biliyorum."

Misafir odalarıyla ilgilenmiyordum. En azından şimdilik. "Bana onun odasını gösterebilir misin?" dedim ve Greyson başını salladı. Birlikte kıvrılarak uzanan merdivenlerden aydınlık ve ferah bir kata çıktık. Ardından labirent gibi koridorlardan geçtik ve sonunda bulunduğumuz kanadın sonundaki bir kapının önünde durduk.

"Ben karşı tarafta olacağım," dedi ve diğer kapıyı işaret etti. "Eğer Knox'un odasında uyumak istemezsen yanıma gelebilirsin. İçeride iki yatak var."

Uyanır uyanmaz Greyson'ın güvende olduğunu göreceksem yerde uyumayı bile göze alabilirdim. "Tamam. Birazdan gelirim," dedim.

Mahzun bir gülümsemeyle bana baktıktan sonra karşı odaya girerek beni Knox'un odasının kapısında, beraberindeki sorular ve anılarla yalnız bıraktı. Derin bir nefes aldım ve yavaşça tokmağı çevirdim.

Knox'a has tatlı ve güçlü bir koku suratıma çarptı ve nefes almaya çalışarak kapının önünde durdum.

Telegram: @cinciva

Kapının tokmağına öyle sıkı tutunmuştum ki yüzeyindeki çıkıntıların derimin üzerine kazındığını hissedebiliyordum.

Odası, aslında dairesi, Somerset'teki gibi altın ve mavi renkleriyle bezenmişti. İçeride deri bir koltuk, bir çalışma masası ve sadece gösteriş için koyulmamış, okunmuş ve elden geçirilmiş kitaplarla dolu, duvar boyunca uzanan bir kitaplık vardı. Özel hayatına izinsiz girdiğimin farkındaydım ama hareket edebildiğim an odanın içinde dolaşmaya başladım. Büyük boy yatağının üzerinde oturdum, yastıklardan birini alıp göğsüme bastırdım.

Somerset'te olmadığı zamanlarda nerede yaşadığını hiç düşünmemiştim. Somerset'te o kadar çok zaman geçiriyordu ki onu bir misafirden çok evin bir üyesi olarak görüyordum. Bir günden uzun bir süre boyunca ortalarda görünmediği zamanları hatırlamaya çalıştım. En azından bir geceliğine buraya gelmiş olamayacağına karar verdim. Knox'un ailesiyle ilgili söylediklerine bakılacak olursa, burada mutlu ya da keyifli olduğunu düşünmek imkânsızdı. Somerset'in kimse için güvenli bir yer olduğunu düşünemezdim ama belki de Knox için öyleydi.

"Yastıkların senin gibi kokuyor." Sözcükler dudaklarımdan istemsizce dökülmüş ve yüzüm kızarmıştı. Fakat aslında etrafımda utanmamı gerektirecek bir neden veya çekineceğim biri yoktu. Kale'de kalıyorken,

Telegram: @cinciva

Greyson'ın beni yalnız bıraktığı birkaç dakikalık anlarda da beni duyması umuduyla kendimi Knox'la konuşurken buluyordum. Burada etrafımı saran eşyalarıyla birlikte nefes almak kadar doğal geliyordu.

"O kadar kötü olamam, değil mi?" diye devam ettim. Odanın içine bakındım. Karşı duvarın önünde maun renkli bir şifonyer duruyordu, yanında onunla uyumlu bir dolap vardı. Karşıdaki kapının arkasında da tuvalet olmalıydı. Ya da bir giyinme odası. "Planımızın bu olmadığını biliyorum, en azından gerçekten evleneceğimizi düşünmüyordun. Zaten hepsi sahteydi. Ancak birbirimizi uyurken öldürmeye çalışmaktan vazgeçseydik, işler düşündüğümüz kadar kötü gitmezdi."

Burnumu yeniden yastığa gömüp gözlerimi kapattım. Kokusuyla birlikte anılarım da canlandı ve düşündüğümden uzun bir süre bu anılara daldım. En sevdiğim insanları, Tabs'i, Nina'yı ve Benjy'yi kaybettikten sonra Knox'un ölümünün beni neden bu denli etkilediğine anlam veremiyordum. Ancak geçen birkaç ay içinde, farklılıklarımıza rağmen birbirimizden ayrılamıyorduk. Her zaman benin yanımdaydı; bana rehberlik ediyor, beni kendi yöntemleriyle koruyordu. İşleri bozmama izin vermemek için beni pek çok kez durdurmuştu. Benim pusulam olmuştu ve onsuz ne yöne gideceğimi bilemiyordum.

Knox'u kaybetmek sadece onu kaybetmek değildi; savaşı kaybetmeyi de beraberinde getiriyordu. Eğer

Telegram: @cinciva

Knox hâlâ yaşıyorsa, bir şansımız olabilirdi. Ancak ondan haber almadan geçen her anın sonunda, kendimi buna ikna etmem zorlaşıyordu. Yaşıyor olsa da olmasa da artık burada değildi. Gitmişti. Biz sürükleniyorduk, ben sürükleniyordum ve devrim bitmişti. Onun için yas tuttuğum kadar devrim için de yas tutuyordum. Ya da kendimi bu şekilde ikna ediyordum çünkü artık hiçbir şey anlamlı gelmiyordu. Oysa birlikte vakit geçirdiğimiz son haftalarda birbirimize katlanamıyorduk. Onun arkasından bu şekilde yas tutmaya hakkım yoktu.

Fakat Somerset'teki son anlarımızı, benim yakalanmamdan hemen önceki dakikaları düşündüğümde bakışları aklıma geliyordu. Bana dokunuşu zihnimde canlanıyordu. Söylemediğimiz şeyler, söylememize gerek kalmayan şeyler... Her şey devam ediyor olsaydı, eğer Knox'la o gün oraya gitmemiş olsaydık, şu anda nerede olacağımızı bilemiyordum. Ya da ben yakalanmasaydım... O gece Başkayer'e dönmüş olsaydım ve Benjy'le o konuşmayı yapmış olsaydık...

Belki her şey daha farklı olurdu. Bunları bilemeyecek olmama rağmen, kendime tüm bu olasılıkları düşünme izni verdim.

Kitty Doe her zaman Benjy'ye ait olacaktı. Fakat Kitty *Hart*... Bunu bilemiyordum işte.

Ve artık neyin ne olduğunu keşfetmek de gitgide zorlaşıyordu.

Telegram: @cinciva

Telegram: @cinciva



TEK ŞANS

Kendimi belirsizlikten çıldırtmanın eşine sürükleyerek Knox'un yastığına sarılmış bir halde ne kadar oturduğumu bilmiyordum. Odasındaki gölgeler büyüdü ve güneş ışığı azaldı. Sonunda uzun bir süre boyunca aynı şekilde oturmaktan kasıldığım için kalkmayı düşündüm. Ancak kalkmak için kendimi ikna edemeden kapı açıldı.

Daxton'a ya da beni bulmak için yolladığı nöbetçilere karşı odanın içinde olma nedenlerimi söylemek üzere ayağa fırladım. Ancak içeriye Benjy girdi. Beni

Telegram: @cinciva

görür görmez olduğu yerde kalakaldı ve elindeki gömlekleri yere düşürdü.

"Özür dilerim, ben..." Lila asla özür dilemezdi. Yine de bu düşünceyi aklımdan sildim ve eşyalarını toparlamak için ona yardıma koştum. İdamının gerçekleşeceği günden beri onu düşünmekten kaçınıyordum. Kaç kere daha kalbimin kırılacağını ama yine de bir bütün halinde kalacağını bilmiyordum. Ancak Benjy tam karşımda duruyordu, önümde diz çökmüştü ve ben ne diyeceğimi bilemiyordum. O anda Knox'u düşünerek sadakatsizlik yaptığımı hissettim ve zorla yutkunurken yüzüm kızardı. Beni Knox'un odasında mutsuzken yakalamıştı. Artık bana kızmaya hakkı olup olmadığını bilmiyordum ama eğer kızarsa onu suçlayamazdım.

Fakat kızgın görünmüyordu. Benjy kocaman ve parlak mavi gözleriyle bana baktı ve hayatımda ilk defa ne hissettiğini yüzündeki ifadeden okuyamadım. Ancak kızgın değildi. Bu farklı bir şeydi. Neredeyse fısıldar gibi, "Burada olmanı umuyordum," dedi.

"Bu yüzden mi temiz kıyafetleri buraya getirdin? Yani..." Ölü bir adamın odasına diye cümleyi tamamlamam gerekiyordu. Ancak bunu söyleyemezdim, bunun yerine gömleklerden birini katladım. Bu konudaki çabalarım yetersiz ve komikti. Benjy gömleği elimden aldı ve mükemmel bir şekilde katladı. Ensesinde VI

Telegram: @cinciva

rütbesini taşırken böylesine sıradan bir şeyi nereden öğrendiğini bilmek istemeyerek dudağımı ısırdım.

Sonra ensesinde *eskiden* VI olduğunu hatırladım. Çünkü tıpkı benim gibi o da Başkayer'e gönderilmişti ve bu da uğruna çok çalıştığı VI rütbesinin üzerine bir X işareti kazınmış olduğu anlamına geliyordu. Bu da benim yüzümdendi.

Bir insan suçluluğa ne kadar dayanabilirdi? Zihnim ve bedenim kendini bırakmadan önce daha ne kadar yük taşıyabilirdim? Sınır her ne ise yakın zamanda ulaşacağıma emindim. Sevdiğim insanları üzerek ve benim yaptığım şeyler yüzünden öldürüldüklerini izleyerek yaşamaya devam etmem imkânsızdı.

Gömlekler toparlandıktan sonra ayağa kalktım ve ne diyeceğimi bilemeden geriye doğru bir adım attım. O da ağzını açıp kapattı. Benimle aynı sorunu yaşadığı belliydi.

"Sen olduğunu biliyorum," dedi sonunda. İdam günü söylediği şeyden bunu bildiğini anlamıştım zaten. "Benim sadece... yapmam gereken..."

"Bekleyeceğim," dedim yumuşak bir sesle ve Benjy halinden memnun bir bakışla birkaç dakika önce, ardında ne olduğunu tahmin etmeye çalıştığım kapıdan geçip kayboldu. İçeride Lila'nın Somerset'teki dolabından da büyük bir giysi dolabı vardı ve ben dışarıda beklerken, eğer Knox hayattaysa, onun bu kadar

Telegram: @cinciva

derinliklerde yaşamasına asla izin vermeyeceğime dair yemin ettim.

Bir dakika sonra Benjy odaya geri döndü ve dolabın kapısını kapattı. Aramızda sadece birkaç metre vardı ama bana sonsuz gibi geliyordu. Ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum ve bu canımı daha da sıkıyordu. Karşımdaki Benjy'ydi. En yakın arkadaşımdı. İkimiz de dünyanın bir ucundayken bile aramıza uzaklık girmemişti.

O da aynı şeyleri düşünüyor olacaktı ki sonunda bakışları yumuşadı ve gülümsedi. "Biliyor musun, bundan birkaç hafta öncesine kadar bana çoktan sarılmış olurdun. Ve bana bir daha kendimi idam ettirmenin eşiğine gelmeyeceğime dair yemin ettirirdin."

Emir vermek istememişti ama kendi başıma karar vermek zorunda kalmadığıma sevinerek söylediklerini öyle algıladım. Öne doğru adım atıp kollarımı boynuna doladım ve kokusunu içime çektim. Knox'dan farklı kokuyordu. O kadar ağır ve tatlı değildi ama hayatımın en güzel anlarıyla eşleşiyordu. Grup evindeki anılarımı, ucuz hediyeli Noellerimi ve kırk çocukla birlikte yediğimiz yemekleri özleyeceğimi hiç düşünmezdim. Teste girene kadar hayatımı, geleceğimi ve beni bekleyen sonsuz olasılıkları düşünerek geçirmiştim. Benjy'yle hayatımızın sonuna kadar mutlu yaşayacağımızdan emindim ama buraya kadardı işte. Knox'un odasında durmuş, Benjy'ye sarılıyor ve ikisini

Telegram: @cinciva

de özlüyordum. Geleceğimi birlikte geçireceğim Benjy artık yaşamıyordu. Belki de hiç yaşamamıştı. Yine de o, ödevlerimde bana yardım eden, bana kitaplar okuyan ve yanımda kimse yokken benimle kalan iyi, kibar ve sevecen çocuktu. Hâlâ o ve daha fazlasıydı. Ancak maskelenmemden itibaren geçen son beş ayda bir şeyler değişmişti ve ikimiz de gelecekte mutlu olmak için çabalayacağımıza geçmişimize tutunmaya çalışmıştık.

Hırıltılı bir ses tonuyla, "Seni çok seviyorum," diye fısıldadım. "Eğer seni kaybetmiş olsaydım..."

"Beni asla kaybetmeyeceksin," dedi ve güçlü kolları vücudumu sıkıca sardı. "Sen benim ailemsin, Kitty, kimin yerine geçersen geç. Ve ben de *her zaman* yanında olacağım."

Parmaklarını saçlarıma doladı. Dünyadaki en kötü insan olduğumu hissederek gözlerimi kapattım. Benjy neredeyse ölüyordu. Onu bir daha göremeyeceğime o kadar emindim ki... Ve şimdi, Knox'un odasında durmuş, onu daha çok özlüyordum!

"Bana bak," dedi yumuşak bir sesle ve çenemi tutup kaldırdı. "Söylediğimde ciddiyim. Her şey yoluna girecek. *Sana* bir şey olmayacak. Ve bana da."

Boğazımdaki yumruyu çözmeye çalışarak başımı salladım. "Birlikte iyi olacağız."

Yüzünde mutsuz bir gülümseme belirdi. "O şekilde birlikte olamayız. Artık olmaz."

Telegram: @cinciva

Ne söylemeye çalıştığını anlamam bir dakikamı aldı ve gözlerim yaşarırken ona baktım. Bunu kendi kendime düşünmem de bir şeydi ama ondan duymak bambaşkaydı. Tüm hain düşüncelerimi gerçeğe dönüştürüyordu. "Ama..."

"Her zaman hayatımın en önemli kısmı sen olacaksın," dedi. "Sen benim her şeyimsin ve ben de sen istediğin sürece senin olacağım. Sana olan sevgim asla azalmayacak ve asla seni yalnız bırakmayacağım. Ve belki işler eskisi gibi olursa..." Duraksadı. "Ki olacağını pek sanmıyorum... Birbirimize yakın olduğumuz için bu kadar dayandık. Çünkü birbirimizden başka bir şey tanımadık ve değişim her zaman korkutucudur."

"Bu işlerin... kötü olduğu anlamına gelmiyor ki," diye fısıldadım ve yüzündeki ifade yumuşadı.

"Hiçbir zaman kötü olmadı ve olmayacak da." Beni kendine doğru çekip bir kez daha sarıldı. Bu seferki daha yumuşaktı. "Ancak bu farklı bir sevgi. Seninle geçirdiğim en güzel anların sebebi yanımda senin olmandı. Bir şeyler okurken, konuşurken, yan yana vakit geçirirken. Ve diğerleri... Seni sevmek için bunlara ihtiyacım yoktu. Ve biz... birlikte olduktan sonra da bunu kanıtlamış olduk. Bizim sevgimizin bununla bir alakası yoktu. Bizimki daha güçlüydü. Daha önemliydi. Ve bence..." Durdu. Knox'un odasına doğru bakarken başının döndüğünü hissedebiliyordum. "Bence

Telegram: @cinciva

sen de aynı şeyi hissediyorsun ancak henüz farkında değilsin."

Çatallaşan sesimle, "Nasıl hissettiğimi söyleme bana," dedim. "Bu konuda hiçbir fikrin yok."

"Anlat o zaman."

Söylemek istediğim sözcükleri düşündüm ama aklıma duygularımı tarif edecek bir sözcük gelmiyordu. Yanılmıyordu. Onu seviyordum ve hayatımın sonuna kadar ve sonrasında da onu sevmeye devam edecektim ama hayalini kurduğumuz geleceği hiç yaşayamayacaktık. Ormanda ve dünyanın kalanından uzak bir kulübemiz olamayacaktı. Bu zehirli toplumdan kaçmayı ve hiçbir beklenti olmadan, kimsenin beni yargılayamayacağı bir yerde yaşamayı öyle çok istiyordum ki...

Hem bugünden itibaren hayatımın sonuna kadar Lila olacaktım. Birlikte olmak istesek bile Daxton'ın nefesi ensemizdeyken bunu başarmamız imkânsızdı.

Bu bahane aklıma gelir gelmez, ki bu gerçekten bir bahaneydi, içim rahatladı ve kendimden biraz daha nefret ettim. Aramızdaki dürüstlüğü korumak için bir bahaneye ihtiyacım olmamalıydı ama böyle olmuştu. Ve bu işleri daha da kötüleştiriyordu.

Omzuna doğru, "Her zaman en yakın arkadaşım olarak kalacaksın," diye mırıldandım. "Ve eğer bu durum birinin hoşuna gitmeyecek olursa da onu ne kadar

Telegram: @cinciva

çok seversem seveyim verdiğim değer hak etmediği anlamına geliyordur. Sen benim ailemsin."

Vücudundaki gerginliğin azaldığını hissettim ve beni alnımdan öptü. "Kesinlikle öyleyim."

Sonsuz gibi süren bir süre boyunca birlikte ayakta durduk ve gözlerim Knox'un yastığına kaydı. Benjy'yle bu konu hakkında tartışmak istesem de o, dile getiremeyeceğim kadar çok nedenden ötürü haklıydı.

Sonunda Benjy geri çekildi ve bakışlarını gözlerimden, saçlarıma ve dudaklarıma kaydırarak beni inceledi. Ne düşündüğünü merak ettim. Belki bu anı aklına kazımaya çalışıyordu. Ya da belki şu anki halimle, ikimizin de her zaman olacağımı düşündüğümüz halimi karşılaştırıyordu. Bir süre sonra hafifçe gülümsedi. "Haydi. Daxton birkaç dakika içinde aşağıda olmamı istemişti. Ama önce sana odanı göstereceğim."

Duraksadım. "Greyson'la kalmayı düşünüyordum." Benjy'nin duygularını incitmemek için refleks olarak, "O benim kardeşim," diye ekledim.

Güldü. "Ah evet, onu anlamıştım. Telaşlanmana gerek yok. İstediğin yerde uyuyabilirsin ancak buraya birkaç eşyanı, Lila'nın eşyalarını yolladılar. Onların nerede olduğunu bilmek istersin diye düşündüm. Kıyafetler, mücevherler, hepsi."

Kıyafetler ya da mücevherler umurumda değildi ama yine de başımı salladım. Bu onunla birkaç dakika

Telegram: @cinciva

daha geçirip aramızın gerçekten iyi olduğunu anlamak için bir bahaneydi. Söylediklerinde benim kadar içten olduğunu anlamam gerekiyordu.

Tıpkı Somerset'te olduğu gibi koridordan ilerleyip bir sonraki daireye girdik. Benim için kapıyı açarak "İşte," dedi. "Benim gitmem gerekiyor ama akşam yemeğinde görüşürüz."

"Dikkatli ol," dedim. Onun, Daxton ve nöbetçileriyle aynı odada yalnız kalacağını düşününce kanım donuyordu ama eğer Daxton, onu öldürmek isteseydi celladın işini yapmasına izin verirdi. Şimdilik Benjy de en az bizim kadar güvendeydi ve bunu bilmek içimi rahatlatıyordu.

El sallayarak köşeden döndü ve benim odayı keşfetmeme olanak tanıdı. Mor ve gümüş renkleriyle döşenmişti ama göze çarpan bir şey yoktu. Lila'ya ait bir oda gibi görünmüyordu.

Ancak odanın içinde dolaşmaya başlayınca olduğum yerde donup kaldım. Komodinin üzerinde, yatağa doğru çevrilmiş labirent desenli altın rengi bir çerçeve duruyordu. Greyson'm tutuklandığım gece bana verdiği çerçeveydi bu. Onu en son Başkayer Savaşı'ndan önce görmüştüm.

Yatağın kenarına oturup çerçeveyi elime aldım ve üzerindeki fotoğrafa baktım. Greyson'la birlikte Somerset'teki kütüphanede oturuyorduk, keyifliydik

Telegram: @cinciva

ve o günlerin karmaşasına rağmen ikimiz de mutlu görünüyorduk. Çerçevenin arkasındaki düğmeyi kolayca buldum ve bir saniye kadar basıp Benjy'yle ben maskelenmeden önce çekilen gizli fotoğrafımızı açtım.

Bizi bir daha olamayacağımız kadar mutlu görmek içimde bir pişmanlık ve yalnızlık hissi uyandırdı. Bugün doğru kararı vermiştik. Geçmişe tutunmak bizi geleceğimizden alıkoyacaktı ve şu anda birbirimize her zamankinden çok ihtiyacımız olsa da hiçbir şey eskisi gibi değildi. Yine de canım yanıyordu ve tamamen iyileşebileceğimden emin değildim.

Eski yüzüme baktım ve birden görüntü yine değişerek çerçevenin içinde hiç görmediğim bir fotoğraf belirdi. Hannah'yla Mercer Malikânesi'nde konuşurken çekilen uzun zaman önce unuttuğum bir andı. Fotoğrafı Knox çekmiş olmalıydı, Jonathan Mercer'in çekmiş olması imkânsızdı. Buraya nasıl geldiğini bilmesem de varlığından memnun olmuştum.

Fotoğrafı inceledim. Hannah fotoğraf çekilirken kızı olduğumun farkında değildi ama Knox, ikimizin de rahat olduğu bir anı yakalamıştı. Anne kız gibi değildik ama onun kadar yakın bir görüntüydü.

Hannah hâlâ dışarıdaydı ve Daxton'ın kirli ellerini üzerine süremeyeceği bir yerde saklanıyordu. Birden onu bulmayı dünyadaki her şeyden çok istediğimi fark

Telegram: @cinciva

ettim. Çok şey kaybetmiştim. Annemi de onu henüz bulmuşken kaybetmeyecektim.

Benjy kapının önünden, "Hannah onun sende kalmasını istedi," dedi ve yerimden fırladım. Neredeyse çerçeveyi düşürüyordum. "Özür dilerim. Daxton, Bakan Bradley'yle toplantıda. Bana daha sonra gelmemi söyledi."

Ve o da başka bir şey yapmak yerine benim yanıma gelmişti. İçimde bundan sonra iyi olup olamayacağımıza dair herhangi bir endişe varsa da şimdi geçmişti. "Onu gördün mü?"

Başını salladı. "Knox beni onun yanına gönderdi. Orada güvende olacağımı düşünmüştü."

"Ama... seni yakaladılar." İçimde bir panik havası oluştu. "Hannah..."

"O iyi," dedi. "Bir avuç Karaceketli'yle göreve çıktığımda yakalandım. Çok aptalcaydı, olduğumuz yerde kalmalıydık ama Başkayer yok edilmişti ve iletişim hatlarımız kopmuştu." Başıyla çerçeveyi işaret etti. "Sürekli senden bahsediyordu. Bana milyonlarca şey sordu. Hikâyelerimizi o kadar çok tekrarladım ki ben anlatmaktan sıkıldım ama o dinlemekten sıkılmadı." Gülümsedi ama hemen eski haline döndü. "Bu iş bitmedi Kitty. Karaceketliler hâlâ dışarıda."

"Öyleyse bile bizim yapabileceğimiz bir şey yok," dedim. "Daxton'ın yanında her zaman nöbetçileri var.

Telegram: @cinciva

Onu öldürebilirim, onu öldüreceğim ama bana aynı odada yalnız kalabilecek kadar güvenmesi için uzun bir zaman gerek. Tabii böyle bir şey olabilirse."

"İnsanları öldürmek için kalbine bıçak saplamaktan başka yöntemler var."

Kaşlarımı çattım. "Zehir mi?"

Benjy omuz silkerek, "Olabilirdi ama yemeğini ondan önce tadanlar var," dedi. "Ayrıca ben bundan bahsetmiyorum. Adam deli ve güç istiyor. Eğer bunu açığa çıkartabilirsek..."

"Bunu denedik zaten," dedim. "Eğer herhangi biri olan bitenlerle ilgili bir şey söyleyecek olursa, onları hemen öldürtecektir. Kimse bu riski göze alamıyor."

"Fakat şimdi daha kolay. Anlamıyor musun? Bu savaşı kazanmak daha kolay. O öldükten sonra unvan Greyson'a geçecek ve her şey bitecek."

"Her şey zaten bitti," dedim. Göğsüme tanıdık bir ağrı saplandı. "Eğer onu öldürebilirsem, öldüreceğim. Bir an yeter. Ama bu imkânsız."

"Hiçbir şey imkânsız değildir. Sen bunun kanıtısın." Benjy parmaklarını dirseğinde oynatarak durakladı. "Sana bir silah bulsam olur mu?"

Ona baktım. "Hayır. Aklından geçen her ne ise, kesinlikle olmaz."

"Denemeye değer."

Telegram: @cinciva

"Ben..." Gözlerimi kırptım. "Bu berbat bir plan ve *hayır*. Bunu hemen yapacağız."

Uzun bir süre bana baktı. "Yani var mısın?"

Dişlerimi sıktım. Bu zaten benim planım değil miydi? Daxton'ın ölmesini bekleyecektim. Fakat Benjy'nin bu işe dâhil olmaması gerekiyordu. Artık eskisi gibi birlikte olmasak bile onu koruma içgüdüm hâlâ ilk günkü aleviyle yanıyordu. "Bir şartla. Bu işi bana bırakacaksın. Aptal riskler almak yok. İkinci şansımızı mahvetmek yok. Unvanı devralabilmek için Greyson'ın yaşaması gerekiyor ve *sen* ona hayatta kalması için yardım edeceksin. Hiçbir değeri olmayan kişi benim. Anlaşıldı mı?"

İfadesi sertleşti. "Sen değersiz değilsin."

"*Anlaşıldı mı*, Benjamin?"

Alt dudağını büktü. "Pekâlâ. Ama birlikte plan yapacağız. Güzel bir plan. Sağlam ve hatasız..."

"Hiçbir şey hatasız değildir."

"O zaman hatasıza yakın bir plan."

Başımı salladım. "Yakalanmak gibi bir niyetim yok. Ya da ölmek."

"Öylesi daha iyi olur." Bana bir bakış attı ve sonra omzunun üzerinden arkasını kontrol etti. "Gitmeliyim. Bu sefer gerçekten. Bir plan yapacağız ve bir yolunu

Telegram: @cinciva

bulacağız. Karaceketliler'den sadece ikimiz kalsak bile hiçbir şeyin boşa gitmediğini kanıtlayacağız."

Ağzım kurudu ve tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. "Tek bir şansımız olacak. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Tek bir şansa ihtiyacımız var." Yeniden gülümsedi ve ardından beni yalnız bıraktı. Ancak Başkayer'in yok oluşunu izlediğimden beri ilk defa yalnız olduğumu hissetmedim. Bir gün, bir şekilde Daxton'ı öldürmenin yolunu bulacak ve bütün bunlara bir son verecektik.

Telegram: @cinciva



BÖCEK

Ülkenin bir ucundan ötekine sürüklenmemize rağmen akşam yemeğinde her şey ilk günkü gibiydi. Greyson'la birlikte, Creed ailesinin tüm eski bakanların ve ailelerini ağırlayabilecek kadar geniş olan yemek odasına girdik. Ve hizmetçiler bizi yine tehdit oluşturmamamız için masanın ucuna yerleştirdiler. Bir yanım başkente dönünce işlerin değişeceğini umuyordu; Daxton'un bizi kendinden uzak tutmayacağını düşünüyordum. Ancak tabii ki o artık dışarıdan nasıl göründüğünü önemsemiyordu.

Telegram: @cinciva

Özellikle de gerçek kimliğinin açığa çıkmasına karşın kimsenin elinde buna karşı durabilecek gücü olmadığı için... Hizmetçilerinin ailelerinin yanında başbakanın öz oğlu ve yeğenine güvenmediği hakkında dedikodu yapmasında bir sakınca olur muydu? Daxton dokunulmazdı.

Fakat bu tam da benim güvendiğim kibirli tavırdı. Önünde sonunda kendini bırakacak, bir hata yapacaktı. Ve işte o zaman harekete geçmeye hazır olacaktım.

Benjy'yi silah bulmayı önerdiğinden beri görmemiştim ama kısa süre sonra eski Bakan Bradley'yle birlikte içeri girdiler. İkisi de hiç konuşmadan yaklaştılar ve Benjy bize katıldı. Daxton keyifle alkışladı.

"Bradley! Evet, gel yanıma otur. Konuşacak çok şeyimiz var ve çocukları ayrıntılarla sıkmak istemeyiz, değil mi?"

Bakan Bradley çenesini kaldırdı. Bıyığı ışığın altında parlıyordu. Gururla burnunu çektikten sonra yanımızdan geçti ve Daxton'a doğru yöneldi. Güzel... Birbirlerini hak ediyorlardı.

Hizmetçiler Bakan Bradley'ye servis açmak için koşuştururken, "Herkes yeni evimizden memnun mu?" diye sordu Daxton. "Greyson, Lila, siz evi daha önceden gezme fırsatı bulmuştunuz, değil mi?"

Greyson sinir bozacak kadar nötr bir ses tonuyla, "Evet," dedi. Daxton'a çıkışmasını izlemek aslında

Telegram: @cinciva

hoşuma gidecek olsa da böylesi daha güvenliydi. "Bazı şeyler değişmiş."

"Öyle mi? Böyle bir şeyin gözüme çarptığını söyleyemeyeceğim. Lila..." diye ekledi sinsi bir ses tonuyla ve başımı birden kaldırıp gözlerimi ona diktim. "Senin hatırladığın kadarıyla değişen bir şeyler var mı?"

Değişen bir şeyler olup olmadığını anlamak için beni deniyordu. Daxton Hart'ı, Creed Malikânesi'ni defalarca ziyaret edecek kadar uzun süredir oynuyordu. Benimse bir şeylerin değişip değişmediğinden ya da Greyson'ın bunu uydurup uydurmadığından haberim yoktu. Ancak Daxton aramızda hiçbir sorun yokmuş gibi davranmaya devam ettiği sürece ben de bunun tam tersini ortaya koymaya kararlıydım.

Duygusuz bir ses tonuyla konuşmaya tenezzül etmeyerek, "Ruhsuz bir ev," diye çıkıştım. "Bunu görememene şaşırmadım. Sonuçta senin de ruhun yok."

Bir anlığına odadaki herkes gerildi. Bradley gözlerini kırpıştırarak Daxton'a baktı ve Greyson salatasına uzattığı çatalını havada tuttu. Benjy öylece kaldı ve Daxton'a böyle bir şey söylediğime inanamadığını gösterircesine bana baktı. Fakat geçtiğimiz ayda yanımızda olmadığı için bunun bizim için normal sayıldığından habersizdi.

Bir yanım Daxton'ın beni odadan kovmasını ve sonrasında *misafirleri* önünde onu küçük düşürdüğüm için

Telegram: @cinciva

çarpık bir yöntemle cezalandırmasını bekliyordu ancak Daxton neredeyse kıkırdayarak güldü. "Ah, ruhsuz kelimesinin anlamını çok iyi biliyorum, tatlım. Sabah saatlerinde gördük, değil mi? Başkayer'in küllerinin arasında."

Çatalımı öylesine sıktım ki eğilmeye başlayacağından korktum. Eğer biraz yeteneğim olsaydı çatalımı yemek odasının öbür tarafına doğru sallar ve Daxton'ı gözünden vururdum. Boş zamanlarımda bunu çalışmalıyım diye düşündüm.

Durum çirkinleşmeden Bakan Bradley boğazını temizledi. "Evet, Başkayer'e gelecek olursak başbakanım, sizinle konuşmak istediğim birkaç değişiklik var ve eğer bu can sıkıcı konuşmayı yemekte yapmamızı uygun görürseniz..."

İkili başlarını eğerek konuşmaya başladı ve Daxton'ın arada sırada bana dik dik baktığını hissetsem de yemeğin devamında onları görmezden geldim. Greyson, Benjy ve ben çoğunlukla sessiz kaldık ve diğer anlarda da sadece havadan sudan konuştuk. Hava durumu, sonunda Kale'den uzaklaşmanın ne kadar güzel olduğu... Başkayer'den bahsetmekten kaçındık ve hiçbirimiz Benjy'nin idamdan dönmesi hakkında tek kelime etmedik. Zaten yanlışlıkla kendimi Daxton'a karşı ele vermemek için onunla çok samimi olamazdım. Bu cambazlığı ne kadar sürdürürsem sürdüreyim

Telegram: @cinciva

sadece Daxton'ı değil, kendimi de Lila olduğuma ikna etmeliydim.

Benjy'ye bakmak ve eskiden olduğu gibi benim olmadığını bilmek oldukça tuhaf geliyordu. Sayamayacağım kadar çok defa kendimi onun erkek arkadaşım olduğunu düşünürken bulmuştum ama kendimi yavaşça bu bağdan koparmaya başlasam iyi olurdu. Bunu yapmak zorundaydım. Lila olduğum için değil ama artık *Benjy ile Kitty* olmadığımız için bunu yapmalıydım. Artık sadece Benjy ve Kitty'ydik. Ayrı ayrı. Ve önünde sonunda buna alışmalıydım.

Uzun bir sürenin ardından tatlılar servis edildi ve Daxton ayağa kalktı. "Umarım hepiniz yeni evimizde güzel bir akşam geçirirsiniz. Sizi temin ederim ki burası bizim için geçici olacak, Somerset'teki inşaat bugün ya da yarın başlayacak ama bizim için en iyisi olabildiğince rahat etmeniz."

Göz kırptı ve içimi bir ürperti kapladı. Onun için *rahatın* ne anlama geldiğini bilmek istemiyordum.

Daxton, Bakan Bradley'yi de kuyruğuna takarak odadan çıktıktan sonra biz de ayağa kalktık. "Başbakanla olan işlerimi bitirmeliyim," dedi Benjy ama odadan çıkmadan önce durdu. Greyson ve bana doğru eğilerek, "Saat onda Greyson'ın odasında olun," dedi.

Ben sonra ne olacağını soramadan odadan çıktı. Greyson'la birbirimize baktık. Bunu tartışmanın bir

Telegram: @cinciva

anlamı yoktu; bir hizmetçi konuşulanları duyabilirdi ve biz de gerçeğe yakın bir cevap bulamazdık. Birlikte merdivenlerden indik. Akşam yemeği için giydiklerimi değiştirdikten sonra Greyson'ın odasına gittik.

Yüzümü ekşiterek "O *nedir*?" diye sordum. Greyson işe yarar bir şeyden ziyade bir böcek gibi gözüken üç boyutlu, parlak ve mavi kâğıda çizilmiş bir şeyin önünde duruyordu.

"Eğer mekanizmasını doğru anlayabilirsem bu gece üzerinde çalışmayı düşündüğüm bir cihaz," dedi. Çizimin etrafında kaşlarını çatarak dönüyor ve bir şey arıyordu.

"Hamam böceğine benziyor," dedim.

"Mükemmel. Öyle görünmesi gerekiyor. Bir *böcek* gibi." Yanına gelmem için elini salladı. Çalışma alanına doğru yürüdüm. "Casusluk cihazlarının görülmeyen bir yerde saklanması yeni bir mevzu değil tabii. Ancak bu bir böcek gibi etrafta dolaşması için tasarlandı. Önce bir karasinek yapmak istedim ama kanat kısmı kısıtlı imkânlar dahilinde yaratılmayacak kadar karışık bir sistem."

"Ama hamam böceğinin aynısını yapmak hiç sorun değil," dedim ağır ağır konuşarak. Greyson gözlerini kırpıştırdı. Başımı salladım. "Sen bir dâhisin! Bunu biliyorsun, değil mi?"

Telegram: @cinciva

"Öyle mi dersin?" dedi gülümseyerek ve tekrar böceğe bakmadan önce bana göz kırptı. "Bacakların işleyişini doğru yapabilirsem, malikânenin içinde görünmeden hareket ettirebilirim. Anlamadığım kısımları inceleyebilmek için mahzenden birkaç örnek aldım."

Yanındaki kavanozu işaret etti ve düşünmeden kavanozun içine baktım. "Artık hamam böceği mi besliyorsun?"

"Malikânede şaşırtıcı sayıda hamam böceği yaşıyor. Ama merak etme," diye ekledi. "Sadece alt katlarda buldum."

"Hamam böcekleri beni rahatsız edemez. Zaten onlardan biriyle yaşıyoruz," diye mırıldanıp koltuğa oturdum.

"Bu küçük adamı çalıştırdığımda Daxton'ın bütün hareketlerini takip edebileceğiz."

"Tabii biri böceğini görüp onu ezmeye kalkışmazsa," dedim ve Greyson omuz silkti.

"Asıl güzelliği de o. Ne olduğunu incelemezlerse ve üzerine basmadıkları, öldürmeye çalışmadıkları sürece zaten ölü bir hamam böceği gibi görünecek şekilde tasarlandı."

Omuz silktim. "Hâlâ bir dâhisin ama kesinlikle daha kurnazsın."

Telegram: @cinciva

"Böyle yapmak zorundaydım. Malikânenin üst katlarında hamam böceğinin nasıl karşılanacağını az çok kestirebiliyorum."

Doğruldu ve bir kez daha yeni oyuncağına bakmak yerine gözlerini bana dikti. Tavırları değişmiş gibiydi. Atölyesinde değiştiğini, daha bilimsel, sistemli ve kendinden geçmiş bir havaya büründüğünü görmek beni her zaman şaşırtıyordu. Tüm dikkatini icatlarına veriyordu. Dolayısıyla Greyson'ın dikkatini dağıtacak bir uğraşı olduğu için onu kıskanıyordum. Dahası gerçek bir böcek üzerinde çalışıyor olması, isyanın ateşini yeniden yakmaya ve Daxton'ı devirmeye en az benim kadar istekli olduğunu gösteriyordu.

"Yeniden Benjy'yi gördüğüne sevinmiş olmalısın," dedi, başımı salladım.

"Biraz... Karışık... O artık... Biz birlikte değiliz. Artık Lila olarak yaşamak zorunda olduğum için birlikte olamazdık zaten."

"Of..." Yüzü düştü. "Özür dilerim. Senin için zor olmuştur."

"O hâlâ benim en yakın arkadaşım. Her zaman da öyle olacak," dedim hızla. "Ama evet... Pek kolay olmadı. Ve Knox'un büyüdüğü yerde olmak..."

Sustum ve o da bir şey söylemedi. Knox'u özlüyorduk. Onsuz burada olmak benim için zordu ama burada geçirdiği günlerin hatıralarıyla Greyson'ın ne

Telegram: @cinciva

kadar zorlandığını tahmin dahi edemezdim. Knox yokken onun evinde olmak... O yokken içinde bir boşluk hissettiğine emindim.

Greyson, "Sence Benjy ne istiyor?" diye sordu sonunda. Bense koltuğun kenarındaki iplikle oynuyordum.

"Daxton'ı öldürmemize yardım etmek istiyor," dedim. "Ona güvenebiliriz. Bize asla ihanet etmez."

Greyson kaşlarını çattı ve üç boyutlu resmi bir kez daha çevirdi. "Bilerek yapmayabilir ama bundan sonra her gün onun yanında olacak. Daxton iyi bir gözlemcidir."

Ciddi bir ses tonuyla, "Benjy, ondan daha zeki," dedim. "O bir VI. Victor Mercer ise V rütbeli biri, unuttun mu?"

Çatık kaşlarının kaybolmasıyla beraber yüzünü bir gülümseme kapladı. "Rütbelerin adaletsiz olduğunu ve hiçbir anlam taşımadığını sanıyordum."

"Öyle ama..." Durdum ve iç çektim. "Bu işi bana bırak, olur mu?"

İkimiz de saatin 22.00 olmasını beklerken, onun çalışmasını izledim. Yalnızca birkaç alet ve elleriyle yaptıklarını görmek olağanüstüydü. Yavaş yavaş böceğini oluşturmaya başlamıştı.

Böcek işe yaramasa bile üçümüzün bir plan yapabileceğinden emindim. Elimizde herhangi bir kaynak

Telegram: @cinciva

ya da Karaceketliler İsyanı'ndaki insan gücü olmayabilirdi ama bazen kaderin akışını değiştirmek için hafif bir dalgalanma bile yeterli olabilirdi. Ve biz de bunu gerçekleştirmeye kararlıydık.

Nihayet saat 22.00'ı gösterdiğinde biri hafifçe kapıyı tıklattı. Benjy'nin söylemeyeceğine ısrar etsem de Greyson apar topar böceğini saklarken ben de kapıyı açtım. Kapının diğer tarafında duran Benjy endişeli bir tavırla dudaklarını sıkıyordu. Nedenini hemen anladım.

Hemen arkasında alnı terlemiş ve uzun yürüyüşün ardından nefes nefese kalmış olan Bakan Bradley duruyordu.

Tıpkı Lila'nın bu ikiliyle karşılaştığında yapacağı gibi, "Bir şey mi oldu, Benjamin? Bakan Bradley?" dedim sert bir ses tonuyla. Arkamda Greyson'ın böceğiyle ilgili son kanıtları da topladığını duyabiliyordum.

"Merak etme, yardım etmeye geldi," dedi Benjy ve kaşlarımı çattım.

"Neye yardım edecek?"

"Başbakanı öldürmeye tabii," dedi Bakan Bradley. İçimden inledim. Benjy bunun bir tuzak olduğunu anlamalıydı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum ama biraz daha yüksek sesle söyleyebilirsen, Daxton'ın sana işkence

Telegram: @cinciva

yaptırarak konuşturmaktan memnun olacağına eminim," dedim ve kapıyı kapatmak için ittim. Benjy kapıyla pervazın arasına ayağını sokarak kapıyı tuttu.

Benjy fısıldayarak, "Lila. Düşün. Onu durdurmayı bizim kadar çok istiyor," dedi. "O, bana geldi. Ben ona gitmedim."

Lila, Kitty değil. Yani Benjy ona tam anlamıyla güvenmiyordu. Devamını getirmeden önce biraz olsun rahatlamıştım ve dişlerimi sıktım. "Bunu ona Daxton'ın söylemiş olabileceğini hiç düşündün mü?"

"Ama o söylemedi," dedi Bakan Bradley. Greyson'ın yaklaştığını duydum ve tam arkamda durdu.

"Kanıtla," dedi Greyson ve Bakan Bradley bunu bekliyormuş gibi ceketini açtı ve gümüş bir tabanca gösterdi.

"Bu senin için sevgili Lila." Silahı kılıfından çıkarttı ve namlusundan tutarak kavrama yerini bana doğru uzattı. Eğer isteseydim hemen tetiği çekebilirdim. "İşine yarayacağını düşündüm."

Kafamın içindeki fırtınayla birlikte elimdeki tabancaya baktım. Bu bir tuzak olmalıydı. Bradley gibi açgözlü, bencil ve mide bulandırıcı bir domuzun bize yardım etmesi için hiçbir nedeni olamazdı. Eğer bir şeyler yapmak istiyorsa Daxton'a olan sadakatini göstermek ve yeni hükümetteki yerini sağlamlaştırmak için bize ihanet ederdi.

Telegram: @cinciva

Ancak artık bir şans vardı, gerçek bir şans. Avucumun içinde duran sıcak ve ağır bir şans... Daxton ne tür bir dalavere çevirmek isterse istesin, onu öldürmemiz için bize yol gösterecek değildi.

Tabancayı tuttum ve Bradley'yi nişan aldım. "Sahte olup olmadığını denemeli miyim?"

"Kesinlikle değil," dedi. Başını öyle bir hızla eğdi ki silahın gerçek olduğunu anladım. Onun daha önce bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemiştim. "Çok ama çok gerçek ve çok ama çok dolu. Eğer senin için önemli değilse, sevgili Lila..."

Tabancayı indirerek, "Güvenlik kilidi kapalı zaten," dedim. Greyson'a döndüm ve ekledim, "Ne dersin?"

Omuz silkti. "Söyleyeceğini dinlemekten zarar gelmez."

Tabancayı sıkıca tutarak geri çekildim ve Benjy ile Bakan Bradley içeri girdiler. İkisi de salonda bir yere oturmak için hamle yapmadan kapının önünde yuvarlak çizmeye başladılar. Bradley'nin alnı biraz daha terledi ve elindeki mendille yüzünü sildi. Kimse rol icabı bu kadar endişeli görünemezdi.

"Uzun kalmayacağım," diye başladı. "Yardım için elimden ne geliyorsa yapmak istiyorum. Karaceketliler'i ilgilendiren birçok bilgi var ve bunları onlara ulaştırmak..."

Telegram: @cinciva

"Hayır," dedim birden. Benjy ve Greyson bana şaşkınlıkla baktılar ama onları görmezden geldim. "Bunun bize bir faydası olmaz. Eğer doğruyu söylüyorsan da bildiklerini duymamalıyız."

Greyson ne demek istediğimi anlayarak, "Doğru," dedi. "Ne kadar az bilirsek o kadar iyi olur. Böylece Daxton bildiklerimizi bizden öğrenmeye çalışamaz."

Bakan Bradley derin bir nefes verdi. "Pekâlâ. Ancak işinize yarayacak bir şey olursa..."

"Neden bize yardım ediyorsun?" diye sordum. Bradley sustu. "Kaybedecek çok şeyin var. Güç, saygınlık, Daxton'ın yalakalığı görevin..."

"Önemli olan ne kaybedeceğim değil, sevgili Lila, ne kazanacağım." Duvarların kalın olmasına rağmen ve kapının önünde bizi dinlemeye çalışan birinin bile ne konuştuğumuzu duyması güçken sesini alçalttı ve öne doğru eğildi. "Ülkeyi deli bir adamın yönetmesini istememem çok mu tuhaf?"

"İstediğin her şeyi alırken onun deli olduğunu düşünmüyordun," dedim.

"O zamanlarda açgözlülüğüm yüzünden kör olmuştum, doğru. Ancak Kale'de olanları ben bile görmezden gelemiyorum. Diktatörlük istemiyorum ve siz aksine inansanız da ben bu ülkeyi önemsiyorum. Çok önemsiyorum."

Telegram: @cinciva

"Karşılığında ne istiyorsun?" diye sordu Greyson. "Ben başbakan olduğumda bu yardımın karşısında nasıl bir ödeme yapacağım?"

Bakan Bradley burnunu çekti. "Bunu kalbimin derinliklerinden gelen bir hisle yaptığıma yemin ederim..."

"Senin kalbinden gelen hislere güvenmiyoruz," diye çıkıştım. "Bencilliğine güveniyoruz."

Bir süre sonra iç çekti ve yeniden alnını sildi. "Pekâlâ. Yeni hükümette görev almama izin verin. İşimi çok seviyorum ve devrimden sonra işimden olmak istemiyorum. İnsanların iyiliğini gözeteceğime ve sizin takviminizi takip edeceğime söz veriyorum."

"Bir kukla istemiyorum," dedi Greyson.

"Ben de kukla olmak istemiyorum," dedi Bradley. "Tabii şu anda, babanın yanında öyleyim. Ya da baban olduğunu iddia eden adamın yanında." Kaşlarını kaldırdı ve Greyson adamın ayaklarına baktı. "Hayatımdan vazgeçmek istemiyorum ama ahlak kurallarını ya da artık geriye nasıl bir anlayış kaldıysa onu da ihlal etmeyeceğim. İnsanlara göz kulak olurken de bencil olmak mümkündür, evlat. Mükemmel olduğumu söylemiyorum. Buraya gelmek bir hayli zor oldu. Ancak zamanla bana güveneceğinizi ya da kaçınılmaz son geldiğinde yeni dünyada bir yer sahibi olmak istememi anlayacağınızı umuyordum." Silahı işaret etti. "Akıllıca kullan."

Telegram: @cinciva

Başka bir şey söylemeden koridora çıktı ve bizi yalnız bıraktı. Kapıya doğru yürüyüp kilidi çevirdim ve hemen arkamı dönüp Benjy'ye baktım.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

Benjy hiç çekinmeden, "Yapılması gerekeni," dedi. "Ona güveniyorum, Lila..."

"Kitty," dedim. "Greyson biliyor."

"Güzel." Konuşmaya devam etmeden önce Greyson'la birbirlerine baktılar. "Bir silahımız var. İhtiyacımız olan da buydu, değil mi?"

İsteksizce başımı salladım ve dolu olduğundan emin olmak için silahın toplusunu açtım. "Kovanlar boş olabilir."

Greyson omzumun üzerinden baktı. "Boş değiller. Metalin dalgalanmasını görebiliyor musun?"

Ben kurşunları incelerken, "Ben yaparım," dedi Benjy. "Her gün onunlayım. Nöbetçiler üzerimi arıyor ama bir yolunu bulup..."

"Hayır." Topluyu kapattım ve tabancayı kenara koydum. "Bu riske girmeyeceksin."

Kaşlarını çattı. "Kitty..."

"Eğer bunu yaparsan, sen bir isyancı olacaksın ve o da şehit sayılacak," dedim. "Greyson yaparsa, insanlar babasının gücünü elde etmek için yaptığını konuşacak.

Telegram: @cinciva

Ama Lila yaparsa... Karaceketliler'in sevilen sözcüsü yaparsa... İnsanlar ona destek olacak."

Greyson dudağını ısırdı. "Halkın önünde olmalı. Eğer yapabilirsek kamera karşısında yapmalıyız."

"Yanına yaklaşmamıza izin verdikleri tek an o zaten," dedim. "Bana izin verir misiniz?"

Greyson hafifçe gülümsedi. "Tabii ki."

"Güzel. Ve Benjy..." Ona baktım. "Teşekkür ederim."

Benjy kollarını önünde birleştirdi ve kulaklarının uçları kızardı. "Bunu senin yapmanı istemiyorum."

"Fark etmez. Birinin yapması gerekiyor. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olacağız." Dirseğine dokundum. Bir yanım kaybettiğimiz kıvılcımın geri gelmesini istiyordu ama her ne kadar yanımda olduğu ve bizimle plan yaptığı için rahatlamış hissetsem de her şey bu kadardı.

"Tamam," dedi Greyson bize bakarak. "Elimize geçen ilk fırsatta."

Kalbim hızla atarken başımı salladım. Bunu yapabilirdik. Bunu gerçekten yapabilirdik. "Elimize geçen ilk fırsatta." diye tekrarladım.

O fırsat haftalarca elimize geçmedi.

Greyson böceğini kurcalarken ve Benjy, Daxton'ın heveslerini karşılarken, ben her günümü çoğunlukla

Telegram: @cinciva

tek başıma geçiriyordum. Bazen Greyson'ı çalışırken resmediyor ve bazen de haberleri izliyordum. Ancak çoğunlukla Creed Malikânesi'ni geziyordum.

Giremediğim yerler vardı; her şeyin önüne bir bariyer çeken Daxton'ın kaldığı bölüm. Ve maalesef havalandırmalar içinden geçemeyeceğim kadar küçüktü. Yine de Creed Malikânesi'nde girebildiğim bütün koridorları, odaları ve dolapları Somerset'i bildiğim gibi ezberledim.

Malikâne hakkında bildiklerim, Greyson böceğini çalıştırdığı zaman işimize yarayacaktı. Böceğin neler yapabileceğinden emin değildik ancak Daxton'm yaptıklarını öğrenebilecek olmamız bizi rahatlatıyordu.

Ve böcek malikânenin içinde dolaşmaya başladığında saatlerce Greyson'ın dairesinde oturup neler olduğunu ve işimize yarar bir şey konuşulup konuşulmadığını izlemeye koyulduk.

Hiçbir şey olmadı. Zaman geçtikçe cesaretim azaldı. Daxton onu öldürmemiz için bize bir şans vermese ve ben onu bifteğini yerken öldürmeyi hayal etsem de, böyle bir şeyin yemek odasındaki herkesi tehlikeye atmak olacağını biliyordum. Greyson haklıydı, her ne yapılacaksa halkın karşısında olmalıydı. Şimdi tek yapmamız gerekense beklemekti.

Telegram: @cinciva

Bir sabah, gün doğumunda nöbetçilerden biri odamıza girdi. "Kalkın," diye emretti. "Araba bir saat sonra yola çıkıyor."

Greyson'ın odasındaki ikinci yataktan doğrularak sersem bir şekilde, "Buradan ayrılıyor muyuz?" dedim. "Nereye gidiyoruz?"

Nöbetçi "Somerset'in inşaatını görmeye," diye mırıldandı.

Greyson'la birbirimize baktık ve yüreğim ağzıma geldi. Buraya kadardı. Sonunda beklediğimiz fırsatı yakalayabilecektik.

Nöbetçi çıkar çıkmaz hazırlanmaya başladık ve tabancayı özenle kar montumun içine sakladım. Tek atış... İhtiyacım olan buydu ve nihayetinde her şey bitecekti.

Somerset'e iki arabayla gittik. Daxton ve Bakan Bradley ilk arabadaydı. Greyson, Benjy ve benim olduğum araba ise diğerini takip ediyordu. Güvenlik penceresinin kapalı olduğundan ve şoförün konuşmalarımızı duymadığından emin oldum. Somerset'e doğru giden yoldaki bulvardan geçerken, "Sizce nöbetçiler onu koruyacak mı?" diye sordum. Creed Malikânesi çok uzak değildi ve bize sadece birkaç dakikalık bir konuşma süresi kalmıştı. Tetiği çektikten sonra olacaklara hazırlıklı olmalıydım. Greyson ve Benjy'nin yanımda olmasını istemezdim ama şansım yaver giderse

Telegram: @cinciva

onlardan ayrılabilirdim. Eğer nöbetçiler karşılık verecek olursa, karşılarında tek başıma durmak istiyordum.

"Belki," dedi Greyson duygusuzca. "Eğer karşılık vereceklerini düşünürsen..."

"Dururum," diye yalan söyledim. Durmayacağımı ben de biliyordum, onlar da. Bu yolda ölmeyi istesem de bugün öleceğimin ve hayatımız haline dönen karanlık tünelin sonundaki ışığı göremeyeceğimin düşüncesini sindiremiyordum. Ve kendimi bir kez daha böyle bir şeyin olmayacağını söyledim. Tabancayı montumun içinde saklayabilirdim. Greyson görevi devralana kadar benim yaptığımı anlayamazlardı ve o da beni affederdi. Her şey yolunda olacaktı.

Olmak zorundaydı.

Yalnızca birkaç dakika sonra Somerset'e vardığımızda bizi kapının önünde bekleyen ve silahlı nöbetçilerin geride tuttuğu bir kalabalık vardı. Daxton'ın arabası yavaşladı ve penceresini açıp el salladı.

Kalabalığın içindeki birkaç kişi alkışladı ama hiçbiri çok istekli gözükmüyordu. Belki de halkın ilgisi düşündüğümüzden daha hızlı azalıyordu. Ya da hava insanların herhangi bir şeyi isteyemeyeceği kadar soğuktu. Bu düşünceyle camı açtım.

Greyson parmağımı tuştan çekmeye çalışarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Ona sert bir bakış attım.

Telegram: @cinciva

"Ne kadar tepki alacağımızı deniyorum."

Başımı camdan çıkartarak kalabalığa doğru gülümsedim ve el salladım. Alkış ve ıslıklar başladı. Neredeyse kalabalığın içindeki herkes canlanmıştı ve bağırmaya, el sallamaya başlamıştı. Gülümseyişim gerçeğe dönüştü. Sanırım soğuğun işlediği tek kişi Daxton'dı.

"Biri seni vurmadan içeri gir," diye tısladı Benjy ama ben kalabalık gözden kaybolduğunda koltuğuma oturdum. Greyson hemen camı kapattı.

"Kimse beni vurmayacak," dedim. Sonuçta silahı olan bendim. "Gördünüz mü?"

Greyson yüzünü asarak, "Evet," dedi. "Çok gereksizdi."

"Hayır, istediğim şey tam da buydu," dedim. "Daxton el salladı ve kimsenin umurunda olmadı. Ben gülümsedim, el salladım ve ardından insanlar bana yaklaşabilmek için birbirlerinin üzerine çıktılar."

"Yine de tehlikeliydi," dedi Greyson ve ben de omuz silktim.

"Daha önce üzerime ateş edildi. Ayrıca buna değerdi."

"Neden yaptığını anlamıyorum," dedi ama ben cevap veremeden Benjy konuşmaya başladı.

"Halkın gözünde Lila her zaman Daxton'dan üstün olacaktır. Bunu kullanabiliriz. Bunu kullanacağız."

Telegram: @cinciva

Somerset'teki beyaz malikâne göründüğünde midem düğümlendi ve rahat bir şekilde nefes alabilmek için kendimi zorladım. Buraya kadardı. Beklediğimiz an gelmişti. Montumun iç tarafına dokundum. Metal soğuk ve güven verici bir his yaratıyordu. Bunu yapabilirdim. Bunu yapacaktım ve öğle vaktinde her şey olması gerektiği gibi olacaktı. Sadece tetiği çekmem gerekiyordu.

Derin bir nefes aldıktan sonra sağ kolumun boşta olduğunun görünmemesi için montumun kolunu aynı taraftaki cebe soktum. Bu şekilde iki elim de cebimde gibi görünecekti ama montun içinde, sağ kolum tabancayı sakladığım yerin önünde duruyordu. Mükemmel bir plan değildi belki ama tabancayı Daxton'a doğrultmadan ateş etme imkânım olacaktı. Böylece kendi canımı korumak için birkaç değerli saniye kazanabilecektim.

Biz arabadan çıkarken, yolun diğer tarafında duran Daxton bana soğuk bir bakış attı. Bakışların sebebinin montun kolunun boş olduğunu anlaması değil, kendiliğinden gelişen tezahüratları izlemesi olduğunu fark etmem arasında geçen sürede küçük çaplı bir panik yaşadım. Kendini beğenmiş bir hava mı takınmalıydım yoksa yapacağı misillemeyi mi düşünmeliydim bilemiyordum. Fakat ne yapabilirdi ki? Ben işimi yaparsam birkaç dakika içinde ölmüş olacaktı ve ülke

Telegram: @cinciva

de bize kalacaktı. Tabii o zamana kadar hayatta kalabilirsem...

Bu düşünceyi aklımdan çıkarttım ve bedenimi saran korkuya karşı dimdik durdum. Birçok insan o kurşuna güveniyordu ve ben de fikrimi değiştiremezdim. Ancak buradayken cesaretimi toplamak, Daxton'ın ve nöbetçilerinin olmadığı ve hareketlerimin sonuçlarına katlanmak zorunda kalmayacağım o odadayken cesaretimi toplamaktan haliyle daha zordu. Knox, beni tam da böyle görmek isterdi, harekete geçmeden önce fikirlerimi sorgularken... Yalnız bu tereddüt, işleri berbat edebilirdi.

Umduğumuz gibi biz Somerset'in kalıntılarını gezerken bizi çekecek bir kamera ekibi gelmişti. Kayıtları altı haberlerinde Hart ailesinin savaştan sonra nasıl toparlandığına dair abartılmış bir haber olarak yayınlamayı düşünüyor olmalılardı. Şansım yaver giderse bu çekimin tarihe geçeceğinden haberleri yoktu. Avuç içlerim terlemeye başladı. Bunu yapabilirdim. Bunu yapmak *zorundaydım*.

İnşaat işçileri Somerset'in enkazının çirkin kısmını kaldırmışlardı ve konut kanadı gibi yeniden inşa edilmesi gereken bölümlerin önüne yapı iskelesi kurmuşlardı. Yıkımı dışarıdan görmek, içerideki insanların nasıl hayatta kalabildiğini sorgulamama neden oldu. Hepimiz kahverengi çimenliğin önünde toplandık. Ustabaşı da yanımıza geldi ve Daxton'la el sıkıştı.

Telegram: @cinciva

"Benim için büyük bir onur, başbakanım," dedi.

Daxton, sahip olduğunu neredeyse unuttuğum nezaketi ve cazibesiyle, "Bu onur bana ait," dedi. "Konut kanadını tamamen yeniden yapacağınızı duydum."

"Doğru," dedi ustabaşı ve yeniliklerden bahsetmeye başladı. Kalbim hızla çarpıyor; sanki dış dünyanın sesini kısıyordu. Bir parmak hareketi... Tek yapmam gereken buydu.

Malikâneyi daha iyi görmeye çalışıyor gibi duruşumu değiştirdim ve görüş açımı genişlettim. Daxton'dan yalnızca birkaç adım uzaklıktaydım ve nişan almasam bile ıskalamam güçtü. Nöbetçiler herhangi bir sorunda yanımıza gelmek üzere hazır bir şekilde kameraların hemen arkasında duruyor ama hiçbiri beni izlemiyordu. Daxton'ın sıkı tedbirlerine rağmen kimse içeriden gelecek bir şey beklemiyor gibiydi.

Sonunda cesaretimi topladım ve silahı doğru pozisyona getirdim. Göz ucuyla baktığımda Daxton'ın beni izlediğini görebiliyordum ve göz göze geldiğimizde hafifçe başını salladı.

Olabildiğince sakin bir ifadeyle derin bir nefes aldım, başımı sabit konuma getirip tetiği çektim.

Dan...

Daxton bağırdı ve yere yığıldı. Kalabalıktan çığlıklar yükseldi ve birkaç kişi yere eğildi. Son anda yere

Telegram: @cinciva

eğilmem gerektiğini hatırladım ve arkamı dönüp ateş eden kişiyi arıyormuş gibi yaptım. Hızlanan nabzım ve gözlerimdeki korku dolu ifade için rol yapmama gerek kalmamıştı.

Birden nöbetçiler bize doğru atıldı ve birkaçı Daxton'ı korumak için ona doğru koştu. Ancak artık çok geçti. Hepimiz yere yakın bir pozisyonda dururken o hareketsizce yerde yatıyordu.

Hepimiz... Bakan Bradley hariç.

"O..." Bradley'nin gözleri kocaman olmuştu ve geri çekilmek yerine nöbetçilere doğru yürüdü. Yere yakın dursam da yüzündeki gülümsemeyi görebiliyordum.

Aptal. *Aptal.*

Ancak bu karmaşa anında kendimi ele vermeden yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tabancayı montumun içine yerleştirdim ve diğer nöbetçiler bizi güvenle arabamıza doğru götürürken omzumun üzerinden Daxton'a baktım. Çimenlerin üzerinde hareket etmeden yatıyordu. Uzaktan gelen siren seslerini duysam da artık çok geçti.

Yapmıştım. Tetiği çekmiştim.

Ve şimdi her şey bitmişti.

Telegram: @cinciva



DEHŞET ODASI

Greyson, Benjy ve ben arkada otururken araba hızla Creed Malikânesi'ne doğru yola koyuldu. Bizimle gelen iki nöbetçi Greyson'ın iki yanına oturarak onu aralarında sıkıştırmıştı. Kimse yolculuk boyunca tek kelime etmedi. Oyunumuzu ele vermeden bir şeyler söyleyebileceğimden emin değildim ama daha çok konuşamayacak kadar şaşkındım. Greyson ile Benjy, bunun gerçek olabileceğinden emin olamıyorlarmış gibi, eşit derecede afallamış görünüyorlardı.

Telegram: @cinciva

Güzel... Nöbetçileri kandırmak kolay olacaktı. Ve gerçek ortaya çıktığında, Karaceketliler'in hatırası ve ülkenin iyiliği için Daxton'ı öldürdüğümü itiraf ettiğimde, Greyson beni affedecek güce sahip olacaktı.

Her şey yoluna girecekti.

Ancak üçümüz hızla Creed Malikânesi'ne girerken, içimde ufak bir şüphe tohumu oluştu. Bizi koruyanların kulaklığından gelen bir cızırtı duydum ve içlerinden biri homurtuyla cevap verdi. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı; korumaları gereken kişi suikasta uğramış adamlar için bir şeyin yolunda gitmesi olanaksızdı ama bu daha farklıydı. Benjy, Daxton'ın çalışma odasına götürüldü ve iki nöbetçi Greyson ve bana üst kata kadar eşlik etti.

Bana Strand'ı hatırlatan kısa saçlı ve aksi bir nöbetçi, "Ayrı odalarda kalacaksınız," dedi ve Greyson'ın dairesine girmemem için önümü kesti.

Greyson dimdik durup büyük bir öz güvenle, "Kimin emirlerine göre?" diye sordu. Belki rol yapıyordu, belki de güç ona yaramıştı ama her iki türlü de haklıydı. Onu dinlemeleri gerekiyordu, başka birini değil.

"Başbakanın emirlerine göre," dedi nöbetçi.

"Artık Greyson başbakan," diye çıkıştım ama nöbetçi gözlerini bile kırpmadı.

"Ayrı odalara. Emirler böyle."

Telegram: @cinciva

İçimi kaplayan çaresizlikle Greyson'a baktım. Beraber olmak zorunda değildik ama nöbetçilerin hâlâ Daxton'ın emirlerini uygulamaları üç seçeneği işaret ediyordu:

Bir, Daxton Hart olarak maskelenen tek kişi Victor Mercer değildi.

İki, bunu önceden düşünmüştü ve ölümünden sonra bizim idam edilmemizi emretmişti.

Ya da üçüncüsü ve en korkutucusu, Daxton bir şekilde kurşundan kurtulmayı başarmıştı ve şimdi hareketimin sonuçlarıyla yüzleşmek zorundaydık.

Hangi seçeneğin daha kötü olduğundan emin olamıyordum. En azından Daxton öldüyse, bana ya da Greyson'a ne olduğu önemli olmaksızın kalanlar ülkeyi Karaceketliler'in fikirlerine göre yönetebilirlerdi. Ancak yeniden maskelendiyse, uzaklardaki tesislerin birinde duran ve eskisinin yerini almaya hazır olan sonsuz bir Daxton Hart kaynağı varsa hiçbir zaman kazanamayacağız demekti.

"Eğer izin verirseniz Bayan Hart," dedi ikinci nöbetçi ve kolumdan tutup beni buraya geldiğimizden beri içinde kalmadığım odaya doğru sürüklemeye başladı. Topuklarımı yere bastırdım ve Greyson'a dönmeye çalıştım ama nöbetçi kolumu çok sıkı kavramıştı.

"Greyson!" diye bağırdım ve kolumu öylesine hızlı çektim ki nöbetçinin tuttuğu bölgede sabah bir morluk

Telegram: @cinciva

olacağından emindim. "Bırak beni. Kuzenimle kalacağım."

"Hayır, kalmayacaksın." Nöbetçi kapıyı açtı ve beni içeri savurdu. Takıldım ve yere düştüm ama bu nöbetçinin umurunda olmadı. Arkamdan kapıyı sertçe kapattı. Başım dönerken sessizce yerde oturdum. Her ne olduysa, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu çok açıktı.

Tek yapmam gereken beklemekti.

İlk olarak tabancayı sakladım.

Pencereyi açıp aşağıya atmayı deneyecektim ama pencerelerin hepsi kilitliydi ve tabancanın nereye düşeceğini de ayarlayamazdım. Büyük ihtimalle çimenlerin üzerine düşerdi ama çalılıkların arasına düşürsem bile önünde sonunda bir bahçıvan tarafından bulunacak ve nereden geldiğini anlamak pek zor olmayacaktı.

Onun yerine bir jilet yardımıyla kalın bir kitabın içini oydum. Acemi bir hareketti ama işe yaradı ve kitabı raftaki yerine koydum. Dünya üzerindeki en başarılı saklama noktası olmayabilirdi ama yatağımın altına koymamdan iyiydi.

Greyson'm kulaktan benimle iletişime geçmesini bekledim ama cızırtı hiç duyulmadı. Belki unutmuştu. Bu pek olası değildi ve zaman geçtikçe daha da endişeleniyordum. Odadan kaçıp Greyson'ın yanına gidebilmek için her yolu denedim. Sadece iyi olduğunu

Telegram: @cinciva

öğrensem bile bana yeterdi ama nöbetçiler kapımın önünden hiç ayrılmıyorlardı ve onun dairesinin önünde de durumun aynı olduğuna emindim.

Günler geçti. Her öğünüm gümüş tepsilerde getirildi ama hiçbir süs yeniden bir tutsak olduğum gerçeğini örtemezdi.

Kimse Daxton'ın sağlık durumuyla ilgili sorularımı yanıtlamadı. Ölmüş müydü, yaşıyordu ama ölmek üzere miydi, sapasağlamdı ve bunların hepsi sadist bir oyun muydu... Kimse tek kelime etmiyordu. Ateş ettiğim anı zihnimde tekrar tekrar canlandırdım ve neresinden vurulduğunu anlamaya çalıştım. Ya da vurulup vurulmadığını. Hiç kan görmemiştim ve olay yerinden o kadar çabuk uzaklaştırılmıştık ki etrafta kan olup olmadığını söylemek imkânsızdı.

Daxton'ı öldürmeye çalışmamın ya da emin olamasam da öldürmemin üzerinden geçen beş günün sonunda kapım açıldı. Çizim defterimle koltukta oturuyor ve hizmetçinin öğle yemeğimi getirmesini bekliyordum. Onun yerine içeri giren iki nöbetçi beni kollarımdan tutarak ayağa kaldırdı.

"Ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz?" diye kükredim ve onlara karşı koymaya çalıştım ama ellerimi belimde birleştirip kelepçelediler. Beni odadan çıkartıp koridorda yarı çekiştirir, yarı sürükler halde taşırken ikisi de tek kelime etmedi. Tam zamanında arkamı

Telegram: @cinciva

dönerek Greyson'ın kapısının önündeki nöbetçileri görünce içim biraz olsun rahatladı. En azından Greyson iyiydi. Ya da günlerdir odasından çıkamadığı için olabildiğince iyiydi.

Nöbetçiler beni büyük merdivenlerden indirdiler ve bu ana kadar girişimin yasak olduğu kanata geçirdiler: Daxton'ın bizden saklandığı ve her gün yaptığı şeyleri düşündüğü ve planladığı büyük daire kanadı... Bana göre masum insanların hayatını mahvedecek planları yapıyordu. Ondan başka bir şey beklenemezdi.

Tüm kanat, Greyson'ın ve Knox'un daireleriyle birlikte benim dairemin iki katı kadardı ve evin kalanı gibi sıcaklık veren ahşap malzemelerle ve renklerle döşenmişti. Ancak koridorda ilerledikçe hava gittikçe soğuyordu. Sonunda nöbetçiler koridorun sonundaki kapıyı açtılar.

İçerisi beyaz duvarlarıyla basit bir odaydı ama insan dışkısı, kanı ve tuhaf kokusuyla midemi bulandırdı. Neredeyse olduğum yere kusacakken, "Buraya girmem," dedim.

"Ah, evet, gireceksin," dedi içeriden gelen ses. Takım elbisesinin üzerine giydiği siyah önlüğü ve elindeki yuvarlak testeresiyle Daxton'dı bu. Testerenin ucundan kan damlıyordu. "Beni gördüğüne şaşırdın mı, Lila?"

Telegram: @cinciva

Daxton'a bakakaldım. Dudaklarım kurudu ve gözlerim kararda. Yedek olup olmadığını anlamaya çalıştım ama kimse sesindeki soğukluğu ve gözlerindeki acı vermekten zevk alan bakışı taklit edemezdi. Yapamamıştım. Onu öldürememiştim.

Başarısızlık, utanç ve nefret bedenimi ele geçirdi ve kaçacak bir yer bırakmadan içime işledi. Daxton Hart olarak tanınan adamı iki kere öldürmeye çalışmıştım. En azından bu sefer denemeden pes etmemiştim.

"Hâlâ hayatta olmana şaşırdım," dedim. Çenem kilitlenmiş olsa da beynim hızla çalışıyordu. Bu kimin kanıydı. Odanın içine baktım ama Daxton ve kapı görüşümü kısıtlıyordu. Malikânede başka kim...

Ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı ve tek yapabildiğim olduğum yerde durmak oldu. Greyson hakkında o kadar çok endişelenmiştim ki Benjy'nin güvenliğini aklıma bile getirmemiştim.

Hayır. Kontrolümü kaybedemezdim. Kim olduğumu unutamazdım. Benjy, Lila için bir hiçti. Daxton'ın, benim için onu incitmesine gerek yoktu. Eğer onu sorarsam... Eğer önceliğim olduğu hakkında ufacık bir ipucu verirsem...

Kelimeleri zorla dudaklarımdan dökerek, "Greyson nerede?" diyebildim. "Ona ne yaptın?"

"Ah, merak etme. Greyson güvende," dedi ve odaya girmem için yana çekildi. "Zaten onda tetiği çekecek

Telegram: @cinciva

cesaret yok, değil mi? Hayır, hayır... Olayın kamera kayıtlarında, failin kim olduğu apaçık ortada."

Başım korku ve saf adrenalinle dönmeye başladı ve kendimi düşünmek için zorlamadan öne doğru sendeledim. Benjy olamazdı. Benjy olamazdı. Benjy olamazdı...

Demir masanın üzerinde baş aşağı yatan bedeni gördüğümde derin bir nefes aldım. Ya da ben onun bir beden olduğunu düşünüyordum. Derisi tamamen soyulmuştu ve altındaki kırmızı kaslar görünüyordu. Elleri ve kolları yanındaki tepsinin içindeydi. Görünüşe göre teker teker kesilmişlerdi. Kocaman göbeği ortadan ikiye ayrılmıştı ve birkaç parmağın yanında bir kase dolusu organ vardı.

Arkamı döndüm ve son günlerde yediğim ne varsa yere kustum. Haklıydım. Benjy değildi. Neredeyse tanınmaz bir durumda olmasına rağmen beden onun için fazla büyüktü. Yüz bölümünden kalan şeydeki bıyığı tanıdım.

Bakan Bradley.

Midemde kusacak bir şey kalmadıktan sonra, "O..." diyebildim. İlk defa evet yanıtını duymak istiyordum.

"Hayır, henüz değil. Ama merak etme az zamanı kaldı. Hakkını vermek lazım, onu konuşturmak günlerimi aldı," dedi Daxton ve elindeki testereyi kenara bırakıp hayranlıkla yapıtına doğru yürüdü. Bunu daha

Telegram: @cinciva

önce Mercer Malikânesi'nde de gördüğümü hatırladım. O zamanlarda sadece Jonathan Mercer'in böyle olduğunu düşünüyordum. Ancak tabii ki ağabeyi de bundan zevk alıyordu.

Kusmuk kokusu, diğer kokulara karıştığı için öğürerek, "Sence... Sence Bakan Bradley seni öldürmeye mi çalıştı?" diye sordum.

"Ah, hayır. Ama halk öyle olduğunu düşünüyor. Kamera kayıtlarını değiştirerek gerçeği çarpıtmak o kadar kolay ki. Fakat ben gerçeği biliyorum." Daxton, alet koleksiyonundan uzun bir bıçak seçti ve parmağıyla ucunu kontrol etti. "Bradley'nin itirafı olmasa da, Greyson böyle bir şeye cesaret edemezdi ve Benjamin şüphesiz ki bunu gözlerden uzak bir yerde yapardı. Ya da en azından o beni gördüğünde takım elbisemin altında kurşungeçirmez yelek olduğunu anlayabilecek kadar zekidir."

Ama değildi. Hiçbirimiz değildik. Kara kışın ortasında, üzerimizde kalın montlar varken yeleği kazaktan ayırt etmek imkânsızdı. Bu ihtimali düşünmediğim için kendime defalarca küfür ettim. Başına nişan almalıydım.

Lila'nın her zamanki kibrini taklit edemeyecek kadar sarsılmış bir şekilde, "Benim yaptığımı mı düşünüyorsun?" diye sordum. Bakan Bradley'nin son beş

Telegram: @cinciva

gündür gördüğü işkenceyi onun da kaldıramayacağını düşünmek istiyordum.

"Senin yaptığını biliyorum, Lila. Bradley sana bir silah verdiğini itiraf etti. Nöbetçiler şu anda odanı arıyorlar. Kısa süre sonra silahı bulacaklarına eminim."

İnkâr etmenin bir faydası yoktu. Lila'nın onu öldürmek istediğini biliyordu; hepimizin onu öldürmek istediğimizi biliyordu. Ve bunu kabul etsem de etmesem de aynı şeyi söyleyecektim. "Beni buraya bu yüzden mi getirttin? Öldürmek için mi?"

Daxton, bıçağın ucunu Bradley'nin çıplak göğsüne batırırken güldü. Şimdiye kadar sakin ve sessiz kalsa da eski bakan birden titredi ve hafifçe inledi. Midem yeniden kabardı ama artık dışarı çıkacak bir şey kalmamıştı.

"Seni öldürmek mi? Sevgili Lila, neden böylesine aptalca bir şey yapayım? Hayır, hayır. Sahte olsun ya da olmasın, senin ittifakın çok değerli. Sadece bir daha böylesine hainice bir girişimde bulunacak olursan Greyson'm ve sevdiğin herkesin başına gelecekleri göstermek istedim."

Bıçağı Bradley'nin göğsüne, kalbinin üzerine sapladı. Bradley'nin inlemesi kesildi. İçimi tatsız bir rahatlık kapladı. Beş gün. Pes edip beni ele vermesi beş gün sürmüştü. Kimse onu bunun için suçlayamazdı ve eğer Daxton acısına bir son vermemiş olsaydı, odadan

Telegram: @cinciva

çıkmadan önce bunu kendi başıma yapmanın bir yolunu bulacaktım.

Daxton öfkeyle, "Sen benimsin, Lila. Anladın mı? Sen ve Greyson, benim köpeklerimsiniz. İstediğim zaman oturacak, kalkacak ve yuvarlanacaksınız," dedi. "Köpekler, uyutulmak istemiyorlarsa sahiplerini ısırmazlar. Sen bunu mu istiyorsun?"

"Eğer sahipleri onları taciz etmezse köpekler de ısırmaz." Sesim titredi ama cesaretim sonunda biraz olsun yerine gelmişti. "Sahip her zaman suçludur."

"Belki. Ama tasmayı her zaman sahip tutar. Sence sonunda fark eden bir şey var mı?" Bıçağı Bradley'nin vücudundan mide bulandırıcı, vıcık vıcık bir sesle çıkarttı. "Bu sana bir uyarı, Lila. Kaçacak bir yerin yok ve şartları ne kadar zorlarsan o kadar korkunç şeyler olacak. Şimdi çıkabilirsin."

Odadan var gücümle dışarı çıktım. Ellerim hâlâ arkamda kelepçeliydi. Kapıdan yalpalayarak geçtim ve nöbetçiler düşmememem için beni dirseklerimden tuttular.

"Ah Lila?" diye bağırdı Daxton. Arkamı dönmedim. "Bu akşam yemekte seni de görmek istiyorum."

Eğer şansım olsaydı bunun için cesedimi çiğnemesi gerekirdi ama böyle bir şansım yoktu. Buraya kadardı. Bundan sonra hayatım böyle devam edecekti. Sadece Daxton'ın hükümlerine göre yaşayacak ve insanların onu sevmesini sağlayacaktım. Eğer beni

Telegram: @cinciva

öldürmeye karar verirse de bunu hiçbir kaybı olmadan gerçekleştirebileceği milyonlarca seçeneği vardı. Mesela beni dinleyicilerin önünde öldürecek birini tutabilirdi. Tıpkı benim onu öldürmek istediğim gibi. Kalbim zayıflayıp yenik düşüne kadar beni zehirleyebilirdi. Ucunun ona dokunmayacağı bir kaza ayarlayabilirdi. Hayatım onun ellerindeydi. Fakat zaten on yedinci yaşıma bastığım günden beri bu hiç değişmemişti. Yeni bir durum değildi. Sadece boynumun etrafındaki ilmik biraz sıkılaşmış ve Daxton artık yapmacık terbiyesini bir kenara bırakmıştı. Aramızda sahte bir ilişki olmadan, tam olarak nerede durduğumuzu bilmek rahatlatıcıydı. Fakat kontrolü altında olmam tüm umudumu kırıyordu.

Nöbetçiler sonunda beni odama geri götürdüklerinde, içerisi tamamen dağılmıştı. Hiçbir şey eski yerinde değildi. İçi oyulmuş kitabı bulmalarına şaşırmamıştım ama eğer Daxton beni suikast girişimi için öldürmek istediyse de öldürebilirdi. Kanıta ihtiyacı yoktu ve cezam onun hükümdarlığı altında yaşamaya devam etmekti.

Öğlenin kalanını odamı toparlayarak geçirdim. Kitapları raflarına dizdim, kıyafetleri dolaplara kaldırdım. Yorucu ama yapacak bir işim olduğu için memnundum. Yine de kaç biblo kaldırmış ve eski yerine koymuş olursam olayım, Bradley'nin parçalanmış

Telegram: @cinciva

bedeninin görüntüsünü zihnimden atamıyor, son inlemesini kulaklarımdan silemiyordum. Yüz yıl daha yaşasam bile Daxton'la birlikte o dehşet odasında geçirdiğim birkaç dakikayı unutamazdım.

Neyse ki çerçevem kırılmamıştı ve onu başucundaki eski yerine kaldırdım. Bu anıları parmaklarımın ucunda tutmak resmen işkence gibiydi. Ancak akıl sağlığımı korumam gerekiyordu ve eğer Daxton her şeyi reddedecek olursa, elimde birkaç fotoğraf kalacaktı.

Yemek zamanı geldiğinde biri kapımı vurdu. Yine koltukta oturmuştum ve kitaplığın raflarına bakıyordum. Hiçbirini okuyamazdım ama birini alıp okur gibi yapmayı düşündüm. Nöbetçilerin gelmesini bekleyerek, "Gir," diye seslendim. Kapıyı Benjy'nin açması beni şaşırttı.

"Hey," dedi sıkıcı bir gülümsemeyle ve hemen ayağa fırladım. İçeriye girmediği için ben de olduğum yerde durdum. Onun yaşadığını ve güvende olduğunu görmek, ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir canlılık katmıştı bana ve üzerinde tek bir çizik dahi olmadan karşımda durduğunu görünce içimdeki her şey sönüverdi.

"Yemek zamanı mı?" dedim ve Benjy dudaklarını sıkarak başını salladı.

Telegram: @cinciva

"Başbakan sana eşlik etmemi istedi." Yüzünde kuşku dolu bir ifade oluştu ve hemen kayboldu. Başka bir şeyler olduğunu anladım.

"Pekâlâ," dedim burnumu çekerek. Bradley'nin görüntüsü aklıma geldi. Ne kadar parfüm sıkarsam sıkayım, odanın kokusu burnumdan gitmiyordu. "Greyson da bize katılacak mı?"

"Bu gece değil." Dile getirmediğim sorumu duymuş olacak ki, "Daxton'la sık sık yanına gidiyoruz, gayet iyi. Sıkılıyor ve her seferinde seni soruyor. Ama iyi," diye ekledi.

Rahatlamış bir halde Benjy'nin koluna girdim ve beni koridora çıkartmasına izin verdim. Bu sefer kelepçe takmak istememeleri beni şaşırttı ama Daxton'ın bir daha beni sorun oluşturacak kadar yanına yaklaştıracağından pek emin değildim.

Yemek odasına geldiğimizde iki hizmetçi kapıyı açtı ve masanın üzerindekileri görünce olduğum yerde durdum. Bütün butlar, tavuklar, dağ gibi rengarenk meyveler ve sebze ile çorbalardan oluşan bir labirent vardı. Bu kadar ekmek çeşidi olduğunu bilmiyordum bile. Ve odanın köşesinde servis edilmeyi bekleyen tepsiler dolusu tatlı vardı.

"Nedir bunlar...?" Savaştan önce Lila olarak katıldığım partilerde bile hiç bu kadar gösterişli bir sofra görmemiştim.

Telegram: @cinciva

"Lila!" Daxton odanın diğer ucunda durmuş, kızarmış domuzu incelerken ellerini çırptı. "Bize katılman ne güzel."

"Bugün birinin doğum günüydü de ben mi unuttum?" dedim şaşkınlıkla. Benjy beni masanın ucunda yalnız bırakarak tam ortadaki, Daxton ve benim aramdaki yerine geçti.

"Ah, hayır. Ama özel bir konuğumuz var." İşaret etti ve başka bir kapı açıldı.

Bilekleri ayak bileklerine zincirlenmişti, kıyafetleri kir içindeydi ve turuncu saçları yüzünün önüne düşmüştü. Fakat yemek odasına girer girmez başını kaldırdı ve göz göze geldik.

Celia...

Telegram: @cinciva

Telegram: @cinciva



ALTIN KAFES

Haykırırcasına "Anne?" dedim. Celia'ya annemmiş gibi davranmayalı uzun zaman olmuştu ama bu sefer o bile kızı olmadığımı bilmiyordu.

Bir anlığına yüzü buruştu ve ağlayacağını düşündüm. "Lila," dedi hıçkırarak. "İyisin. Seni çok özledim, tatlım."

"Ben de seni özledim," dedim. Yanma gidip ona sarılmak ve her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyordum ama Daxton'ın sinsi gözlerini bana diktiğini

Telegram: @cinciva

hissedebiliyor ve ona ufacık bir açık bile vermek istemiyordum.

"Aile buluşmaları beni her zaman mutlu ediyor," dedi Daxton. "Lütfen herkes yerine geçsin. Bu ziyafet kendi başına bitmez."

Öğle vaktinde yüzleştiğim dehşet dolu anlar ve Celia'nın berbat halinden sonra bir daha acıkacağımdan emin değildim. Ancak benim itaatsizliğim Celia için işleri zorlaştırmak anlamına geliyordu. Söyleneni yaparak oturdum ve hizmetçilerin tabağımı çeşit çeşit yemekle doldurmasına izin verdim. Hiçbiri iştah açıcı gözükmüyordu. Bir şeyler yemek yerine en başından beri ölü kızını canlandırmama yardımcı olan kadına baktım. Hepimizden daha kötü günler geçirmişti. Önce kocasını ailesinin acımasızlığına kurban vermişti ve ardından da kızını kaybetmesinin üzerinden geçen birkaç günün sonrasında yerine geçecek kişiyi eğitmeye zorlanmıştı. Tüm bunların arasında ailesiyle savaşabilmek için bir isyan grubu kurmuştu. Ve tüm bu yapılacaklar arasında kendini bir kez bile kederine teslim ettiğine şahit olmadım. Böylesine bir kuvvet ve cesaret doğuştan gelebilirdi. Bunlar içine işlemişti ve yerleri asla değiştirilemezdi. Bugüne kadar hayatta kalmamın sebebi oydu. O ve Knox, birlikte hareket ederek her zaman güvende olmamı sağlamışlardı ve bense şimdi tüm bu iyiliklerin karşılığını veremiyordum.

Telegram: @cinciva

"Peki." Sesi kalınlaşmıştı ve titreyerek çatalı tutan elinin parmakları bükülmüyordu. Ona neler yapmış olabileceklerini düşündüğümde içim ürperdi fakat Celia içinde bulunduğu duruma rağmen umursamaz görünüyordu. "Ne zaman yemeğinle oynamayı bırakıp beni bu ıstıraptan kurtaracaksın, Victor?"

Daxton bıçağını sallayarak, "*Daxton*. İnsanlar öz kardeşini tanıyabileceğini düşünüyorlar," dedi.

"İnsanlar öyle düşünebilir," dedi Celia yumuşak bir ses tonuyla. Daxton burnunu çekti.

"Seni sabah idam ettirmek için gerekli düzenlemeleri yaptım. Güzel bir gösteri olacak."

Boğuk bir sesle, "Savaşın bittiğini sanıyordum," dedim ve çatalımı bir marul parçasına sapladım. "Yeni bir idam tedirginlik yaratmaz mı?"

"Sanmıyorum," dedi. "İnsanlar sonuç görmeyi hak ediyor ve bizim eksik bağlantımız da Celia. Sadece ama sadece bedeni ateşe verildikten ve geriye ondan hiçbir parça kalmadıktan sonra barış sağlayabiliriz."

İçim sızladı ve sert görünüşüne rağmen Celia'nın bile beti benzi attı. "Meydanda yakmak mı? Sence de bu biraz Ortaçağ işi değil mi?"

"Bir cadı için uygun, değil mi?" dedi. "Yoksa atla sürüklenmeyi ve vücudunun dört bölüme ayrılmasını mı tercih edersin?"

Telegram: @cinciva

Celia, "Aile içinde bireylerin birbirine merhamet edeceğini düşünmüştüm," diye karşılık verdi.

"Birçok kere beni öldürme girişiminde bulunarak *bana* merhamet etmeyi düşünmediğini açıkça ortaya koydun, sevgili kız kardeşim," dedi Daxton. "Neden sana iyilik yapayım ki?"

Tüm gücümü toparlayarak, "Çünkü bu şekilde tüm ülkenin önünde iyi görünebilirsin," dedim. "İnsanların seni zalim biri olarak görmesini istemezsin. Özellikle de Celia hiçbir cinayetten sorumlu tutulmamışken."

"Celia isyanın kendisinden sorumlu." Daxton yumruğunu masaya vurdu. "O hak etmediği için merhamet göstermeyeceğim."

Çıkışından sonra sinmeyi reddederek, "O halde milyonlarca insanın ona acımasına ve senden nefret etmesine neden olacaksın," dedim. "İki türlü de ölmüş olacak. Kendini canavar gibi göstermek istemezsin ki aslında öylesin."

Yemek odasında ölüm sessizliği oldu. Masanın başında oturan Daxton öfkeden titriyor ve yüzü morun tuhaf tonlarına bürünüyordu. Felç geçirmesini ya da daha iyisi kalp krizi geçirmesini umuyordum ama saniyeler sonra sakinleşmeye başladı ve yüzü normal rengini aldı.

Oldukça sakin bir tavırla, "Haklısın, Lila," dedi. "Kesinlikle haklısın. Pekâlâ. *Merhametli* bir idam

Telegram: @cinciva

olacak. Asılma ya da kurşuna dizilme. Sabah haber veririm, Celia."

Tabii ki öyle yapacaktı. Bu şekilde Celia tüm geceyi kaygılanarak geçirecekti. "Onunla kalmak istiyorum," dedim. "Sonuçta o benim annem. Vedalaşmak benim hakkım."

Daxton tekinsiz bir neşeyle, "Ben de aynı şeyi önerecektim," dedi. Planladığı her ne ise sonu iyi olamazdı ve ben bununla yüzleşemezdim. "Bundan sonra keyfinize bakın. Sonuçta bu bir kutlama."

Eğer Celia'nın yerinde olsaydım, ağzıma tek lokma dahi atamazdım. Şimdi bile bir şey yiyebildiğim söylenemezdi ama Celia masadaki her şeyden yiyordu. Sanki bir aydır hiçbir şey yememiş ve bir daha da yiyemeyecekmiş gibi bir tabağı bitirince yenisine geçiyordu.

Bir daha yiyemeyeceğini anladım. Bu son yemeğiydi...

O andan sonra tabağıma hiç dokunmadım. Hizmetçilerin denememiz için getirdikleri tatlılardan bile yemedim. Daxton yemeğin devamında tuhaf bir şekilde mutluydu ve idamdan hepimizin dört gözle beklediği bir kutlamaymış gibi konuşmaya devam etti. Celia yemek yemeye odaklanmıştı. Benjy ise benim gibi tabağına bakıyor ve tek lokma bile yemiyordu. Buna şahit olmasından hoşlanmasam da Daxton'ın ahlaksızlığına tek başıma tanıklık etmek zorunda kalmamıştım.

Telegram: @cinciva

Sonunda Celia dahi yemek yemeğe devam edemeyecek duruma geldiğinde Daxton ayağa kalktı. "Celia'nın rahat ettiğinden emin olun," dedi Benjy'ye. "Sonuçta bu son gecesi."

Olabildiğince baskın bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak, "Benim odamda kalabilir," dedim. Daxton düşünceli bir halde başını salladı.

"Orası hücreden daha lüks ama neden olmasın. Bu gece cömertliğim üzerimde." Başını öne eğerek selam verdi. "Hanımlar. Benjamin. İyi geceler."

Odadan çıkar çıkmaz, içerideki herkes rahat bir nefes aldı. Benjy ayağa kalktı. "Lila'nın odasına kadar size eşlik edeceğim," dedi. "Nöbetçilerin zincirlerini çözmesini söyleyeceğim, Celia."

"Teşekkür ederim," dedi Celia ve nöbetçiler iki yanına geçti. Ben de onlara katıldım ve birlikte Lila'nın üst kattaki dairesine doğru ilerlemeye başladık. Benjy sözünü tutarak Celia'nın zincirlerini çıkarttırdı. O anda, gelecek on iki saati Celia'yı kızı olduğuma inandırmayı sürdürerek geçirmem gerektiği aklıma dank etti.

Benjy omzuma dokundu ve uzun zamandır olmadığı kadar korku dolu gözlerle ona baktım. Hiçbir şey söylemedi ama bir anlığına bakıştıktan sonra başını salladı. Bunu yapabilirdim. Bunu yapabileceğimi biliyordu.

Asıl sorun bunu yapmak istememdi.

Telegram: @cinciva

Kapılar kapanıp beni ve Celia'yı gece boyunca içeriye hapseden kilit, yuvasına oturduktan sonra Celia bana doğru yürüdü ve incecik kollarını etrafıma dolayıp tüm gücünü kullanarak bana sıkıca sarıldı. Ben de sessizce ona sarıldım.

Dakikalarca öylece durduk. Bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyordum ve bir önemi de yoktu. İsteseydi tüm gece boyunca bu şekilde durabilirdim. Ancak sonunda beni bıraktı ve yüzüme dokunup gözlerini gözlerime dikti. Lila'nın gözlerine...

"Ne zaman..." Sözcükler boğazında düğümlendi ve bir damla yaş yanağından aşağıya süzüldü. Yaşı silmekle uğraşmadı. "Ne zaman oldu?"

Ne demek istediğini sormak için ağzımı açtım ama birden anladım ve sözcükler geri çekildi. Biliyordu. Tabii ki biliyordu. "Aralık sonu," diye fısıldadım. "Birden oldu. Hiç acı çekmedi ve böyle bir şeyi beklemiyordu."

Celia uzun ve derin bir nefes aldı ve yavaşça vererek bana sarıldı. "Güzel. En azından acı çekmedi."

"Hem de hiç," diye onayladım. "Sen nereden..."

"Lila benim kızım. Onu dünyadaki herkesten daha iyi tanıyordum." Celia parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Seni ele geçirdiğini öğrendikten sonra yalnızca birinizi yaşatacağını anlamıştım. Yayınları izledim. İyisin. Hem de çok iyisin. Ama o değilsin."

Telegram: @cinciva

O değildim. "Özür dilerim."

"Dileme. Senin suçun değildi ve sen onu hayatta tutma konusunda harika bir iş çıkarttın. Ancak, Kitty..." Sustu ve elimden tutup beni koltuğa doğru götürdü. Yan yana oturduk. Kollarını bana doladı ve gerçek kızıymışım gibi sarılıp alnımdan öptü. "Kendini kaybetme, olur mu? Karaceketliler yıkıldı ama yenilmedi. İnsanlar mutsuz ve bu devrim önünde sonunda gerçekleşecek. Gerçekleştiğinde ise senin orada olman gerekiyor. Değişim ancak bu şekilde, farklı düşünen biri olduğunda ve bu kişi düşüncelerini gerçekliğe dönüştürmek için elinden geleni yaptığında olabilir. Eğer bu süreçte kendini kaybedecek olursan, bunu başaramazsın."

Kucağına kıvrılarak, "Deneyeceğim," dedim. "Pes etmedik."

"Tabii ki etmediniz. Sen bir Hart'sın. Pes etmek genlerinde yok." Sesindeki mutluluğu duyabiliyordum ve ben de kendimi rahatlattım. Eğer şu anda o mutlu olabiliyorsa ben de olabilirdim. "Başına gelenler için çok üzgünüm Kitty. Gerçekten."

"Ben değilim." Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, bunu içimden geldiği için söylediğimi anlamıştım. "Sen ve Knox hayatıma bir anlam ve amaç kattınız. Yalan söyleyemeyeceğim, hiç kolay olmadı. Ancak hiç yaşanmamasından iyidir, değil mi?"

Telegram: @cinciva

"Kocam bunu hep söylerdi," diye mırıldandı.

"Benjy de öyle. Okula giderken ödevlerimi bu şekilde yaptırırdı." Durdum. "Senin yaşadıkların için daha da üzgünüm. Sen tanıdığım en güçlü insansın."

Kollarını iyice sıktı. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim. Bunu atlatacaksınız, sen ve Greyson. Kaybettiğini anladığı zaman Victor'un yüzünü göremeyeceğim için çok üzülüyorum."

Zorla yutkundum. "Her şeyini kaybetmesini sağlayacağım."

Güldü. "Aferin sana."

Gecenin kalanını koltukta oturarak geçirdik ve ikimiz de uykuyla vakit kaybetmedik. O bana hayat hikâyesini, Hart olarak büyümenin nasıl bir şey olduğunu ve yavaş yavaş dünyadaki yanlışlıkları fark edişini anlattı. Gerçek Daxton'm, babamın ve Jameson'ın, üvey ağabeyimin nasıl biri olduğundan bahsetti. Ailesiyle ve hatta annesiyle paylaştığı güzel anlarını anlattı ve Lila'yı anılarıyla yâd etti. Geçen ekim ayında kızının hayatıyla ilgili eğitim alırken birkaç hikâyesini dinlemiştim ama bu sefer bana daha özel anılarını, onu ilk defa kucağına aldığında neler hissettiğini anlattı. İlk adımlarını izlediğinde, ilk sözcüklerinde, ilk doğum gününde ve onu son görüşünde neler hissettiğini... Onu taklit etmek için bunları bilmeye ihtiyacım yoktu ama Celia artık ölmek üzere olduğu için

Telegram: @cinciva

sanırım bunları içinden atmak zorunda olduğunu hissediyordu. Ya da en güzel anıların onunla birlikte ölmediğinden emin olmaya çalışıyordu.

Gökyüzü yavaşça griye dönerken, "Gençken, ölümün bir insanın başına gelebilecek en kötü şey olduğunu düşünürdüm," diye mırıldandı. Fazla zamanımız kalmamıştı ama hızlı konuşmuyordu. Aslında bakışları ufukta kaybolurken gittikçe yavaşlıyordu. "Sonra kocam öldürüldü, kızımı öldürmeye çalıştılar ve ölümün en kötüsü olmadığını anladım. Sadece yapılacak son şeydi. Ve sonlar her zaman zordu." Derin ve titrek bir nefes aldı. "Her gün daha fazlasının olmasını diledim."

"Daha fazlası mı?" diye sordum.

"Bu hayattan sonra bir şey olmasını, nasıl bir şekil alırsa alsın. Bu yüzden korkmuyorum," diye ekledi. "Çünkü başımıza gelebilecek en kötü şey hiçbir şey. Ve bu korkutucu bir şey olsa da eğer daha fazlası *varsa*, onlar da orada olacaktır. Belki kocamı ve kızımı yeniden görebilirim. Bunu göze almaya değer. Dört gözle beklemeye değer."

Kendi ölümüyle yüzleşmesi biraz olsun rahatlatıcıydı. Ancak ailesinin terk ettiği bu dünyada onu yaşatmak yapılacak en büyük kötülük olabilirdi. Daxton onu nasıl öldürürse öldürsün, ona iyilik yapmış olacaktı. Hepimiz bir gün ölecektik ama en azından

Telegram: @cinciva

o kocası ve kızı olmadan bir gün daha yaşamak zorunda kalmayacaktı.

Gün doğumuyla birlikte kapı vurulduğunda bana bir kez daha sarıldı. Bu sefer nabzını hissedebileceğim kadar sıkı sarılmıştı. "Söylediklerimi unutma. Kendini kaybetme, Kitty. Cesaretini yitirme. Bu kavgada yalnız değilsin ve zamanı geldiğinde geride durma."

"Durmayacağım," dedim titreyen bir sesle. "Söz veriyorum."

Saçlarımı kulağımın arkasına itti ve kulağımdaki düğmeyi elledi. "Hoşmuş," diye mırıldandı. "İdamımda da kulağında olmalı."

Ellimi kulağıma götürdüm. Ne olduğunu biliyor muydu? Eğer öyleyse de üzerinde daha fazla durmadan ayağa kalktı ve kirli kıyafetlerini düzeltti. Kapının önünde elinde zincirlerle bekleyen nöbetçilere doğru yürüdü. Ben de yanında ilerledim. Zincirini takarlarken gözlerim doldu ama o tuhaf bir şekilde sakindi. Bana söylediklerini hatırlamaya çalıştım; ölüm onun için bir son değildi, sevdikleriyle yeniden buluşma fırsatıydı. Ancak yine de boğazım düğümlendi.

"Orada olacaklar," dedim ona sonra kez sarıldığımda. "Eminim."

Bana mümkün olduğu kadar sarılırken zincirler takırdadı. "Ben de."

Telegram: @cinciva

Nöbetçi boğazını temizledi ve sonunda birbirimizi bıraktık. Bakışlarımız kilitlendi ve nöbetçiler onu götürürken son ana kadar bana bakmaya devam etmek için boynunu çevirerek uzaklaştı. Hayır... Bana değil. Kızına. Lila'ya.

O gittikten sonra kapıyı kapattım ve koltuğa doğru ilerlemeye çalıştım ama dizlerim boşaldı ve yere yığılarak her şey başladığından beri hiç ağlamadığım kadar haykırarak ağlamaya başladım.

Orada ne kadar süre oturduğumu ve hıçkırıklara boğulduğumu bilmiyordum ama birden tanıdık bir çift kol omuzlarıma tutundu ve Benjy'ye yaslanarak kucağına yattım. Ben ağlarken tek kelime etmeden beni tuttu. Zaten söylenecek hiçbir şey yoktu. Kendimi iyi hissetmemi sağlayacak büyülü sözcükler yoktu. Her şey ortadaydı; onun için her şey bitmişti. Onun için ihtimaller bitmişti ve her ne derse desin Karaceketliler için her şey bitmişti.

Benjy sırtımı sıvazlayarak, "Daxton orada olmanı istiyor," diye fısıldadı. "Çok üzgünüm."

"Üzülme," dedim boğuk bir sesle. Kalkmama yardım etti. Bunun olacağını biliyordum. Gerçek Daxton, Lila'ya zorla babasının idamını izletmişti; Victor Mercer'in Celia'nın idamını kaçırmama izin vermesi mümkün değildi.

Telegram: @cinciva

Yüzüme soğuk su çarptım ve simsiyah giyindim. Daxton bunu bir kutlama olarak görüyor olabilirdi ama kimsenin onunla aynı fikirde olduğumu düşünmesini istemiyordum. Gözlerim hâlâ kıpkırmızı ve şişti. Bir çift güneş gözlüğü bulup gözüme taktım. Geri döndüğümde birinin bana kahvaltı getirdiğini fark ettim ve domuz jambonu ile yumurtalara plastikten yapılmaymış gibi boş boş baktım.

"Bir şeyler yemelisin," dedi Benjy. Koltukta oturmuş beni bekliyordu. "Dün gece de hiçbir şey yemedin. Mutfaktakiler sana biftek vermek istediler ama jambonla değiştirttim."

Kendimi insandan çok emirleri yerine getiren bir robot gibi hissediyordum. Yumurtadan biraz aldım. Mükemmele yakın şekilde pişirildiklerinden emin olmama rağmen hiç tat alamıyordum.

Benjy, "Güzel. Bir parça da jambon. Sadece bir parça," diyerek beni cesaretlendirdi ve isteksizce bir jambonu parçaladım. Bıçağın ucunu sertçe jambona bastırdığımda metal porselene sürterek ses çıkarttı ve irkildim. Biftek jambonu değiştirmiş olabilirlerdi ama keskin bıçağı tepside bırakmışlardı."

"İşte," dedim yedikten sonra. "Mutlu musun?"

"Evet. Teşekkür ederim," dedi Benjy ve elini uzattı. "Haydi gidelim."

Telegram: @cinciva

Eline uzanmak istedim ama hâlâ bıçağı tutuyordum. Bir nöbetçi başını içeri uzattı ve Benjy arkasını döndü. Yanımdan ayrılmamıştı; hep yanımda olacaktı. Ancak ben bu anı, elini tutmadan önce bıçağı deri ceketimin cebine koyarak değerlendirdim.

Greyson bizi arabada bekliyordu. O da simsiyah giyinmişti. Bana ufacık, mahzun bir gülümsemeyle baktı. Hemen yanına geçip koluna sarıldım ve başımı omzuna dayadım. Şoförün konuşmalarımızı dinleyeceğini bildiğim için bir şey söylemeye kalkışmadım. Söylenecek söz de kalmamıştı zaten. Greyson bir önceki yemeğe katılmamış olsa da burada ne yaptığımızı biliyor olmalıydı ve bundan bahsetmek işleri kolaylaştırmayacaktı.

Dakikalar sonra Somerset'in yakınındaki bir parka ulaştık ve henüz gün doğmamış olmasına rağmen binlerce insan soğuk havaya karşı gelerek idamı izlemek üzere toplanmıştı. Burada toplananların kaçının isyanın bitişini kutlamak üzere, kaçının yalnızca Celia'nın ölümüne şahit olmak üzere geldiklerini bilmiyor ama ister eğlence için ister meraktan gelmiş olsunlar, hepsinden *nefret* ediyordum.

Kameramanlar ön sıraya dizilmişlerdi ve seyircilerin görüşünü engelliyorlardı. Güvenlik bizim için sahneye uzanan yolu açtı. Daxton bizi orada bekliyordu. Mercer'in Başkayer'de Scotia ve Karaceketliler'i destekleyenleri öldürmek için kullandığı sahnenin, tüm

Telegram: @cinciva

ülkeyi dolaşarak konuşmalar yaptığım ve hem kendimin hem de Daxton'ın gerçek kimliğini açığa çıkartmak için kullandığım sahnenin aynısıydı. Sonuçta başkentin Başkayer'den bir farkı yoktu. En azından Mercerler acımasızlıklarını ve yoldan bir santimetre dahi kaymanın sonuçlarını gizlemiyorlardı. Burada toplanan insanların ise kendi hayatları üzerinde ufacık bir hâkimiyetleri dahi olmadığından haberleri yoktu.

"Günaydın, Lila," diye cıvıldadı Daxton. Mavi bir takım elbise giymişti. Kırmızı montunun yakasına Amerikan bayrağı iliştirmişti. Kıyafetim hakkında bir yorum yapmadı. Başka bir şey beklediğini düşünemiyordum. "Ah, Greyson. Bize katılmana çok sevindim."

İkimiz de sözlerine cevap vermedik. Onun yerine omuz omuza vererek yan yana durduk ve güneş ışıkları parkın üzerine vurmaya başlarken dondurucu sabah soğukluğunda öylece bekledik. Köşeden gelen bağrışmalarla o tarafa döndüm ve nöbetçilerin, bu sefer ortalarında Celia ile yolu açmaya çalıştıklarını gördüm.

Yıkanmış ve mavi bir tulum giymişti. Başını dik tutarak yürüyor ve kalabalıktaki kimseyle göz teması kurmuyordu. Sesler yükselse de hiç yuhalanma gelmiyordu. Aksine birkaç kişinin ona dokunmak için uzandığını bile gördüm.

Sonunda sahneye ulaştığında nöbetçiler sahnenin ortasına kadar ona eşlik ettiler. Birkaç dakika sonra

Telegram: @cinciva

ölecek olmasına rağmen gözleri parlıyor ve onu daha önce hiç görmediğim kadar mutlu görünüyordu.

"Celia Hart," diye bağırdı Daxton ve sesi tüm parkta yankılandı. "Sadece ülkene değil, ailene ihanetle suçlanıyorsun. Annen, ağabeyin, yeğenlerin, kızın... Hepimize karşı ağır ve affedilemez suçlar işledin. Şimdi bu eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleşeceksin. Son bir sözün var mı?"

"Evet." Celia'nın sesi de kalabalığın arasında yankılandı ve gülümsedi. "Şah mat."

Bir anlığına Daxton'ın yüzünde şaşırmış bir ifade belirdi. Hızla kameralara içten gibi görünen bir gülümseme takındı. Benim için bu gülümseme adi ve düşmancaydı. "Evet, sevgili kardeşim. Şah mat."

Bir nöbetçi gümüş bir tabanca getirdi. Daxton'ı öldürmeye çalıştığım tabancayla aynı modeldi. Daxton'ı tanıdığım kadarıyla aynı tabanca bile olabilirdi. Bu hastalıklı ve çarpık bir şekilde ona *estetik* gelmiş olabilirdi. Tabancanın toplusunu kontrol ettikten sonra namluyu Celia'nın alnına dayadı. Nefesimi tutup ayaklarıma baktım. İzleyemeyecektim.

"Of. Ne kabayım," dedi Daxton ve tabancayı indirdi. Delicesine umutlanarak Daxton'a döndüm. "Kızın merhametli bir ölüm istemişti ve ben de kabul etmiştim."

Tabancayı namlusundan tutarak bana uzattı. Şaşkınlıkla ona baktım.

Telegram: @cinciva

"Haydi o halde, Lila," dedi ve tabancayı bana yaklaştırdı. "Annene hak ettiğine inandığın gibi acısız bir ölüm yaşatma ayrıcalığını sana veriyorum."

Akciğerimdeki bütün hava dışarı çıktı. Nefes alamadım.

Onu öldürmemi istiyordu.

Lila'nın öz annesini öldürmesini istiyordu.

Daxton öne doğru eğildi ve diğer elinde tuttuğu düğmeyi fark ettim. Başparmağını kaldırdı ve düğmenin üzerindeki ışık söndü. "Lila, tatlım, annen öyle ya da böyle ölecek. Eğer bunu yapmazsan, üzerine benzin döktürtüp onu bunca insanın önünde yakacağım. Olabilecek en acı verici şekilde ölecek ve acı dolu çığlıklarını zihninden asla silemeyeceksin. Onun için bunu mu istiyorsun? Kendin için bunu mu istiyorsun?"

Söylediklerini sadece ben duymuştum. Düğme mikrofonu kontrol etmek için olmalıydı ama bu umurumda değildi. Onu öldüremezdim. Yapamazdım.

"İstediğin buydu, değil mi?" diye sordu ve tabancayı elime tutuşturdu. "Kalbimin derinliklerinden onun için hızlı ve acısız bir ölüm öneriyorum. Son anlarının acı içinde geçmesine izin verme."

"Lila." Celia'nın sesi beni kendime getirdi ve korku dolu gözlerle ona baktım. "Önemli değil. Bunların hiçbiri senin suçun değil. Bunu senin yapmanı istiyorum."

Telegram: @cinciva

İçimden hıçkırarak parmaklarımı tabancaya doladım. Tetiği çekip Daxton'ı vurabilir ve bu lanetli şeye bir son verebilirdim. Yapmam gereken de buydu ama ben cesaretimi toplayamadan Daxton bir kez daha bana doğru eğildi.

"Eğer şansını yeniden denemek istersen, bunu yapma. Silahlarını sana ve Greyson'a doğrultmuş keskin nişancılar var," diye fısıldadı. "Beni öldürmeyi düşündüğün anda ikiniz de ölmüş olursunuz."

Daxton'ı da yanımda götürebileceksem seve seve canımı verirdim ama Greyson'ın yaşaması gerekiyordu. Ülkeyi yeniden bir araya getirecek olan oydu. Daxton da bunu biliyor olmalıydı ki gülümseyerek geri çekildi. "Nasıl istersen, tatlım."

Tüm gücümü kullanarak tabancayı Başkayer'in menzillerinde öğrendiğim şekilde kaldırdım. Knox'un bana Somerset'te öğrettiği şekilde... Augusta Hart'ı, silahın toplusundaki mermiler bitene ve beyaz halı kan kırmızısına bürünene kadar defalarca vurduğum şekilde... Parmağımı tetiğe koydum ama ne kadar denersem deneyeyim tetiği çekemedim.

Celia uzun süre bana baktı ve gülümsedi. "Bazen şahı almak için veziri feda etmen gerekir."

Alt dudağım titredi ve tabancayı sabit tutabilmek için ya da kaza eseri Daxton'a doğru kaymaması için

Telegram: @cinciva

diğer elimle destekledim. Kalabalık sessizleşmişti ve yüreğim ağzımda atıyordu.

"Yapamam," diye fısıldadım.

"Evet, yapabilirsin," dedi ve gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. "Bunun için sabırsızlanıyorum."

Sonunda içimde tuttuğum hıçkırık dışarı çıktı ve gözlerimi kapatarak tetiği çektim.

Telegram: @cinciva

Telegram: @cinciva



ŞAH MAT

Silah sesi havada bir kampçı gibi yankılandı ve ben gözlerimi sımsıkı kapatmış, vücudum tir tir titrerken şoka girmiş bir şekilde öylece durdum. Üst üste, hızla yaşananları sersem beynim bile takip edemiyordu.

Kalabalıktan bir kükreme yükseldi. Daha önce hiç böyle bir ses duymamıştım. Yüzlerce ses öfkeyle savaşa hazır bir şekilde *kükredi.*

Aynı anda acı dolu bir çığlık duyuldu ve gözlerimi açtığımda Celia'nın yanağına akan bir damla kanın

Telegram: @cinciva

çıktığı yeri parmağıyla bastırdığını gördüm. Şaşkınlıkla ona baktım. Kafasına bir kurşun sıkmıştım. Nasıl...

Sonra arkasındaki kamerayı fark ettim. Birkaç gazeteci eğilmişti. Kameranın ekranı paramparça olmuştu ve içinden dumanlar yükseliyordu. Celia'yı ıskalamakla kalmamış, ona hiçbir zarar vermemiş ve onun yerine kamerayı vurmuştum. Etrafımızı saran kalabalık ayaklanmaya başladı ve tüm dikkatini sahneye vermiş olan Korumalar arkalarını dönüp silahlarını seyircilere doğrultmuşlardı. Birkaç kişi çığlık atıp kaçmayı denedi ama diğerleri onların üzerine çıkıp sahneye doğru adım adım yaklaştılar. İçimi bir korku kapladı. Daxton için mi yoksa ikimiz için mi geldiklerini bilemiyordum.

"Şunu bana ver," diye çıkıştı Daxton ve tabancayı elimden alıp içine bir kurşun daha koydu. Tabancanın tek kurşunu vardı. "Aptal orospu. Sonra seni vurmalıyım."

"Ben..." Sersemlemiş bir halde olduğum yerde kalakaldım ama Celia bağırdı. Öylesine hayvani bir ses çıkartmıştı ki tüylerim diken diken oldu. İnsanüstü bir hızla Daxton'ın üzerine atladı ve tabancanın toplusunu kapatamadan onu yere serdi. Birlikte yuvarlanarak bir çift Korumayı da devirerek sahneden aşağıya düştüler.

Telegram: @cinciva

Celia'ya yardım etmek için sahnenin ucuna gitmek üzere adım attım ama Greyson dirseğimden tuttu. "Haydi, buradan gitmeliyiz," diye bağırdı ve beni merdivenlere doğru çekiştirdi. Celia'yı görme umuduyla omzumun üzerinden arkaya baktım ama o şimdi onları ayırmaya çalışan Korumalarla büyük bir kargaşanın ortasındaydı. Korumalar onu öldürmeyi göze alacak olursa, Daxton'ı da öldürmek zorunda kalacaklardı. Ve bu Celia'yı kaybedeceğimiz anlamına gelse de denemelerini isterdim. Celia'nın da bunu istediğine emindim.

Greyson'la birlikte kalabalığı ittirerek ilerledik ve Daxton'ı koruyan birkaç nöbetçi de bize katıldı. Yüzler birbirine karışıyordu ve nereye gittiğimizi bilmiyordum. Fakat Greyson biliyor gibi görünüyordu ve beni zikzaklar çizerek yürütüyor, kalabalığın coşkusundan kaçırıyordu.

Arabalara yaklaştığımızda sahneden yükselen ve parkın içinde yankılanarak içime işleyen bir el silah sesi duydum. Kurşunun kime saplandığını görmek için yavaşladım ama kalabalık sahneyi ele geçirmişti.

"Celia-" diyecek oldum ama Greyson beni kendine doğru çekiştirdi. Tökezledim ve bir nöbetçi kollarımdan tutup beni kaldırarak ellerindeki sopaları savurarak ilerleyen bir çift genç adamla çarpışmamı engelledi. Adamlar bize doğru değil, sahneye doğru koşuyordu. Daxton'ın peşindeydiler.

Telegram: @cinciva

Arabanın yanına vardığımızda Greyson durdu. "Bu işimize yaramaz," dedi. Arabanın lastikleri paramparçaydı.

Nöbetçilerden biri "Başbakanın arabasını alacağız," dedi ve bizi hızla on metre ilerideki siyah limuzine doğru yönlendirdi. Bu arabanın lastikleri sağlamdı ve nöbetçi kapıyı açıp ikimizi de içeri soktu. O kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna koşarken, "Başbakanı bekleyin," diye bağırdı şoför.

Limuzinin ön tarafına geçerken Greyson, "Daxton yerine bizi korumak canını yakmış olmalı," dedi. Ceketi buruşmuş, şapkası ezilmiş ama yaralanmamıştı.

"Sence Celia onu öldürmüş müdür?" diye sordum nefes nefese. Beynim hâlâ olanı biteni kavramaya çalışıyordu.

Greyson dudağını ısırdı. Şoförün bizi dinlemesine rağmen, "Umarım," dedi sonunda. "Eğer dünyada biraz adalet varsa..."

Ellerini benimkilerin üzerine koydu. O an titrediğimi anladım. Zorlukla yutkunarak kontrolümü sağlamak için tırnaklarımı bacaklarıma batırdım. Parktaki kavga, silah sesleri ve yükselen çığlıklarla devam ederken arabanın içi tuhaf derecede sessizdi. "Neden başkaldırıyorlar? Korumalar onları öldürecek."

"Çünkü o Celia'yı öldürmeye çalıştı." Bana doğru yaklaştı. "Sen yapman gereken şeyi yaptın."

Telegram: @cinciva

"Ben..." Çenemi sıktım. Kurşunun Celia'yı sıyırıp geçmesini planlamadığımı itiraf edemedim. Greyson bunun için beni yargılamasa bile, ben kendimi yargılayacaktım. Tetiği hiç çekmemeliydim. "Geri dönmedi. Sence..."

Greyson sustu ve birlikte pencereden dışarıyı izleyerek beklemeye başladık. Vücudumdaki her bir kas gerilmiş ve sıçramaya hazır hale gelmişti. Celia çok kararlıydı. Eğer Daxton'ı öldürmeyi hak eden biri varsa, o Celia'ydı.

Sonunda bir grup Koruma başkaldıranları yardı ve kalbim durdu. İçimdeki çürüyen umutla, "Celia'yı böyle korumazlar," diye fısıldadım. Greyson elimi sıktı.

Düşündüğüm gibi sokağa vardıklarında insan duvarının arasından Daxton çıktı ve arabaya atladı. Yüzünün yan tarafında aşağıya uzanan tırnak izleri vardı ve sol omzunu tutuyordu. En kötüsü de takım elbisesinden yayılan kanın beyaz gömleğini kırmızıya çevirmesiydi. Greyson'ın yanına geçtim ve Daxton kanlı elini kır saçlarında gezdirerek kendini sakinleştirmeye çalışırken olabildiğince ufaldım.

"Ah, evet. Diğer arabayı söylediler." Ellerini dizinin üzerine koydu. Kanı o zaman fark etti. Avucunu kaldırdı ve sırıttı. "Annenin... Ne kadar hareketliydi, değil mi?"

Telegram: @cinciva

Yani Celia'yı öldürmüştü. O an gözlerim yandı. Montumun cebine koyduğum bıçağın sapına uzandım. Kalbinin üzerine saplayacaktım. Tabii kalbi varsa. Tek yapmam gereken buydu.

Ancak Greyson beni olduğum yerde tutabilmek için kollarını vücuduma doladı ve derin ama kesik kesik nefes aldım. Eğer Daxton'a şimdi saldırırsam, bunu yapacağımı bildiği için beni alt etmesi kaçınılmaz olurdu. Gittiğimiz yerde daha doğru bir zaman olabilirdi. En azından böyle umuyordum.

Araba meydandan hızla geçti ve ben pencereden dışarı bakarak gözyaşlarımı içime akıttım. Parkta bir şey olmuştu, büyük bir şey. Ne olduğunu henüz anlamamıştım ve Daxton'ın bu sefer olanları nasıl tersine çevireceğini bilemiyordum. Geriye kalan bir avuç isyancı liderlerine veda ediyordu. Ben Daxton'ı öldürmeye çalıştığımda ise bir ayaklanma çıkmıştı. Her ne olduysa, orada sayabileceğimden çok kamera vardı. Canlı yayın yapılmış olmalıydı. İnsanlar, Daxton'ın kalkıştığı şeyi öğrenmiş ve vatandaşların karşı saldırıya geçtiğini görmüş olmalılardı. Bundan başka bir şeye inanmayı reddediyordum.

Hartların ailesinin evinden kalanlara doğru giden uzun ve dönemeçli yoldan çıkarken, "Bizi Somerset'e mi götürüyorsun?" dedi Greyson. Konut kanadının çukurunun önünde bir yapı iskelesi vardı ama saat henüz işçilerin çalışmaya başlaması için fazlasıyla erkendi.

Telegram: @cinciva

"İsyancılar Creed Malikânesi'ne doğru ilerliyorlar ve başbakanın korumaları bizi buraya yönlendirdi. Onlar bizim yanımıza gelene kadar güvenli odada beklemek zorundasınız," dedi şoför.

Daxton endişeli bir sesle, "Peki, peki. İsyancılar buraya da gelmeden elinizi çabuk tutun," diye susturdu şoförü. Şoför arabayı park etti ve kapımızı açmak üzere dışarı çıktı. Arabadan önce, gittiği yerde bıraktığı kan izini zerre umursamayan Daxton çıktı ve ben de birkaç saniye sonra hem ondan hem de kandan sakınarak peşinden ilerledim.

"Bayan Hart," dedi şoför elini uzatarak. Dengemi sağlayamayacak kadar sarsılmış olduğum için uzattığı eli tuttum. Ancak başımı kaldırdığımda kimin yüzüne sahip olursam olayım, her gün aynaya baktığımda gördüğüm mavi gözleri gördüm.

Ağzım açık kaldı ve Rivers göz kırptı. "Güvenli odaya kadar birinin sizinle gelmesini ister misiniz?" diye sordu. "Bir nöbetçi sizi bekliyor."

Daxton hızla ön kapıdan geçerek, "Onlar benimle gelmeyecek," diye bağırdı. O Somerset'in kalıntıları arasında gözden kaybolur kaybolmaz, Rivers'a sarılıp burnumu sarı saçlarının arasına soktum.

Sonunda ayrıldığımızda şaşkınlıkla, "Neler oluyor?" dedim. Boğazını temizledi ve ben de omzumun

Telegram: @cinciva

üzerinden baktım. Greyson kaşlarını kaldırmış bir halde tam arkamda duruyordu.

"Arkadaşın mı?" diye sordu ve başımı salladım.

"Greyson, bu Rivers. Rivers, bu Greyson," dedim. Tokalaştılar ve ardından Rivers bizi kapıdan içeri soktu.

"Kaybedecek vaktimiz yok. Celia'yla konuştun mu?" diye sordu.

Başımı salladım. "Ne..."

"Bir hiç uğruna ölmemesini sağla," dedi. "Haydi, çabuk. Daxton kapıyı tek başına kapatmaya çalışmadan gidin."

Öyle yapacağından emindim ve Rivers'a minnettar bir gülücük attım. "Kısa süre sonra görüşeceğiz, değil mi?"

Göz kırptı. "Düşündüğünden de kısa."

Greyson'ın elini tutarak hızla Somerset'e girdim ve en yakındaki merdivene doğru yöneldim. Bombalar, konut kanadını yerle bir ettiğinin aksine girişe hiç zarar vermemişti ve neyse ki merdivenler hâlâ sapasağlamdı.

En alt kata doğru ilerlerken, "Rivers kim?" dedi Greyson. "Açıklar mısın?"

"Karaceketliler'in teğmeni. Buraya geldiyse bir şeyler dönüyor demektir. Büyük bir şeyler."

Telegram: @cinciva

"O kadarını anladım," dedi Greyson. Bodrum katına vardığımızda durdu ve ben de ileriye doğru sendeledikten sonra tırabzanlara tutunarak durabildim. "Ne yapmak üzere olduğumuzun farkında mısın?"

"Evet," dedim. "Güvenli odaya girmek üzereyiz."

"Victor Mercer'le. Yalnız." Gözlerini bana dikti. "Bu intihar, Kitty."

"Ama..." durdum. "Rivers bir şeyler planlıyor. Celia'nın bir hiç uğruna ölmediğinden emin olmamı söyledi bana."

"Tabii ki bir hiç uğruna ölmedi. Ben..." Şapkasını çıkarttı. Saçları, sabah taramaya tenezzül etmemiş gibi duruyordu. "Oraya girmene izin veremem, Kitty. Odadan çıkmayacağını bile bile bunu yapamam."

"Greyson, mecburum..."

"Neye mecbursun? Seni öldürmek için ihtiyacı olan fırsatı ona vermeye mi? Ayaklanmada öldüğünü söyleyebilir. Rastgele sıkılan bir kurşunun vücuduna saplandığını söyleyebilir ve halk da ona inanır."

"Orada gördüğün bu muydu?" Çıldırmış gibi tavanı işaret ettim. "Söylediği tek bir kelimeye dahi inanmıyorlar. Eğer buna bir son vereceksek, *şimdi* yapmalıyız. Tek şansımız bu."

"Onu bilemezsin." Âdem elması hareket etti ve elimi iyice sıktı. "Özür dilerim, Kitty. Bunu yapmana

Telegram: @cinciva

izin veremem. Bir plan yapıldıysa bile, kimse bize söyleme zahmetine girmedi."

Birden kulaklığım cızırdadı ve tanıdığım bir ses, hiç yoktan kulağıma fısıldadı. "Daxton'ın silahlı olmadığını ve üzerindeki yeleğin düşündüğü kadar kurşungeçirmez olmadığını söyle."

Yer ayaklarımın altından kayar gibi oldu ve tek yapabildiğim dimdik durmaktı. Kulaklığıma "Kno... Knox?" diye fısıldadım.

"Knox mu?" dedi Greyson gözlerini açarak. Şaşkınlıkla başımı salladım. Ceplerini karıştırmaya başladı. Sanırım kendi ileticisini arıyordu.

"Radyo sessizliği için özür dilerim," dedi Knox. "Siz Daxton'ın avucunun içindeyken hiçbir şey paylaşamazdım."

"Ama... sen... Başkayer yok oldu..."

"Sen yakalanır yakalanmaz Rivers, herkesi bölgelerden çıkartmak için tünelleri kullanmamız için ısrar etti," dedi. "Daxton'ın senden bilgi alacağını biliyorduk ve tedarik hatlarımız da kesilmişken orada durmamızın bir anlamı kalmamıştı. Bombalar düşmeden günler öncesinde orayı boşaltmıştık."

Buna karşı ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Herkes iyiydi. Kimse Başkayer'de ölmemişti. Knox *hayattaydı*.

Telegram: @cinciva

Boğuk bir sesle, "Seni öldüreceğim," dedim. "Bunca zamandır iyiydin." Birden olan biteni anlayınca duraksadım. "Bir dakika... Bu... *Her şeyi* duyduğun anlamına mı geliyor?"

"Evet. Çok duygulandım, gerçekten."

Birkaç defa lanet okudum. Greyson kendi ileticisini bulamadığı için bana sokuldu. "Ne diyor?"

"Güvenli odaya girmelisin diyorum, Kitty. Sadece sen. Greyson'ın hayatta kalması gerekiyor ve işler planlandığı şekilde gitmezse..."

Yutkundum. "Doğru. Piyon benim."

"Uzun zamandır piyon falan değilsin." Ses tonundan sırıttığını anlayabiliyordum ve bir anlığına elimde olmadan ben de gülümsedim. Yaşıyordu. Gerçekten yaşıyordu!

Knox'un mesajını Greyson'a ilettim. Kaşlarını iyice çattı. "Hayır. Oraya girmesine izin vermeyeceğim, Knox. Kendini öldürtecek."

"Silahsız," dedim. "Ve benim bir bıçağım var."

Greyson başını salladı. Elimi morartacak kadar sıkıyordu. "Hayır. *Hayır.* Sen teksin. Ailemden geriye kalan tek kişi sensin. Seni bırakamam."

"Greyson..."

Telegram: @cinciva

"Kavalkemiğine tekme at ve var gücünle güvenli odaya koş," dedi Knox. "Zamanımız yok. Sen koşarken kalanını anlatırım."

Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim," dedim ve Greyson hareket edemeden Knox'un söylediği gibi bacaklarının arasına bir tekme attım. *Sert* bir tekme.

Greyson bağırdı ve elimi ondan çekebileceğim kadar serbest bırakınca kurtulmayı başardım. Montumun kolunun içindeki bıçağın sapını tutarak güvenli odaya doğru koridorda koşmaya başladım. Bu sefer başarısız olmayacaktım.

Knox sessizce, "Kitty, beni dinle," dedi. "Güvenli odanın içine kameralar yerleştirdik. Harekete geçmeden önce Daxton'ı konuşturmalısın. Onu zorlamadan itiraf ettirmeni tercih ederiz. Ne kadar çok şey söyletebilirsen o kadar iyi. Ama en önemlisi Victor Mercer olduğunu kabul ettirmelisin. Bunu yapabilir misin?"

"Başka bir seçeneğim yok, değil mi?" Aslında vardı ve bu görevi Greyson ya da Knox ya da başka biri yapabilirdi ama ben son hızla odaya doğru koşuyordum. Çünkü Lila güçlüydü. İnsanların sevdiği kişiydi. Ve bu, korkuyla kontrol edilmekten daha değerliydi.

"Kapılar kapanır kapanmaz bağlantı kopacaktır," dedi Knox. "Şu an yoldayım ve elimden geldiğince çabuk bir şekilde orada olacağım. Unutma, ne olursa olsun, ona her şeyi itiraf ettir. Tüm ülke bunu izleyecek."

Telegram: @cinciva

"Anladım." Köşeyi döndüm ve iri yarı bir nöbetçinin güvenli odanın kapısında beklediğini gördüm. Daxton'm kimse için kapının açılmamasını emrettiğine emindim ve onunla kavga etmeye hazırlandım ama nöbetçi küçük klavyeye şifreyi girdi ve bana göz kırptı. O halde Karaceketliler'den olmalıydı. Birden bütün dünyam onlarla çevrilmiş gibiydi. "Başbakan sizi bekliyor, Bayan Hart."

Gözlerimin önüne düşen saçlarımı geri ittim. "Teşekkür ederim," dedim. Derin bir nefes alarak bu işten canlı kurtulmak üzere evrene kocaman bir umut enerjisi yolladım ve sonunda içeriye adım attım.

Telegram: @cinciva

Telegram: @cinciva



GÜVENLİ ODA

Güvenli oda pek büyük sayılmazdı. Hart ailesinin bütün bireylerinin bir ay kadar hayatta kalmasını sağlayacak kadar eşyayla dolu olan ve duvarları çevreleyen dolap ve çekmecelerle, hatırı sayılır genişlikteki bir salon kadardı. Odanın içine birkaç koltuk yerleştirilmişti ve köşede küçük bir tuvalet bulunuyordu. Kapalı yerde kalma korkusunu bir kenara bırakacak olursak, geceyi geçirmek için kötü bir yer değildi. Ve ben Somerset'teki ilk

Telegram: @cinciva

gecemde, Karaceketliler'in bombalı saldırısı nedeniyle burada kalmıştım.

Duvarları tarayarak kamerayı görmeye çalıştım ama kırmızı bir ışık göremedim. Önemli değildi. Knox'a güvenmeliydim. Haklı olduğuna ve bunun beklediğimiz fırsat olduğuna inanmalıydım.

Daxton odanın ortasında yuvarlak çiziyordu, ellerini arkasında birleştirmişti. Odaya girdiğimde durdu, yüzünde karmaşık bir ifade belirdi. "Kim yanıma gelebileceğini söyledi?"

"Özel koruman gönderdi," dedim ve nöbetçi kapıyı kapatırken oradan uzaklaşmadım. Kapı elli santim genişliğindeydi ve delinmez bir metalden yapılmıştı. Nükleer bombaya karşı bile ayakta kalması gerekiyordu. "Greyson... gelmeyi istemedi."

"Her zaman senden daha akıllıydı zaten." Daxton volta atmaya devam etti. "Seni kendi ellerimle öldürmeliyim. Orada ne yaptığını biliyor musun?"

"Hiçbir şey yapmadım. Kalabalık beni annemi öldürmek için zorladığın anda seni parçalarına ayırmaya hazırdı. Yaptığın şey senin için bile kabul edilemez bir hareketti, Victor."

Kanlı saçlarını geri itti ve gözlerini bana dikti. "*Daxton.*"

Telegram: @cinciva

"Burada kimi kandırıyorsun ki?" Elimle boş odayı gösterdim. "Sadece sen ve ben varız. İkimiz de senin gerçekte kim olduğunu gayet iyi biliyoruz."

"Evet, biliyoruz." Omuzlarını dikleştirerek bana doğru bir adım attı. "Amerika Birleşik Devletleri'nin başıyım. Bu ülkedeki en güçlü adamım. Ve adımın iki sene önce ne olduğunun bir önemi yok. Çünkü bugün karşında Başbakan Daxton Hart var."

Bu ondan alabileceğim en temiz itiraftı ama Knox için yeterli olmayacağından emindim. Daxton'ı destekleyen birkaç kişi bunu çarpıtabilirdi ve biz de ilk adımdan yenilmiş olurduk.

"Seni nasıl seçti?" diye sordum. "Augusta. Birbirinizi tanıyor muydunuz? Bir gün Başkayer'e gelip gözlerinin öz çocuklarının gözleriyle aynı renk olduğunu mu anladı? Kitty'yi nasıl bulduğunuzu biliyorum ama Augusta seni nasıl buldu?"

Derin bir nefes aldı ve tek kelime etmeden bana bakarken göğsü yavaşça kalkıp indi. Bir anlığına, kendini kaybedeceğinden korktum. Gerçekten Daxton olduğuna inandığı için eski hayatında yaşananlarla başa çıkamadığını ve onların yeni kimliğine zarar vereceğini düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Ancak yüzünde adi bir gülümseme belirdi ve bana doğru bir adım attı. Güvenli odada gidebilecek hiçbir yerim yoktu ve içerisi saniyeler geçtikçe daha da

Telegram: @cinciva

küçülüyordu. Bıçağı sıkıca kavradım. Bana zarar vermesine göz yumabilirdim. Ne kadar ileriye gideceğini görmüş olurduk.

"Victor Mercer aileyi yakından tanıyordu," diye mırıldandı. "Daxton arkadaşıydı. Başkayer'e geldikçe Victor ve kardeşiyle kalıyor ve onlar da Daxton'ın birtakım... yatkınlıklarını yerine getirmesi için yardımcı oluyorlardı. Augusta sık sık ziyaret etmese de arada bir uğrardı ve bir gün Victor'a bir teklifte bulundu. Ondan hoşlanıyordu. Victor becerikliydi, azimliydi ve işini severek yapıyordu. Augusta'nın oğlunun dublörü olacak kişide aradığı tüm özelliklere sahipti."

"Ve sen de güce kavuşabilmek için bu teklife atladın," dedim.

"Doğal olarak. Victor, aptal değildi." Bana doğru bir adım daha attı. Beni yakalayabilecek kadar yakındı ama kollarını iki yanda tutup bana tepeden bakıyordu. "Komik bir şey duymak ister misin?"

"Beni güldürmeyeceğine eminim."

"Hmm ama düşündürecektir." Aramızdaki mesafeyi kapattı. Vücuduyla vücudum arasında birkaç santimetre kalmıştı. Kıyafetlerinin üzerindeki kanın kokusunu alabiliyordum ve bu koku midemi bulandırdı. "Victor Mercer, gerçek Daxton Hart ölmeden *aylar* önce maskelendi."

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve ona baktım. "Ne?"

Telegram: @cinciva

Sırıttı ve kan lekeli parmağını kaldırıp çeneme dokundu. O anda bıçağı göğsüne saplamamak için kendimi zor tuttum. "Belki Augusta, Celia'nm Daxton'ı hedef aldığını biliyordu ya da belki oğlu yaramazlık yapıyordu ve onu ortadan kaldırmayı düşündü. Belki de kontrol edebileceği bir kukla istiyordu. Ya da belki de tamamen tesadüftü."

Oysa Hart ailesinde hiçbir şey tesadüf değildi.

Beynim durdu. Daxton, karısı, büyük oğulları Jameson, patlayan arabanın içinde birliktelerdi ve beraber ölmüşlerdi. Ancak araba Daxton'ındı ve ölmesi gereken kişi de oydu. Bombayı kimin yerleştirdiğini bilmiyordum ama şu ana kadar bütün oklar Celia'yı işaret ediyordu. Artık o kadar emin değildim.

"Augusta sana büyük bir şans tanımış olmalı," dedim titreyerek. "Şimdi olanlara bir bak. Piramidin tepesinde senin oturduğun bir diktatörlük var."

"Çok güzel, değil mi?" Başparmağını dudaklarıma sürttü. Neredeyse boğuluyordum. "Senin gibi."

"En sevdiğim kısım hangisiydi, biliyor musun? Bakan Creed ve Bakan Ferras'ı soğukkanlılıkla öldürdüğün ve diğer bakanlara mutlak gücü sana devreden yasayı zorla imzalattığın kısım," dedim. "Sadece iki kurşunla kendi ülkende darbe yaptın. Oldukça etkileyiciydi. Ancak gerçek Daxton'ın bunu tek kurşunla halledebileceğinden eminim. Sağ kalan bakanlar hâlâ

Telegram: @cinciva

Kale'de mi tutuluyor yoksa Bakan Bradley'ye yaptığın gibi canlı canlı derilerini yüzüp parçalarına mı ayırdın?"

"Hmm. Yöntemlerime hayran olduğunu bilmiyordum. Yazık. Önceden öğrenmiş olsaydım çoğunu birlikte yapmış olabilirdik. Sanırım yine de hâlâ vaktimiz var." Diğer elini kalçama koydu. "Seni hemen öldürmesem de olur."

Dokunuşuyla irkilerek, "Beni öldürmene gerek yok," dedim. "İnsanlar ayaklanır."

"Zaten ayaklandılar. Kendi ülkeme savaş açmak istemezdim ama zorunda kalırsam..." Omuz silkti. "Neden olmasın?"

Tiksintiyle dudaklarımı büktüm. "İnsanları hiç umursamıyorsun, değil mi? Sadece güç ve beraberinde elde ettiklerin senin için önemli."

"Bütün başarılı politikacıların umursadığı şey budur," dedi. "Bunu unutmamalısın, Lila."

"Ben insanları umursuyorum. Greyson insanları umursuyor."

"Ve bu yüzden ne halde olduğunuza bir bak."

"İstemediğimiz halde burada tutuluyoruz ve bizi öldürmemen için söylediklerini yapıyoruz," dedim. "Yani ne halde olduğumuzu biliyorum, teşekkürler. Ama bizim elimizde senin elinde olmayan ne var biliyor

Telegram: @cinciva

musun? Halkın desteği. Dışarıda *bizim* için ayaklanıyorlar, senin için değil. Ve senin onlar için bir sorun teşkil etmediğin güne kadar da devam edecekler."

"Ne? Senin ya da aptal kuzeninin yerime geçmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu ve kıkırdadı. Nefesindeki kahve kokusunu alabiliyordum. "Benden uzun yaşayamayacaksın, Lila. Ne sen ne de Greyson."

"O halde planın ne? Sonsuza kadar yaşamak mı?" diye çıkıştım.

"Tüm liderler gibi."

Güldüm. "Lider olduğunu mu düşünüyorsun? Celia bir liderdi. Knox bir liderdi. Greyson bir lider olacak ve hafızalarda kahraman olarak kalacaklar. Fakat sen kendi dünyasında bir şey olamadığı için zalim bir adamın yerine geçen zayıf ve korkak birisin. Tarih seni lider olarak hatırlamayacak. Tarih seni bir korkak olarak hatırlayacak."

Tıslադı ve eliyle boğazımı tutup beni nefessiz bırakmak istercesine sıktı. Gözlerim büyüdü ve bir elimle bıçağı tutuk kolumdan çıkartmaya çalışırken diğer elimle de ellerini tuttum.

Gözleri sadist bir zevkle oynarken, "Buraya kadar, Lila," diye mırıldandı. "Benimle dövüş. Devam et. Gerçek gücün kimde olduğunu göster bana."

Telegram: @cinciva

Gözlerim kararda, çünkü boğazımı iyice sıkmaya başlamıştı. Ancak sonumuzun böyle olmasını kabul edemezdim. Celia'yı öldürmüştü, Lila'yı öldürmüştü, Benjy ve Knox'u öldürmek için elinden geleni yapmıştı. Ancak beni öldüremeyecekti.

Dizine olabildiğince sert bir tekme atınca beni bıraktı. Nefes almak için çırpınarak kenara çekildim ve sonunda bıçağı kolumun içinden çıkarttım. Beynime kan sıçradı, oda etrafımda dönmeye başladı ve koltuğun kenarına tutunup kendimi toparlamaya çalıştım.

"Seni aptal, *aptal* orospu. Canını daha az yakacak bir şey düşünebilirdim ama artık şansın kalmadı, değil mi?"

Bana doğru atıldı. Ellerini yine boğazıma götürdü ama bu sefer hazırlıklıydım. Eğildim ve bıçağı tüm gücümle karnına sapladım. Bıçak bedenine düşündüğümden daha kolay girdi ve bıçağın sapı elimden kayıp gitti.

Daxton durdu ve karnına saplanmış olan bıçağa baktı. İfadesi şaşırtıcı derecede sakindi. "Evet. Can yakıyormuş gerçekten." Acıyla yüzünü buruşturarak bıçağı yavaş yavaş vücudundan çıkarttı ve incelemeye başladı. "Bir et bıçağı mı? Hiç yaratıcı değilsin, Lila."

Silahsız ve boğulduğum için sersemlemiş bir halde geri geri adımlarla kapıya doğru ilerledim. Acı çekiyor

Telegram: @cinciva

olabilirdi ama rahatça bana doğru yürüyor ve bıçağı elinde bir oyuncak gibi tutuyordu.

"Yüzünü hep sevmişimdir. Öyle güzel, öyle mükemmel ki, Afrodit gibisin," diye mırıldandı. Derken ani bir hareketle bıçağı yanağıma sürttü.

Derinin açıldığını ve sıcak kanın yüzümden aktığını hissettim. Ardından gelen acı içimi yaktı. Ağlamayı reddederek dudağımı ısırdım. Ona bu zevki tattırmayacaktım.

Bıçağı bir kez daha yanağıma sürttü. Bu sefer gözümden bir buçuk santimetre aşağısına daha derin bir kesik atmıştı. "Antik dönemde yaşayan Çinlilerin idam konusunda doğal bir yetenekleri varmış. En sevdiğim ise deriyi parça parça etten ayırdıkları, bin darbeyle gelen ölüm. Seni öldürmek için kaç darbe gerekir, Lila?"

"Bilmiyorum," dedim homurtuyla. Sesim neredeyse tanınmaz hale gelmişti. "Ama senin kaç darbede öldürülebileceğini biliyorum."

"Öyle mi?" diye sordu. "Söylesene."

"İki. Bir tane karnına, bir tane varlığına." Yanağıma keskin bir acı yayıldı ama kendimi gülümsemek için zorladım. "Gülümse, Victor. Yayındasın."

Hızla arkasını döndü. Bir eliyle karnına bastırıyor, bir eliyle de bıçağı tutuyordu. "Neden bahsediyorsun?"

Telegram: @cinciva

"Celia'yla oynadığınız oyundan bahsediyorum," dedim. "Kaybettin. Tüm ülke şu an bunu izliyor ve söylediğin her şeyi duydular. Artık bana ne yaparsan yap, sen ölüsün."

Daxton en yakındaki dolaba atıldı ve kapağını açıp içindekileri dışarı saçtı. Durduğu yere kan damlıyordu ama ya umurunda değildi ya da fark etmemişti. "Yalan söylüyorsun."

"Kendini buna inandırmayı deneyebilirsin," dedim. "Sen yaşayan bir ölsün, Victor Mercer."

Öfkeli bir çığlıkla ceketinin içindeki tabancayı çıkarttı. Celia'yı öldürmem için bana verdiği tabancaydı bu. "O halde seni de yanımda götürmeliyim," diye hırladı.

Tetiği çektiğinde eğildim. Kurşun arkamdaki metal kapıdan sekti ve karşıdaki dolap patladı. Daxton küfrederek titreyen elleriyle cebini karıştırdı ve bir kurşun daha çıkarttı. "Hiçbir yere gidemezsin," dedi endişeli ve tekdüze bir sesle. Yüzü beyazlamıştı ve ayaklarının dibindeki kan gölü gittikçe büyüyordu. "Sana söyledim, Lila. Benden uzun yaşayamayacaksın."

Birden bip sesi duyuldu ve güvenli odanın kapısı gürleyerek açıldı. Kapının diğer tarafında, saçları birbirine girmiş ve yüzü kızarmış Knox duruyordu. Elinde de yarı otomatik bir silah vardı. En azından o, yanında birden fazla kurşun getirmeyi akıl etmişti.

Telegram: @cinciva

"Lila, çekil," diye emretti ve ben de kenara çekilip Daxton'ın önünü açtım. Knox'u vurabilmesi için Daxton'a da rahat bir görüş açısı verdiğimi bir saniye sonra fark ettim.

Bir el silah sesi daha duyuldu ve güvenli odanın içinde yankılanır yankılanmaz Knox küfretti. Silahını yere bıraktı ve omzunu tuttu. Daxton dolu silaha atıldı. Panik ve adrenalin vücudumu ele geçirmişti ve ileriye atılarak silahı o alamadan kapıp başına dayadım. Bu sefer kaçırmayacaktım.

Güldü. Delirmiş gibiydi ve rahatsız edici bu ses içimi ürpertti. "Beni ele geçirdin," dedi yavaşça ayağa kalkarken. Karnındaki kan akışı hızlanırken yüzünü buruşturdu. "Kazandın, Lila. Tebrikler."

Parmağımı tetiğe koyarak, "Sen hâlâ hayattayken kazanamam," dedim. "Şimdi herkese Kitty'ye ne yaptığını söyle."

"Ne... Ben..." Yeniden kıkırdadı. "Kimin umurunda ki? O hiç kimse değildi."

"Benim umurumda," dedi Knox. Elini yarasına bastırarak öne çıktı. "Senin için hiç kimse olmayabilirdi ama halk onu seviyordu. Ona ne yaptığını anlat herkese."

"Ben..." Daxton iç çekti. Yüzü hayalet gibi bembeyaz olmuştu ama ellerinin titremesi dışında yaralı

Telegram: @cinciva

olduğuna dair hiçbir gösterge yoktu. "Onu bırakacağımı söyledim. Ve bıraktım."

"Sonra ne oldu?" diye çıkıştım.

"Ve sonra... ve sonra helikopterini patlatmış olabilirim de olmayabilirim de." Omzunu silkti. "Kesin bir şey söyleyemiyorum."

Yutkundum. Onun Lila olduğunu söyleyebilirdim ve belki de söylemeliydim de. Halkın onun öldüğünü bilmesi gerekiyordu. Ama bunu yapamadım. Lila bu şekilde ölmeyi ve karlarla kaplanan bedeninin hiçbir zaman bulunamamasını hak etmiyordu. Mirasını almaya layıktı. Tüm yaşadıklarından sonra liderlerin arasında hatırlanması gerekiyordu. Bütün bunları hak eden ben değildim. Onsuz ben bir *hiçtim*. Her şeyin arkasında o vardı. Karaceketliler'in güçlükle kazandığı bu zaferi kutlayabilmesinin sebebi oydu ve milyonlarca insanın hükümetin onlara bahşettiği hayat yerine, özgürce tercih ettikleri şekilde yaşayabilmesinin sebebi kendisinden başkası değildi.

Bunu onun elinden alamazdım. Övgüye ihtiyacım yoktu benim. Övülmek *istemiyordum*. Tek istediğim her şeyin bitmesiydi.

"Victor Mercer." Zar zor konuşabiliyordum. Sesim kesik kesik çıkıyordu. Her bir sözcük bir parça cam yutuyormuşum gibi hissettiriyordu ama yine de kendimi zorladım. "Vatan hainliği, ihanete teşebbüs ve

Telegram: @cinciva

Kitty Doe, Celia Hart, Bakan Creed, Bakan Ferras ve Bakan Bradley ile sayısız vatandaşımızı öldürmekle suçlanıyorsun. Ölüme mahkûm edildin. Son kez söyleyeceğin bir şey var mı?"

Uzun bir süre bana baktı. "Aslında evet, var."

Derken benim karşılık verebileceğimden çok daha hızlı davranarak Knox'a doğru uzandı ve bıçağı boğazına dayadı.

"Beni affedecek ve tedavi ettireceksin. Sonra da beni serbest bırakacaksın. Yoksa nişanlının boğazını keserim."

Knox karşı koydu ama Victor parmağını omzundaki kurşun yarasına bastırdı ve Knox acıyla inledi.

"Senin tercihin, Lila. Eğer ben ölürsem, Knox da benimle ölür. Bu sefer ikinci bir şansı olmayacak." Victor biraz yana kaydı ve Knox'un omzunu göğsüne siper etti. Knox'u vurmadan onu öldürmenin imkânı yoktu.

Kalbim hızla çarpar ve görüşüm bulanıklaşırken olduğum yerde kaldım. "Seni bıraksam bile verdiğim sözü tutacağımdan nasıl emin olacaksın?"

"Bütün ülke bunu izliyor, unuttun mu?" Bıçağı Knox'un boğazına batırdı ve sivri kısmına damla damla kanlar bulaştı. "Onlara yalan söyleyemezsin."

Telegram: @cinciva

"İşlediğin suçlardan ötürü cezalandırılmanı istiyorlar. Ne söz vermiş olursam olayım, kimse seni tutuklattığım için beni suçlamayacaktır."

İç çekti. "Sanırım haklısın. O halde onu öldürmem gerekiyor, değil mi?"

Bıçağı tutan elini büktü ve ben bir saat önce, sahnenin üzerinde önümde ölmeye hazır bir halde diz çöken Celia ile binlerce kişinin karşısmdayken yapmam gerekeni yaptım.

Tetiği çektim.

Telegram: @cinciva



YARA İZLERİ

Kurşun Knox'un omzuyla göğsü arasına, Daxton'ın vurduğu yerin biraz aşağısına denk geldi.

Knox vurulmanın etkisiyle geriye savruldu ve Victor duvara çarparken bıçak da elinden savruldu. Birlikte yere yığıldılar ve yüreğim ağzımda yanlarına koştum.

"Knox?" Adını kısık bir sesle söylemiştim. Yanma diz çöktüm. "Lütfen ölme, lütfen..."

Telegram: @cinciva

"Ölmedim," dedi fısıltıyla. "Ama... Victor... O ölmüş olabilir."

Akabinde doğruldu ve altındaki Daxton göründü. Morarmış renkli gözleri kocaman olmuş, dudakları gevşemişti ve Knox'un omzundan geçip göğsüne saplanan kurşunun ardından taze kan akmaya başlamıştı. Hareket etmiyordu.

"Gerçekten de kalbi varmış," dedi Knox. Elimi uzatıp kalkmasına yardım ettim. Dünya kendi ekseninde kaymış gibiydi. Biraz önce olanları anlamaya çalışarak Daxton'ın cesedine baktım.

Ölmüştü.

Sonunda Daxton Hart, yani Victor Mercer ölmüştü.

"Ben... Onu öldürmemeliydim," diye fısıldadım. "Dizine ateş etmeliydim."

"O kadar iyi bir nişancı değilsin. Ayrıca zaten ölmek üzereydi," dedi Knox. "Ne kadar kan kaybettiğine baksana. Onu kurtarmak imkânsızdı."

"İşlediği suçlar için yargı karşısına çıkmalıydı. Kurbanlarının ailelerinin gözlerine bakmalı ve sonuçlarıyla yüzleşerek yaşamalıydı. Ölüm çok kolay. *Ellerimdeydi.* Onu..."

"Lila." Yaralarına rağmen önümde eğildi ve gözlerini gözlerime dikti. "Sen yapman gerekeni yaptın."

Telegram: @cinciva

Ellerimi boynuna doladım ve ona daha fazla acı çektirmeyecek kadar sıkı bir şekilde sarıldım. O da bana sarılıp sırtımı okşadı.

"Haydi," diye mırıldandı. "Buradan çıkalım."

Knox blöf yapmamıştı. Karaceketliler televizyon yayınlarının kontrolünü ellerine geçirmişlerdi ve tüm ülke odada Victor Mercer'le hesaplaşmamı izlemişti. Knox ve ben, girişe varamadan ilk yardım ekibi merdivenlerden bize doğru koştu.

"Bayan Hart... Bay Creed... Sizi muayene etmemize izin verin," dedi kadın. Knox'a baktım ve o da başını salladı. Birlikte yere oturduk ve ilk yardım ekibi benim boğazımı ve Knox'un omzundaki yaraları incelemeye başladı.

Ben ambulansa kadar yürümek için ısrar ettim, sadece bir görevli düşmemem için koluma girdi ama Knox utana sıkıla bindiği sedyede götürüldü. Greyson, Rivers'la birlikte bizi dışarıda bekliyordu. İkisi de bize doğru koştular.

"Lila... sen..." Greyson çakıl taşları üzerinde kayarak durdu.

Kısık sesimle, "Victor öldü," dedim. Ne kadar konuşursam o kadar zorlanıyordum. "Knox..."

Sedye yakınlaşınca, "Ben iyiyim," diye bağırdı. "Hepsi yayımlandı mı?"

Telegram: @cinciva

"Son ana kadar," dedi Rivers sırıtarak.

Knox'dan ayrılmayı reddettim ve bu yüzden aynı ambulansın içinde en yakın hastaneye doğru yola çıktık. Rivers'la Greyson da arkamızdan geldiler. Ancak arka camlardan binlerce olmasa da yüzlerce insanın Somerset'in kapısında toplandığını ve bizi izlediğini gördüm. Ambulansın duvarlarının arkasından duyabileceğimiz kadar yüksek sesle, neşeli bir tezahürat yükseldi ve sabahtan beri içimde tuttuğum hıçkırıklar sonunda dışarı çıktı. Yapmıştık. Sahiden başarmıştık.

"Gerçekten bitti, değil mi?" diye fısıldadım. Yolculuğun tamamını doktorla kavga ederek geçiren Knox başını salladı.

"Evet," dedi ve bir anlığına ifadesi yumuşadı. "Bitti. Başardın. Hey!" Doktorun elini yakaladı. "İğneler için ne demiştim?"

Bir doktor ekibi Aziz George Hastanesi'nin önünde bizi bekliyordu ve ambulansın kapıları açılır açılmaz bize yardım etmek için atıldılar. Knox hemen taşındı ve telaşa kapılmaya başlayacağım anda Greyson geldi.

Beni sedyeye yatırırlarken elimi tutarak, "Buradayım," dedi. "Hiçbir yere gitmeyeceğim."

Greyson sözüne sadık kalarak günün devamında ve haberciler hastaneye üşüşerek kendileriyle röportaj yapması için yalvardığında dahi yanımdan hiç

Telegram: @cinciva

ayrılmadı. Benjy bizi bulmayı başararak aramıza katıldı ve beraberinde hem benim hem de Greyson için birer koruma getirdi. Söz verdiği gibi ikisi de Karaceketliler'dendi. İkisi de bize son derece sadıktı. Birçok doktor ardı ardına yüzümü ve boğazımı muayene etti. Benim için çok önemli görünmese de boğulmanın tehlikeli etkisini yavaş yavaş gösteren bir durum olduğunu ve ellerinden geldiğince temkinli davranmak zorunda olduklarını söylediler. Ne zaman karşı çıkmaya kalksam Greyson beni susturdu ve doktorlara işlerini yapmaları için izin vermemi söyledi. Ben de isteksizce sözünü dinledim. Ona merdivenlerin önünde tekme atıp yanından kaçtıktan sonra bu kadarını borçluydum.

Omzundan aşağıya kalın bir saç örgüsü sarkan doktor, "Yanağında derin yara izi kalmasını önlemek için elimizden geleni yaptık," dedi. "Ancak ileri bir müdahale yapılmazsa tamamen geçmeyecektir."

Vücuduma bana hayat boyu yetecek kadar *ileri müdahale* yapılmıştı zaten. "Önemli değil," dedim yorgun bir şekilde. "Böyle de iyi."

"Emin misin?" dedi Greyson ve başımı salladım.

"Bu izleri kazandım. Benimle kalacaklar."

Çenemi tuttu ve yüzümden aşağıya doğru uzanan dikişli hatları inceledi. "Sana yakıştılar," dedi. "İçin dışın bir oldu."

Telegram: @cinciva

"Nasıl yani? Yaralı mıyım?" diye dalga geçtim. Kızardı.

"Hayır, sertsin demek istedim. Güçlü. Hırslı. Bir savaşçı gibi!"

Yanımızda bekleyen Benjy, "Sıradan bir baş belası," dedi ve ona mutlu bir bakış attım. Bunu kabul edebilirdim.

Nihayet günün kaosu çözüldü ve gece oldu. Knox ameliyattan çıkar çıkmaz hastanede yan yana özel odalarda kalmaya başladık. Greyson'ın yardımıyla kendi yatağımdan çıkıp IV rütbemi de yanıma alarak Knox'un odasına geçtim. Biz Greyson'la koltukta otururken Knox verilen ilaçlar yüzünden yatağında uyuyordu. Dudaklarının arasından yastığına doğru salya akıttığını bile gördüm. Horlamıyor olsaydı tatlı bir görüntü sayılabilirdi.

"Yani," diye fısıldadım. "Artık başbakan sensin."

Greyson derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Sanırım," dedi. "Yarın bir kurul oluşturacağım."

"Bakanlar Birliği gibi mi?"

"Onun gibi bir şey. Senin de kurulda olmanı istiyorum. Sen, Knox, Benjy, Rivers ve isyanın hayatta kalan diğer liderleri... Savaşı kazanan sizsiniz. Bunu onurlandırmak ve ülkeyi gurur duyulacak bir hale getirmek istiyorum."

Telegram: @cinciva

"Yapacaksın da." Başımı omzuna koydum ve gözlerimi Knox'a diktim. "Teşekkür ederim. Başbakan olmayı istemediğini biliyorum."

"Babam gibi olmayı istemiyordum," diye düzeltti sessizce. "Ülkede bir farklılık yaratmak, insanlara hayatlarını geri vermek ve yaşananların bir hiç uğruna olmadığını göstermek bir onurdur. Ayrıca," diye ekledi, "eğer her şey düşündüğüm gibi giderse kısa süre içinde seçim yapılacak. Pusulada birden fazla kişinin adının yazdığı gerçek bir seçim. Ve kısa vadeli yönetim. Bir daha kimse bu ülkeyi süresiz olarak yönetemeyecek. Halkın sesi olacak. Gerçek sesi."

Hepsi kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geliyordu ama zaten bu uğurda savaşmamış mıydık? "Amerikalılar sana sahip oldukları için çok şanslılar."

"Hayır. *Sana* sahip oldukları için çok şanslılar."

Dudaklarımı sıktım. "Sana tekme attığım için özür dilerim."

Güldü ve beni kendine doğru çekti. "Seni durdurmaya çalıştığım için özür dilerim. Ama söylediklerimde ciddiydim, Kitty. Sen teksin. Ailemden geriye kalan tek kişi sensin. Bir daha başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

"Kötü şeyler her zaman olacaktır. Savaş, ölüm ya da sakatlanma gibi şeyler dışında küçük olaylar olur." Ona baktım ve hafifçe güldüm. O anda bu kadarını

Telegram: @cinciva

yapabiliyordum. "Önemli değil ama. Sen yanımda olduğun sürece hiçbiri umurumda değil."

Knox yüksek sesle horladı ve omuzlarımı titreterek kahkaha attım.

"Sen de," diye ekledim ona bakarak. Hâlâ uyuyordu. Greyson'a baktım. "En kötüsünü yaşadık. Bundan sonrasını birlikte atlatırız."

Greyson iç çekti. "Umarım." Bir dakika sonra, "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye ekledi.

"Bence sordun bile."

Belli belirsiz bir şekilde gülümsedi ve ardından yüzü düştü. "Daxton'a kim olduğunu neden söylemedin?"

Kelimeleri nasıl bir araya getireceğimi bilemeyerek duraksadım. "Lila tüm hayatını bu isyana adadı. Zaman zaman her şeyini tehlikeye attı. Belki zayıf kaldığı anlar olabilir ama bunu hepimiz yaşadık. Onu onurlandırmak istedim. Adının tarihe her şeyin arkasında olan kişi olarak geçmesini istedim. Eğer tüm ülkenin önünde kim olduğumu açıklasaydım, isyanı onun başlatmasının bir önemi kalmayacaktı. İsyanı bitiren kişi olarak beni hatırlayacaklardı ve bunu ona yapamazdım. Hatırlanmayı hak ediyordu."

Greyson derin ve titrek bir nefes aldı ve gözyaşlarını sildi. "Teşekkür ederim. Buna minnettar olacağına

Telegram: @cinciva

eminim. Ve tüm övgüyü almak istemediğin için de deli olduğunu düşüneceğine..."

"Mesele övgü değil," dedim. "Farklılık yaratmak. Ve bunu birlikte yaptık."

"Evet. Ve herkes seni Lila olarak görüyor olsa da eski görüntüne kavuşmanın bir yolunu bulabilirim," dedi Greyson. "Ülkedeki bütün doktorlar bizim emrimizde. Bunu halledebilirim."

Aylardan beri aynaya bakıp gerçek yüzümü görmeyi diliyordum. Yuvarlak ve çilli, küçük burunlu ve Lila'nın saçlarından birkaç ton daha koyu, kirli sarı saçlı... Ancak artık görünüşümden daha fazlasıydım. İnsanların bana baktıklarında düşündükleri şeyi temsil ediyordum. Başkasının yüzünü taşısam da bunu kabullenmenin bir yolunu bulmaydım.

"Kitty Doe öldü," diye fısıldadım. "Ben Kitty Hart'ım. Aksi olması gerekirken bir şekilde buradayım. Ve yara izlerimle falan böyle görünüyorum. Hiçbir şeyi değiştirmek istemiyorum."

Parmaklarını saçlarımın arasında gezdirerek, "Peki," dedi. "Olduğun halinle mükemmelsin."

Yeniden gülümsedim ve gözlerimi kapattım. "Öyle mi dersin?"

Telegram: @cinciva

Gece yarısında sarsılarak uyandım. Loş ışıklı odanın içinde bir hemşire yanımda durmuş nabzımı kontrol ediyordu. Uyandığımı fark ettiğinde yüzünü buruşturdu ve özür dileyerek elindeki dosyasına sarıldı. "Kendi yatağınızda daha rahat etmeyeceğinize emin misiniz, Bayan Hart?" dedi sessizce. Greyson da yanımda uyuyakalmıştı.

"Hayır, böyle iyiyim," diye mırıldandım. "İçecek bir şey verebilir misin?"

Bana bir bardak soğuk su verdi ve ayağa kalktım. Yutkunmak, daha önce hiç olmadığı kadar çok canımı yakıyordu ama küçük yudumlarla suyu içmeyi başardım. Hemşire durumumu kontrol ettikten sonra odadan çıktı.

"Boğazın nasıl?"

Yerimden sıçradım. Suyu neredeyse üzerime döküyordum. Knox'un gözleri açıktı ve yüzükoyun yatmış bir şekilde beni izliyordu. "İyi," diye yalan söyledim. "Yaşayacağım. Omzun nasıl?"

"İyiyim," dedi. "Yaşayacağım."

Bir süre birbirimize baktıktan sonra gülümsedi.

"Berbat görünüyorsun."

"Ya sen?" dedim boğuk bir sesle. Zorlanarak doğruldu.

Telegram: @cinciva

"Senden kötü durumda değilim. Buraya gel. Greyson'ı uyandırmak istemiyorum."

İsteksizce kardeşimin yanından ayrıldım ve odanın diğer tarafına doğru geçerek arkama bir yastık koydum ve Knox'un yatağının yanındaki sandalyeye oturdum. Bu gördüğüm en rahat eşya değildi ama işimi görürdü. Daxton'ın bizi öldüreceği korkusu olmadan Knox'un yanında durmak bir rüya gibiydi. Hâlâ kendimde olmadığımı hesaba kattığımda, rüyada olmadığımdan pek emin olamıyordum. Gerçekten buradaydı. "Bunca zamandır bana yaşadığını söylemediğine inanamıyorum."

"Sen bunu kendi kendine anladın zaten," dedi. Yanaklarım kıpkırmızı bir şekilde ona baktım.

"Tüm söylediklerimi dinlediğin halde saçmalamama izin vermene de inanamıyorum."

"Dinlemediğimi söylesem için rahatlar mı?"

"Gerçekten mi?" dedim temkinli bir şekilde ama sırıttı.

"Tabii ki hayır. İyi olduğunuzdan emin olmalıydım."

Arkamdaki yastığı çektim ve bacağına vurdum. "Çok kötüsün ve senden nefret ediyorum."

"Bunlardan yalnızca biri doğru." Sağlam koluyla elime uzandı. Nazik, güçlü ve rahatlatıcı bir dokunuştu bu ve ifadesi yumuşadı. Bir anlığına yüzünde

Telegram: @cinciva

bir gülümseme görür gibi oldum ama odanın içi bundan emin olamayacağım kadar karanlıktı. "İyi bir iş çıkarttın, Kitty. Seninle ne kadar gurur duyduğumu anlatamam."

Bu samimi açıklamasına nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Duygular içimde lav gibi akıyorken buna da cevap veremezdim. Öfke, rahatlama, tutku, saf ve kaygısız keyif; ayrıştırarak hissetmeyi bırakın adını bile koyamıyordum. Bu yüzden her zamanki gibi birbirimizi önemsediğimizi gösteren sivri cevaplardan birini verdim. "Tabii ki anlatamazsın çünkü o zaman doğru bir şeyler yaptığımı kabul etmiş olursun."

Knox sırıttı ve anı geride bırakabilecekken elimin üstünü okşadı. İçimde kıvılcımlar oluştu. "O halde artık dünyayı kurtardığına göre sırada ne var?"

Yorulan ses tellerim çatallı bir ses çıkartarak, "Ben dünyayı kurtarmadım," dedim.

"Sayılır. Benjy'yle birlikte ormanda bir kulübeye yerleşecek misiniz? Herkesten uzaklaşarak mutlu bir ilişki mi yaşayacaksınız?"

"Ben..." Sustum. Dinliyor olsaydı bilirdi. Belki de biliyordu. Sadece emin olmak istiyordu. "Benjy, benden ayrıldı." Kelimeler canımı düşündüğümden az yaktı. "Hâlâ benim en yakın arkadaşım ve her zaman yanımda olacak ama böylesi daha iyi. Hak ettiğimiz kadar iyi bir beraberlik yaşayamadık. Olmadı."

Telegram: @cinciva

Knox kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Daha iyisi nasıl olurdu?"

"Ben..." Suyumdan bir yudum daha aldım. Boğazım yandı ama düşünmem için bir fırsat doğdu. Daha iyisinin nasıl olacağını bilmiyordum. Asıl sorun da buydu. Benjy'nin en iyisi olduğunu düşünüyordum ama değildi. Ve bunun kanıtı bana bakıyordu.

Knox devam etmem için, "Sen...?" dedi. Başımı salladım. Biliyordu. Bildiğini de biliyordu ve ona ihtiyacı olan onayı vermiştim. Şu anda sadece serserilik yapıyordu.

"Söyletme bana. Bugün ikimiz için de sarsıcı bir gündü."

Gözlerini üzerimden çekmeden başını geriye yaslarken söylediklerimi tartıyor gibiydi. Bakışlarına karşılık verdim ve birkaç kalp atışı süresince ikimiz de tek kelime etmedik. Nabzım yükseldi. Biliyordu. Ben de onun tek kelime etmesine gerek duymaksızın biliyordum.

"Uyumalısın," dedi sonunda. "Sesini kullanma. Önümüzde zor ve karışık birkaç gün var ve insanların bir yol göstericisine ihtiyaçları olacak."

Konunun değişmesiyle rahatlamış ve korkmuş bir şekilde başımı salladım. Şu anda istediğim son şey yeniden ulusal televizyona çıkmaktı ama Knox haklıydı. İnsanların bir lidere ihtiyaçları olacaktı ve ben

Telegram: @cinciva

şimdiye kadar onlara her şeyimi vermiştim. Bunu da verebilirdim. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Ne istersen." Gönülden gelen bir cevap verdiğini anlamış olacak ki sırıtarak, "mantık sınırları dâhilinde," diye ekledi.

Bardağıma tutunup başparmağımı üzerinde gezdirdim. "Yoruldum," diye fısıldadım.

"Söyledim sana, biraz dinlenmen..."

"Hayır, öyle yorgunluk değil. Bitkinim. Suyum çıktı. Benden geriye hiçbir şey kalmadı. Benim... biraz araya ihtiyacım var. Buradan uzaklaşmalıyım. Sonsuza kadar değil. Bir süreliğine."

Knox uzun bir an sessiz kaldı. "Bunu yapabilirim."

"Gerçekten mi?" diye sordum ve başını salladı.

"Nereye gitmen gerektiğini biliyorum."

Ertesi gün, hastane özel bir doktorun gözetimine girmemi sağlayarak dışarı çıkmama izin verdi. Güneş ışığına çıkmak yaşadığımız kargaşaya o kadar zıttı ki gerçek olduğunu hissedemiyordum bile. Hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu. Benim bununla bir sorunum yoktu. Olanların değerini biraz olsun unuttuğum gün, her şey gerçekliğine kavuşacaktı ama o günün gelmesini hiç istemiyordum.

Telegram: @cinciva

Greyson öğleden sonra konsey üyelerini Creed Malikânesi'nin yemek odasına çağırdı. Beraberinde bir kamera ekibi de getirtmiş ve konuşmamın tüm kanallarda yayınlanmasını emretmişti. Boğazım kötü durumdaydı ve Greyson defalarca bunu yapmak isteyip istemediğimi sormuştu ama emindim. Zaten konuşmanın çoğunu o yapacaktı. Benim yapmam gereken tek şey halka, Greyson'ın babası ya da onu taklit eden deli adam gibi biri olmadığını göstermekti.

Knox hâlâ hastanede olduğu için konseyde yedi kişi vardı: ben, Greyson, Benjy, Rivers ve isyanın hayatta kalan üç diğer lideri. Birlikte yuvarlak bir masanın etrafına oturuyorduk ki bu Benjy'ye göre sembolik bir davranıştı ve kırmızı ışık yandığında derin bir nefes aldım.

"Benim adım Lila Hart." Sesim fısıltı gibi çıkıyordu. Mikrofonların sesimi yükselteceğini biliyordum ama tüm kanallarda altyazı verileceğinden de emindim. "Dün hepiniz, bir senedir Başbakan Daxton Hart olarak yüce ulusumuza dehşet saçan Victor Mercer'in öldürüldüğüne şahit oldunuz. Vatan hainliği, cinayet ve sayısız suçunu itiraf ettiğini işittiniz ve ilk kez ülkenizi ve hayatlarınızı yöneten insanların gerçek yüzünü gördünüz. Yolsuzluğu gördünüz. Açgözlülüğü gördünüz. Kuzenim Greyson ve benim aylardır karşı karşıya kaldığımız deliliği gördünüz. Ve başbakanınızı öldürdüğümü gördünüz. Hayatına son verdiğim

Telegram: @cinciva

için özür diliyorum. Bu yaşamım boyunca unutamayacağım bir şey. Ancak insanları korumak, *sizi* onun zorbalığından kurtarmak üzere yaptığım şey için özür dilemiyorum. Bunu izleyen herkesin Karaceketliler'i desteklediğini iddia etmiyorum," diye devam ettim. "Bizler birden fazla kola ayrılmış bir ülkeyiz. Sadece inançlarımızla değil, ensemizdeki dövmelerle de ayrılıyoruz. Yozlaşmış, bozuk bir sistemle sadece en temel ihtiyaçlar karşılanırken birçok hayat mahvedildi ve birçoğu gerçek potansiyellerine ulaşmaktan alıkonuldu.

Fakat şu anda izleyen herkese şunu söyleyebilirim: Hepiniz daha önce olmadığınız kadar özgürsünüz. Bu atalarımızın korumak üzere savaştığı bir özgürlük ve Karaceket isyanıyla ailelerimizin, arkadaşlarımızın ve sevdiklerimizin yeniden kazanmak için uğruna dövüştüğü bir özgürlük. Bugünden itibaren ben ve bu masadaki insanlar, fedakârlıklarımızın beyhude kalmaması için çalışacağız. Haklarınızın korunduğundan emin olacağız. Herkesin hayatını dolu dolu yaşamak için bir şansa, *gerçek* bir şansa sahip olduğundan emin olacağız. Kuzenim Greyson bir Karaceketli olmayabilir ama ikimiz de özgürlüğe ve demokrasiye inanıyoruz. Sizleri, yani insanları kimin yöneteceğini seçmeniz için size güveniyoruz. Bu dönüşüm süresince ve devletimizi insanların kontrolüne bırakmak üzere yeniden yapılandırmaya yol alırken kendisi başbakan olarak görev alacak, ancak ülkemizde

Telegram: @cinciva

adil bir seçim ortamı oluşunca unvanını seçilmiş kişiye devredecektir."

Masanın karşısındaki Benjy'yle göz göze geldik ve bana cesaret vermek için başını salladı. Derin bir nefes daha alıp devam ettim. "Değişim bir günde, bir haftada ya da bir ayda gerçekleşmez. Atalarımızın gurur duyabileceği bir yapı hazırlamamız yıllarımızı alabilir. Biz bunun olabildiğince çabuk gerçekleşmesini sağlayacağız ama hiç kimsenin zarara uğramadığından da emin olacağız. Hayatlarınız olduğu gibi devam edecek fakat maaşlar ve düşük rütbelilerin yardımları arttırılacak. Henüz sınava girmeyenler ise..." Sustum ve yeniden kameraya baktım. "Rütbe almayacak. Görevlendirmeler yapılacak, rehberlik sunulacak ama seçmediğiniz bir hayatı yaşamak için zorlanmayacaksınız. Ben..." Sustum; ses tellerim yorulmuştu ve boğazım ağrıyordu. Yine de kendimi zorladım. "Zor olacağını ve her şeyin bir anda düzelmeyeceğini biliyorum. Ancak lütfen bize bir şans verin. Sizleri gururlandıracağımıza söz veriyorum."

Masada oturanlar beni alkışladı ve alkışlar sustuğunda omuzlarımı dikleştirdim. "Ve şimdi sizlere öncelikli planımızı anlatması için yeni başbakanımızı takdim ediyorum: Greyson Hart."

"Teşekkür ederim, Lila," dedi yumuşak bir sesle ve temsil, seçimler, değişim planı hakkında konuşmaya başladı. Ben de kendi kendime ülkenin beş yıl

Telegram: @cinciva

içinde nasıl olabileceğini düşündüm. Rütbelerin olmadığı zamanı düşünmek çılgıncaydı. Bu konuyu o kadar içselleştirmiştik ki tamamen değiştirmek yıllarımızı alacaktı. Ancak bir ya da iki nesil sonra insanlar gerçekten eşit olacaktı.

Benjy bana bir kâğıt parçası uzattı ve ben de onu aldım. Kâğıtta dalgaların üzerinden batan bir güneş ve kumdan bir kale yapan, omuz hizasında saçları olan bir çöp kadın vardı. Ben...

Kameranın Greyson'ı çektiğini bildiğim için elime bir kalem alarak başka bir şey çizdim. Yine çöp kadın vardı ama bu sefer ormandaki bir kulübenin önündeydi ve yalnız değildi. Yanımda başka bir çöp kadın duruyordu. Saçları örgülüydü ve yüzünde bir gülümseme vardı.

Kâğıdı Benjy'ye geri verdim. Çizimimi inceledi. Bana baktı ve şaşkınlıkla başını salladı. Ben de başımı önüme eğerek cevap verdim.

Greyson'ın yanında olacaktım. Lila Hart olacaktım. Konseyinde görev alacaktım ve bu ülkenin Karaceketliler'in istediği gibi olması için elimden gelen tüm yardımı yapacaktım. Ancak şimdi, kısa bir süreliğine başka biri daha olacaktım.

Ben olacaktım.

Telegram: @cinciva



ORMANDAKİ KULÜBE

Bir hafta sonra, nehrin yanındaki çayırın ortasında oturuyordum. Güneş şubat rüzgârında yüzümü ısıtırken başımı geriye doğru atmıştım. Yaklaşık bir saattir burada, temiz havayı ve ormanın kokusunu içime çekiyordum. Çimenlerin büyüyeceği, çiçeklerin açacağı ve Hannah'yı endişelendirmeden tüm günümü dışarıda geçirebileceğim bahar için sabırsızlanıyordum.

Her zamanki gibi elinde bir tahta kaşıkla kulübemizin kapısının önünde durmuş beni izliyordu. "Kitty, soğuktan öleceksin."

Telegram: @cinciva

"O kadar soğuk değil." Sesim hâlâ hırıltılı çıkıyor ama artık konuşurken canım acımıyordu. Başarılı bir iyileşme süreci geçirebilmem için birkaç günde bir doktor tarafından muayene ediliyordum.

"Burnunun ucu kızarmış, kulağındaki düğmenin buz gibi olduğundan eminim," dedi. "Ayrıca seni bekleyen biri var."

"Ne? Kim?" Ayağa kalktım ve pantolonumdaki çamuru silkeleyerek kulübeye doğru ilerledim. Metal düğme gerçekten de kulağımı donduruyordu. Ancak Greyson kendi kulaklığını kullanmadığı için ve Knox'tan da başkentten ayrılmadan önce kendisini hastanede ziyaret ettiğimden beri tek kelime duymadığım için, kendiminkini çıkartamıyordum.

"Benjy. Ekranda."

Hannah benim için kapıyı açtı ve sıcak kulübeye girdim. Tek bir salonu, küçük bir mutfağı, iki küçük yatak odası ve ortak kullandığımız bir tuvaleti olan minik bir kulübeydi ama Hannah ve bana yetiyordu. Önce ne diyeceğimizi ya da ne yapacağımızı bilmeden birbirimizin etrafında dolandık ama günler geçtikçe birbirimize alıştık. Ona anne diyebileceğimden emin değildim ve kuşkusuz ki onun da beni seneler önce elinden alman bebeği olarak görmesi zordu ama ikimiz de çaba sarf ediyorduk. Önemli olan da buydu.

Telegram: @cinciva

Hannah montumu çıkartmama yardımcı olurken, "Senin için masanın üzerine sıcak çikolata bıraktım," dedi ve montu yeniden çıkmaya karar verirsem diye ısınması için sobanın üzerine astı ki büyük ihtimalle Benjy'yle olan görüşmem biter bitmez yeniden çıkacaktım. Aylarımı bir şekilde kısıtlanmış olarak geçirdikten sonra nehir kenarındaki özgürlüğü seviyordum. Kulübe çok rahattı. Asla kendimi dışlanmış hissetmedim ama henüz evim gibi de sahiplenemiyordum.

"Teşekkürler," dedim ve minnetle gülümsedim. Ekranda yüzü görünen Benjy'nin beni beklediği masaya doğru ilerledim.

"Uzun sürdü," dedi. "Ne yapıyordun?"

"Dışarıdaydım," dedim. "Ne yapıyorsun? Bir şey mi oldu?"

"Ne yani, seni bir günde iki kez arayamaz mıyım?" dedi Benjy.

"Ben..." Ona baktım ve sonra sıcak çikolatamı aldım. "Bir şey olmadığına emin misin?"

"Kesinlikle. Yemek planım iptal oldu ve belki sana bir şeyler okumam hoşuna gidebilir diye düşündüm."

Günlük rutinimiz şöyleydi: Benjy sabahki konsey toplantısından sonra beni arar ve konuşulan her şeyi bana aktarırdı. Sonra da bana bir şeyler okurdu. Aramız eskisi gibi değildi ama şimdilik bu kadarı

Telegram: @cinciva

yeterliydi. "Hikâye sıkıcı olmadığı sürece," dedim ki hiç sıkıcı gelmezdi.

"Kesin bir şey söyleyemem. Bugün birkaç yeni kitap aldım ve birlikte okuruz diye düşündüm." Benjy'nin elinde üzerinde ne yazdığını okuyamadığım turuncu ve turkuaz renkli bir kapak vardı. Aptal bir ifadeyle kocaman gülümsedi. "Kitapçıdaki kız bunun güzel bir kitap olduğunu söyledi."

"Kitapçıdaki kız mı?" Ekrana doğru eğildim. "Anlat bakalım, Benjamin."

Kıpkırmızı kesildi. "Öyle bir şey değil..."

"Tabii. Yüzündeki bu ifadeyi tanıyorum. On yıl boyunca bana böyle baktın."

"Şimdi de öyle bakıyorum, değil mi?" dedi.

"Konuşma başladığında yüzünde bu ifade yoktu. Dökül, Doe."

Sonunda Benjy konuşmaya başladı. "Pekâlâ, tamam. Tatlı bir kız. Esmer. Gözlükleri var. Bir süre kitaplardan bahsettik."

"Buluşma teklif ettin mi?" diye sordum ve başını salladı.

"Bu hafta sonu buluşacağız. Bu kitaptan konuşmak için."

Telegram: @cinciva

Güldüm. "Yani bu yüzden mi kitabı bana okumak istedin?" dedim.

"Başka bir şey de okuyabilirim istersen."

"Hayır, hayır. Bunu istiyorum." Elimdeki sıcak çikolatamla sandalyeye gömüldüm. "Umarım benden daha iyi öpüşüyordur."

"Sonucu söylerim." Benjy kaşlarını yukarı aşağı oynattı ve kitabı açtı. "Birinci bölüm."

Sonraki yirmi dakika boyunca okumaya devam etti ve Hannah da bize katılarak arkamda durdu. Parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve parmak uçları yanlışlıkla ensemdeki X harfine sürttü. İkimiz de hiçbir şey söylemedik. Kısa bir süre sonra onun hiçbir anlamı kalmayacaktı.

İkinci bölümün ortasında kapı vuruldu ve başımı kaldırdım. "Benjy, bir saniye. Kapıda biri var." Greyson şimdiye kadar iki kere ziyaretimize gelmişti ama ikisinde de gelmeden önce haber vermişti.

"Ah, sana bir hediye gönderdim," dedi Benjy. Ayağa kalktım.

"Bir hediye mi?" Hannah kaynamaya başlayan yahninin yanına döndü ve ben de kapıya yöneldim.

"Evet, kullanırsın diye düşündüm," dedi muzipçe ve kapıyı açtım.

"Ne..."

Telegram: @cinciva

Duraksadım. Askılı kolu ve omzuna attığı çantasıyla Knox verandada duruyordu. Kalın bir yün mont giymişti ve sakalları en az üç günlüktü. Fakat uzun zamandır görmediğim kadar sağlıklı gözüküyordu.

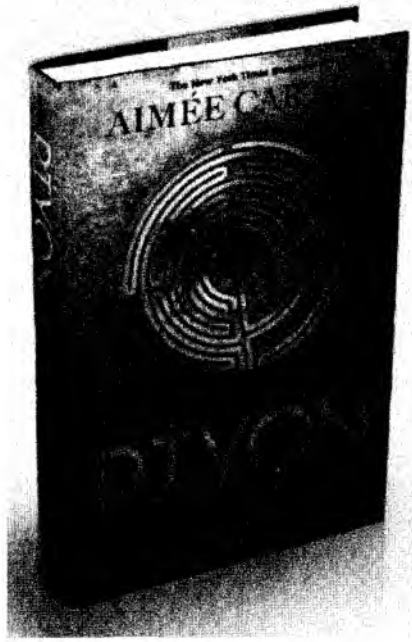
"Merhaba," dedi ve bana baktıkça gülümsemesi genişledi. "Umarım bölmüyorumdur."

Sesi derinlerdeki bir şeyi canlandırdı ve içimi ısıttı. Mutlu görünüyordu. Onu hiç görmediğim kadar mutluydu. Ve birden ben de aynı şekilde hissetmeye başladım.

"Hayır, asla," dedim ve içeri girmesi için yana çekildim. Aramıza katılmak üzere kulübeye girerken eli elime değdi ve göz göze geldik.

Ve o an anladım ki artık evimdeydim.

Telegram: @cinciva



"Bu kitapta her şey var: İsyan, şiddet ve ilk aşk. Carter, derinlikli, genç bir kadın kahraman ve keskin dönüşlerle dolu, sürükleyici bir dünya yaratmış." –Booklist

"Piyon hızlı temposunun yanı sıra kendini derinden hissettiren bir gerilimi de barındırıyor. Kitty mükemmel olmayan bir kahraman ve zor kararlar vererek yoluna devam ederken, okurların da desteğini kazanacağa benziyor." –School Library Journal

VII olabilirsin. Eğer her şeyden vazgeçersen...

Kitty Doe için bu seçim kolay görünüyordu. Hayatını ya bir III olarak sefalet içinde geçirecek ve sevdiği insanları terk etmek zorunda kalacak ya da VII olarak ülkenin en nüfuzlu ailesine katılacaktı.

Eğer Kitty evet derse, ameliyatla başbakanın yeğeni olan, sır dolu bir ölümle hayata gözlerini yuman Lila Hart'a dönüşecek ve Hart ailesinin bir ferdi olarak ünlenip hayatına belki de ilk kez bir mana katacaktı.

Bu işin tek bir şartı vardı: Kitty Doe'nun Lila'mn gizlice başlattığı ve onu ölüme sürükleyen isyanı durdurması gerekiyordu.Gelgelelim Kitty de bu isyanın bir destekçisiydi. Aldığı tehditler, tuttuğu sırlar ve kendine ait olmayan bir hayatla Kitty'nin hangi yolu seçeceğine karar vermesi ve yeni anlamaya başladığı bu karmaşık oyunda, piyonun ötesine geçebilmeyi keşfetmesi sandığından da zor olacaktı.

Telegram: @cinciva



"Kurgusal manevraları ve okurları sürekli tahmin etmeye tetikleyen dinamizmiyle Vezir serinin tutkunlarını yine kendisine bağlayacak." - School Library Journal

"Piyon'u sevenler Vezir'i de bir solukta okuyacak ve serinin final kitabı için gün saymaya başlayacak." -Booklist

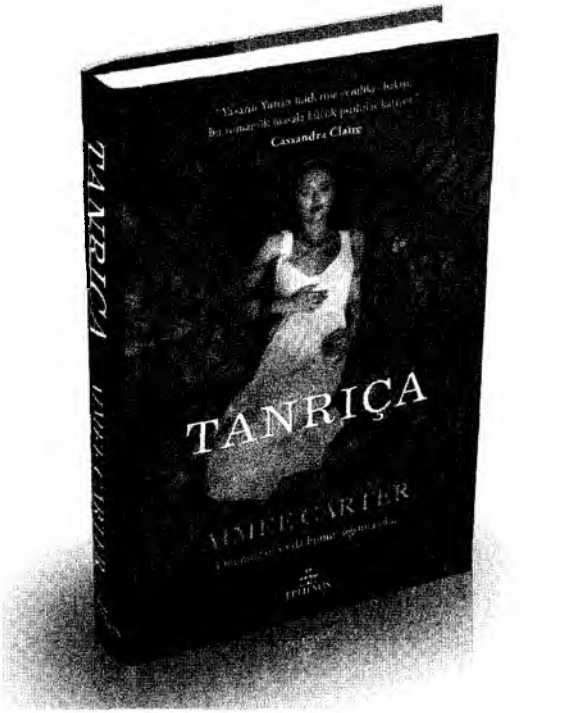
"Carter çok zekice yazıyor. Okurlar Kitty'nin başına gelenleri yüreklerinde hissedecek. Tasvirler hikâyeyi üç boyutlu kılacak kadar güçlü." -RT Book Review

Kitty Doe'nun hayatı artık bir yalandan ibarettir. Başbakanın yeğeni olmaya zorlanan Kitty'nin düş kırıklığı, sahte nişanlısıyla yaşadıkları ve gerçek sevgilisi Benjy'nin kendisine yasaklanması neticesinde iyice artar.

Hart ailesindeki gerçek rolünü keşfetmek üzere olan Kitty yaşananların birer tesadüf olmadığını da düşünmeye başlar. Bu keşfin ardındansa kendini bir kâbusun içinde bulur. Çünkü artık Başkayer Kitty'e hiç olmadığı kadar yakındır.

Böylece Kitty hiçkimseye güvenmemesi gerektiğini bir kez daha anlar. Kendi tarafında olanlara bile... Desteklediği isyanı başarıya ulaştırmak için her şeyi yapmaya hazır olan Kitty gözünü iyice karartır. Peki ya bedellerin en büyüğünü ödemeye hazır mıdır?

Telegram: @cinciva



"Büyüleyici ve kendini zorla okutan bu kitap, klasik mitler ve modern hikâyeciliği eğlenceli ve tuhaf bir dille yeniden şekillendiriyor. Genç kızlar için muhteşem bir hikâye."

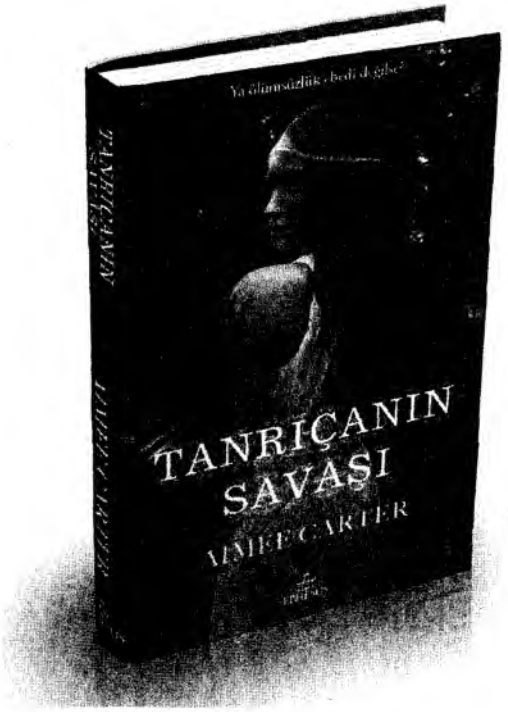
Melisa Anelli

Teste tabi tutulan her kız öldü. Şimdi Kate'in sırası.

Kate'in hayatı, en başından beri yalnızca kendisi ve annesinden ibaret olmuştur ancak şimdi annesi ölmek üzeredir. Peki ya son isteği? Çocukluğunu geçirdiği eve geri dönmek. Bu nedenle Kate bir yandan annesinin sonbaharı çıkaramayacağından endişelenirken, diğer yandan da hiçbir arkadaşı ya da akrabası olmayan bir yerde yeni bir okula başlayacaktır. Sonra Henry ile tanışır. Karanlık, ıstırap dolu ve büyüleyici biri olan Henry, Ölüler Diyarı tanrısı Hades olduğu iddiasmdadır. Üstelik, bir anlaşma yapmanın karşılığında, tabi tutulacağı testi geçene kadar Kate'in annesini hayatta tutacaktır. Kate, Henry'nin çıldırmış olduğundan emindir. Ta ki ölü bir kızı hayata döndürdüğüne tanık olana kadar. Artık annesinin hayatını kurtarmak gözüne delicesine mümkün görünmektedir. Testleri geçmeyi başardığı takdirde Henry'nin gelecekteki eşi ve bir tanrıça olacaktır.

Fakat başarısız olursa...

Telegram: @cinciva



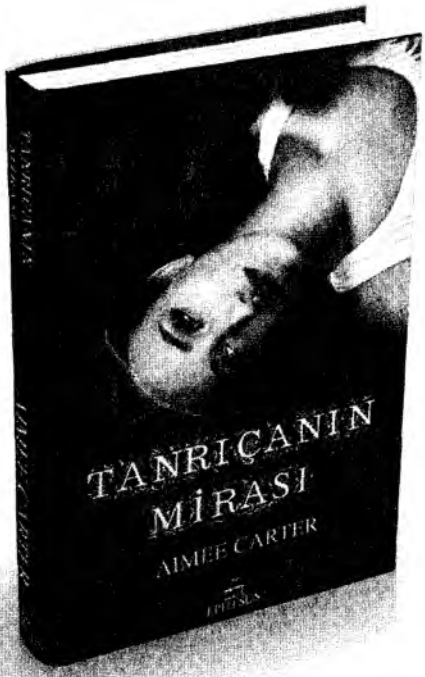
Kate Winters ölümsüzlüğü hak etti.
Ama hayatını Ölüler Diyarı'nda, Henry ile birlikte geçirmek istiyorsa bunun uğruna savaşması gerekecek.

Bütün olanlar içerisinde, ölümsüzlüğü kazanmak en kolayı olmuştu. Kate, artık Ölüler Diyarı Kraliçesi olarak taç giymek üzere olmasına rağmen, kendisini her zamankinden çok daha yalnız hissetmektedir. Ölüler Diyarı'nın hükümdarı olan Henry'ye karşı duyduğu sevgi günden güne büyürken, Henry ona karşı gittikçe mesafeli ve gizemli davranmaya başlamıştır. Kate'in taç giyme töreninin tam ortasında, evrende kendisini öldürebilecek kadar güçlü olan tek varlık tarafından alıkonur: Titanların Kralı, Kronos.

Diğer tanrılar her birinin sonunu getirebilecek olan savaşa hazırlanırken Henry'nin Tartarus'dan kurtuluşu yalnızca Kate'in elindedir. Ama Ölüler Diyarı'nın sonsuz mağaraları içinde yolunu bulabilmesi için, geleceğini tehdit eden tek kişiden yardım talep etmelidir.
Henry'nin ilk karısı, Persephone.

Ya ölümsüzlük ebedi değilse?
"Kate, açıklanamayan olaylara göğüs gererek onlarla başa çıkabilecek bir kahraman."
Publishers Weekly

Telegram: @cinciva



Aşk ya da Yaşam. Henry ya da Çocuğu. Ailesinin ya da Dünyanın Sonu.

KATE BİR TERCİH YAPMAK ZORUNDA...

Kate Winters dokuz ay süren bir esaret boyunca kıskanç bir tanrıçaya, intikam peşinde olan bir Titan'a ve hiç beklemediği bir gebeliğe rağmen ayakta kalmayı başardı. Şimdi Tanrıların Kraliçesi doğmamış çocuğunu elinden almak istiyor ve Kate'in onu durdurması olanaksız. Fakat Kronos henüz kendi teklifini dile getirmedi.

Titanların Kralı Kronos, Kate'in sadakatine ve bağlılığına karşılık insanlığı bağışlayacak ve Kate'in çocuğunun kendisinde kalmasına izin verecektir. Ancak... Henry'yi, Kate'in annesini ve konseyin geri kalanını yok etmeye kararlıdır. Kate anlaşmayı reddettiği takdirde ise dünya üzerindeki en son tanrı ve ölümlü yok olana dek dünyayı yerle bir edecektir.

Sevdiği herkesin kaderi omuzlarındayken Kate imkânsız olanı başarmak ve evrendeki en güçlü varlığı yenmenin bir yolunu bulmak zorundadır, hem de sahip olduğu her şey pahasına...

Bedeli ölümsüzlüğü olsa bile.

Telegram: @cinciva

SON
HAMLEDE
ÖLÜR YA DA
KAZANIRSIN.

ŞAH

AIMÉE
CARTER

Telegram: @cinciva

EPHESUS

"İçimden geri sayıp başımı kaldırdım. Bu benimle ilgili değildi. Bu isyanla, özgürlükle, insanlar için doğru şeyi yapmakla alakalıydı ve ben sadece bir sözcüydüm. Başka bir şey değil."

"İsyanın zafere ulaşmasına yardımcı olacak şey gerçeği, sadece gerçeği anlatmaktı."

Telegram: @cinciva

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com



AIMÉE CARTER

Aimée Carter doğup büyüdüğü Michigan'da yaşamaktadır. Yazmaya on bir yaşında başlamıştır. Michigan Üniversitesi'nden mezun olan yazar *Tanrıça* serisiyle tüm dünyada büyük yankı uyandırmıştır.

Şah, yazarın yeni distopik serisinin final kitabıdır.

Telegram: @cinciva

EPHESUS

ŞAH

AIMÉE CARTER

ZAFER SENİN OLABİLİR, EĞER KİM OLDUĞUNU KEŞFEDERSEN...

Aimee Carter'ın distopik üçlemesinde son hamle, son şans... Kitty yozlaşmış sistemi alt edebilmek için Daxton'un sırlarını açığa çıkarmak durumundadır; fakat bu durum Kitty'nin sevdiği ve sonsuz güven duyduğu Benjy de dâhil herkesin hayatını tehlikeye atar. Üstelik Kitty'nin hayatta kalması için bir zamanlar rolüne sadık kalması kâfiyken, şimdi kendisinin gerçekte kim olduğunu keşfetmesi gerekmektedir. Yaşamları ve inandıkları değerler için ölümüne mücadele etmeyi göze alan Kitty ve arkadaşları, istediklerini elde edebilecekler midir?

Şah'la okurlar Carter'ın distopik evrenine veda ederken, yine heyecan, merak ve dehşet gibi duyguları derinlemesine hissedecekler.

"Kalıplara meydan okuyan güçlü anlatısıyla yeni bir distopik dünya yaratan Carter, unutulmaz karakterleri ve müthiş kurgusuyla okurları derinden etkileyecek."

-Booklist

"Enfes bir final, Kitty ve arkadaşları çoktan hafızalara kazındı."

-Publishers Weekly







₺27,5



www.ephesusyayinlari.com

9 786059 232753

Telegram: @cinciva